

ထုတ်ဝေရေးဌာန

ပုံပြင်မပြော

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

BURMESE
CLASSIC

2013

မြန်မာ့

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

29 APR 2014

_____၏ စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

_____က ဝယ်ပေးပါသည်။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁) ပထမထပ်၊ သရစီကွန်ရိ
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စုန်း - ၃၈၃၆၆၇၊ ၃၈၆၈၃၃

BURMESE
CLASSIC

သင်္ကေတအမျိုး

အိတ်ချီလွန်း - သင်္ကေတ

အာရပ်သင်္ကေတ

အိတ်ချီလွန်း

အာရပ်သင်္ကေတ

အိတ်ချီလွန်း

အာရပ်သင်္ကေတ

လင်သက်နိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဥက္ကဋ္ဌလင်းထက်

ရုံးအဖွဲ့

ကိုရီးသိန်း၊ ရှိုင်းကိုကိုနိုင်၊ ဖင်နိုင်ထွန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ကျော်ဖင်ထက်၊

ဝင်းဝင်းမော်၊ သဉ္ဇာဝေ၊ နှင်းသက်ဝေ

Cover သရုပ်ဖော်

အိတ်ချီလွန်း

Computer

အိတ်ချီလွန်း၊ အိတ်ချီလွန်း၊ အိတ်ချီလွန်း၊ အိတ်ချီလွန်း၊ အိတ်ချီလွန်း

Film - English

Layout - အိတ်ချီလွန်း

ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ဝင်း (အိတ်ချီလွန်း)

အမှတ်(၂၈၄)၊ ၃၉လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အမှတ်(၂၈၄) - တင်မေထွန်း

ကျော်ကြာစာအုပ်

အိတ်ချီလွန်း

မြို့မြို့လင်း

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃၊ ၀၉-၅၁-၂၂၅၃၀၈

ထုတ်ဝေသူ - အိတ်ချီလွန်း

အုပ်စုထွန်းစာပေ (၁၇၇၁)ယာယီ

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

စာတည်းအဖွဲ့နှင့် ဖြန့်ချိရေးရုံးခန်း

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁)ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို

(ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃ (ရုံးချိန်အတွင်းသာ ဆက်သွယ်ပါရန်)

<http://Quality.myanmaronlinesales.com>

တွင် တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှု
ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

အထက်ဖြန့်ဖြန့်ချိရေး

အိတ်ချီလွန်း

ထွန်းထွန်းလွင်

ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၆၉ ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၀၁

ဖုန်းဖြန့်ဖြန့်ချိရေး

အိတ်ချီလွန်း၊ အိတ်ချီလွန်း

တောင်ကြီးတွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်
STUDENTS' CHOICE

မြို့နယ်ကျွန်းမာရေးရုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊

ဒီဇင်ဘာဟိုတယ်၊ မြေညီထပ်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ဖုန်း - ၀၈၁-၂၀၁၄၇၃

မော်လမြိုင်တွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်

ကျော်ကျော်စာပေ (အမှတ် ၁၁၊ သထုံတံတားလမ်း၊ မော်လမြိုင်မြို့)

လပေးယူလိုသူများ ဆက်သွယ်ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

အမှတ် (၃၅) ၊ မေလ ၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်။

မြို့စားကြီးသုနာဂ	ပန်းချီကံကောင်း	၅
ဗိုးကျားပုံပြင်	ကကတွန်းမြတ်နိုး	၁၅
ပေးဝေသူနှင့်ဆက်ခံသူ	နန္ဒာမိုးကြယ်	၂၅
လောဘ	ကကတွန်းပြုံးချို	၂၉
မဟာမာနတက်၍သဘာဝအလှပျက်ရ	အောင်နိုင် (တက္ကသိုလ်)	၃၃
သားကောင်းများ	ပေါ်ကာ	၃၉
ငှက်ခေါ်တဲ့လူ	သက်ဦးလွင်	၄၉
အစ်မကြီးအမိအရာ	ကကတွန်းအောင်စိုးမျင့်	၅၂
ပြန်ပေးသမားနှင့်ဉာဏ်ထက်ကလေး	သူရထက်	၆၂
ဟိုပိုငှက်ကလေး	ဆန်းထွန်း	၆၅
ပညာရှိလက်သမား	လင်းသက်ခိုင်	၇၃
တရုတ်ရိုးရာစကားပုံပုံပြင်များ	ကကတွန်းချစ်သူ	၇၆
ဒေဝေါတဲ့ဟေ့	လင်းငြိမ် (အင်းစိန်)	၈၆
ခေတ်သစ်ဟာသပုံပြင်များ	ကကတွန်းကာကြီး	၈၉
မြွေမင်းသား	နုယဉ်	၉၇
သင်္ဃာဆရာတော်နှင့်ဘုရားရှင်၏တန်ခိုးတော်	ကကတွန်းကြည်နူး	၁၀၄
ရဲရင့်သောအပ်ချုပ်သမားလေး	နိုင်ငံတကာပုံပြင်	၁၀၇

အယ်ဒီတာ့စကား

ကလေးတို့ရေ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်ကြီးမှာ ကနေ့ရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ဦးရှိတယ်။ သူဌေးစဦးမောင်နဲ့မှာ သားကလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားလာသတဲ့။ သူဌေးကြီးဟာ သူ့သားလေးကို သိပ်ချစ်လို့ သိပ်အလိုလိုက်တာပဲတဲ့။ ငယ်ငယ်လေး တတည်းက အခြွေအရံများစွာနဲ့ ထားပြီး သူ့သား လိုသမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးလာခဲ့တာ။ ကျောင်းနေပညာသင်ချိန်ရောက်တဲ့တိုင်အောင် ကျောင်းမတက်ခိုင်းဘဲ အိမ်မှာပဲနေစေသတဲ့။

ဒီတော့ သူဌေးကြီးရဲ့သားဟာ အရာရာသူများကို ခိုင်းလို့ရနေတော့ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးပါးကိုတောင် ကောင်းကောင်းမသိပါဘူးတဲ့။ သူ့မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့အရည်အချင်း ဘာမှမရှိပါဘဲ ဖခင်သူဌေးကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို အသုံးချလို့ သုံးဖြုန်းပျော်ပါးနေရာက မိဘတွေ သေဆုံးတဲ့အခါ သူ့မှာ အခက်တွေ့ပါလေရော။ အရင်က သူ့မိဘာသီကနေ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးရာက ပိုက်ဆံဘယ်နားထားမှန်တောင်မသိတဲ့သူဌေးသားဟာသူများတွေလိမ်ညာသမျှခံရပြီးခွက်လက်စွဲတောင်းစားရတဲ့ဘဝရောက်သွားသတဲ့ကွယ်။ သူဌေးသားဘဝကနေ တောင်းစားတဲ့သူကိုဘယ်သူမှ မကြည်ဖြူကြတော့ အစာငတ်ပြီးသေရပါလေရော။ သေတဲ့အခါ မြေမြှုပ်ပေးမယ့် သူတောင် မရှိလို့ သူ့အလောင်းကို လင်းစာတွေကစားကြတယ်တဲ့ကွယ်။

လောကမှာကိုယ်ပိုင်အလင်းရရှိနိုင်အောင် ပညာကောင်းကောင်းသင်ယူဖို့ ကလေးတို့ကို တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်
အယ်ဒီတာအဖွဲ့

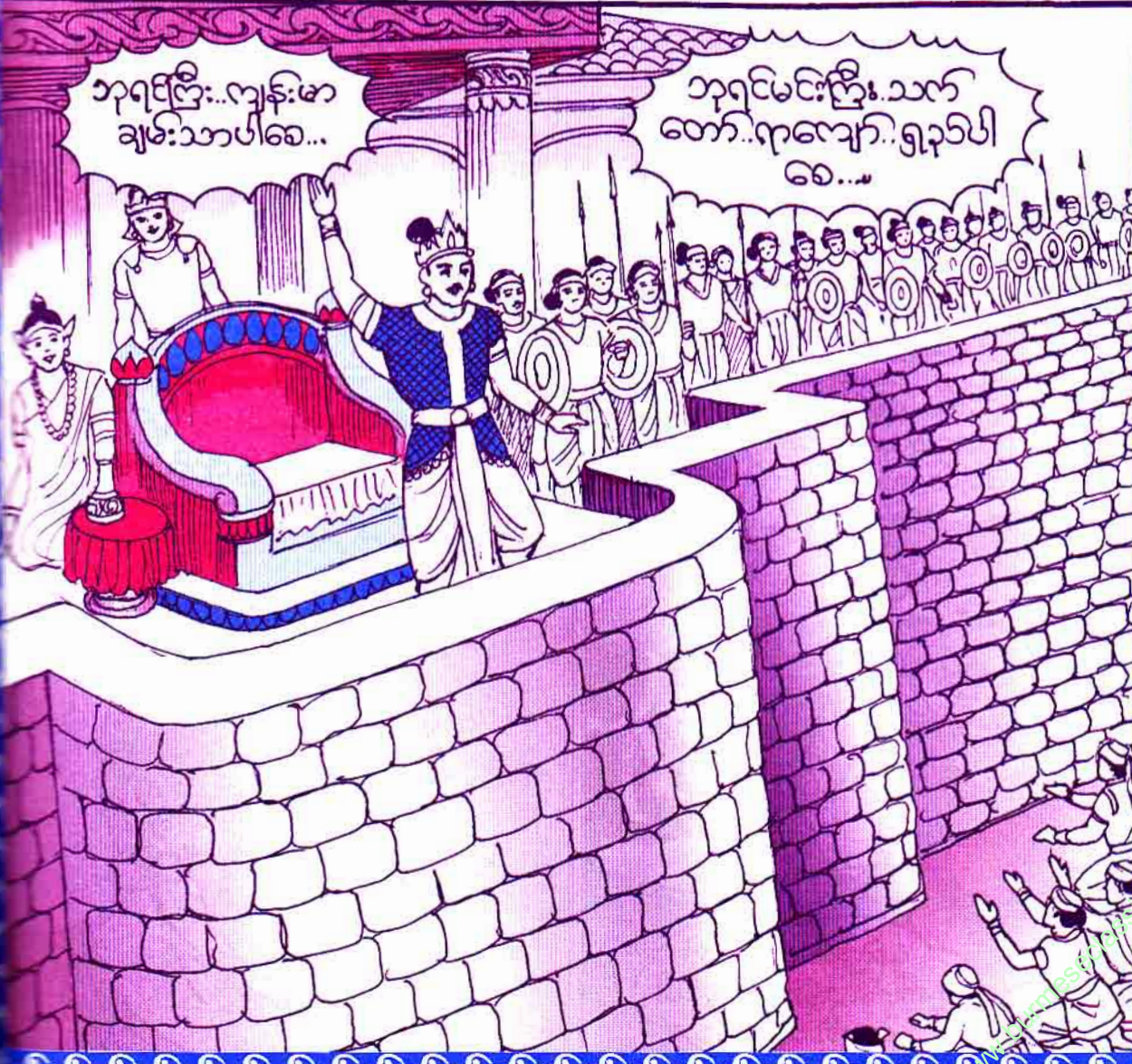
သစ္စာတရား-ပုံပြင်

မြို့စားကြီးမင်း

ပုံပြောသူ... ကျော်ရေယျာ
ဆရာတော်... အောင်မြင်နိုင်

ပန်းချီ.. ကံကောင်း

ရှေးရှေးတုန်းက.. အလွန်ကြီးကျယ်စွာတည်ထားသော.. တိုင်းပြည်ကြီး.. တစ်ပြည်ကို.. ဘုရင်ကြီး
တစ်ပါး.. အုပ်ချုပ်နေ၏... တိုင်းပြည်ကြီး.. သာသနာ့.. စိတ်သဘောထား.. ပြည့်စုံပြီး တိုင်းသူပြည်သား
များ၏ အကျိုးကို.. အမြဲတမ်းစားပေးအုပ်ချုပ်၍.. တစ်တိုင်းပြည်လုံးက.. ချစ်ခင်ရိုသေကြသတည်း..

ဘုရင်ကြီး.. ကျန်းမာ
ချမ်းသာပါစေ...

ဘုရင်မင်းကြီး.. သက်
တော်.. ရာဇာနက်.. ရှည်ပါ
စေ...

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့တွင်...သန်မာမျက်လက်သော...ကိုယ်ဟန်နှင့်...
ရိုးခြောင်သော...မျက်နှာအမူအရာ...ရှိသည့်...လူတစ်
ယောက်သည်...မင်းကြီး...ရှေ့တော်မှောက်သို့...လာ
ရောက်၍...ခစားလေသည်... ..။

ဘာများ...လျှောက်တင်
ရော...ရှိသလဲ...မောင်မင်း။

ကျွန်တော်မျိုးရဲ့အမည်က...
သုနာဂ...ပါဘုရား...အရှင်မင်းကြီး...
ရဲ့...သက်တော်ဆာဇာဖြစ်...အမှု
တော်...ထမ်းလိုတဲ့အတွက်...အခစား
ဝင်လာခြင်း...ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။

ကောင်းပြီ...သုနာဂ...။
အပြော...ငွေ...ဘယ်လောက်
လိုချင်သလဲ ...

ကောင်းပြီ...မောင်မင်း...မောင်မင်း...
ရဲ့...သွင်မြင်အမူအရာကို...ငါ့ကိုယ်တော်
မြတ်...သဘောကျတဲ့အတွက်...မောင်မင်း...
ကို...သုံးရက်...အခမ်းခန့်တော်မူမည်
များ...။

မှန်လွှဲပါ...တစ်နေ့ကို...
ရွှေအိုး...လေးဖြား...လိုချင်ပါ
တယ်...ဘုရား။

မင်းကြီးလည်း... သူနာဂ... အား... သုံးဂြုဏ်အတွက်... ရွှေဖျါး (၁၂) ပြားကို... ဤတင်တင်ပေးတော်မူလိုက်ရာ... သူနာဂ... သည်း... ချက်ချင်းပင်... ဘုရား၌... သုံးပြားလှူလိုက်၏။ နောက်သုံးပြားကို... ဆင်းရဲသားများအတွက်... လိုအပ်သော... ပစ္စည်းများ... ဝယ်ပြီး... ပေးလိုက်၏။ ကျန်သောရွှေဖျါးများကို... ရန်နီနှင့်သား... လေးကို... ပေးအပ်လိုက်သည့်... ..။

ဆိုနောက်... သူ့သား... မင်းကြီး၏သက်တော်... အောင့်အဖြစ်... မင်းကြီး... နေသော... အဆောင်တော်... မြေ... တစ်ဖက်... မရွတ်... တာဝန်တစ်ဆောင်... လေတော့၏... ..။

တတိယမြောက်နေ့တွင်တော့... ညပိုင်း... လူခြေတိတ်ဆိတ်၏။ မင်းကြီး... စက်တော်... ခေါ်ခေါ်နိုး... အချိန်တွင်... အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏... ဝမ်းပန်းတနည်း... ငိုကြွေးသံကို... သူတို့... လိုက်ကြရ၏။

အလို... အယဉ်က... အပပ်သု... ငိုနေပါလိမ့်...

ထို့ကြောင့်..ဘုရင်ကြီးသခွ်..သူနာဂ..အား
ခေါ်ငြင်းတော် မူပါတော့သခွ်..။

အမောင် သူနာဂ... ငိုသံကြား
သော..နေရာသို့..သွားကြည့်ပြီး..မည်
သည့်အရေးဖြစ်သည့်ကို..သွားရောက်
စုံစမ်းပါလော့.. မောင်မင်း....။

အဖန်တော်မြတ်
အတိုင်ပါ..ဘုရား..

ဟို... အဆွေ.. ကျွန်မဟာ..ရွှေဖြစ်..
နောက်ဖြစ်တွေကို... သိနိုင်တဲ့အတတ်
ပညာရှင်ပါ...။ ကျွန်မတို့ရဲ့..ကျေးဇူးရှင်
ဘုရင်ကြီးဟာ.. မနက်ဖြန်ဆို..နတ်ရွာစံ
ပါလိမ့်မယ်..။ ထိုအရေးကို..ညီညီရတဲ့အ
တွက်..ငိုကြွေးနေခြင်း..ဖြစ်ပါတယ်..။

သူနာဂ..လည်း..နန်းတော်ဝတ်မှ..ထွက်လာပြီး..
ငိုသံကြားရာသို့သို့.. လွမ်းလာခဲ့ရာ..သစ်ပင်
များ.. ညို့မြိုင်းနေသော..နေရာသို့..ရောက်သော
အခါ..လွှပရွာဝတ်စားထားပြီး..ငိုရွိုက်နေသော
မိန်းကလေးတစ်ဦးကို..တွေ့လိုက်ရတော့၏...

မိန်းကလေး..ဘယ်
အရေးကြောင့်..ပူဆွေးသော
က..ရောက်နေရပါသလဲ..

ဟင် ... ဒါ..ဒါဆို..ဘုရင်ကြီး..
အသက်မသေအောင်..တားဆီး
နိုင်မဲ့..အတတ်ပညာရှင်..မိန်း
ကလေး..မတတ်သကဲ့သို့..

ဟတ္ထကံ... တာတိပါတယ်၊
လွယ်လည်... လွယ်ပါတယ်၊
အဆွေ...

ကျွန်ုပ်တို့လည်း... ညွှန်ကြားလေ...
ပါလော့... မိန်းကလေး။

ဒီလိုပါ... အဆွေ... မင်းဦး...
အသက်သားက... လွတ်မြောက်
လိုပါလျှင်... အဆွေရဲ့... တစ်ဦးတည်း
သား... သားကို... နန်းတော်ပြီး မှာရှိတဲ့...
ညောင်ပင်ခေါင်းနတ်ကြီး... ရွှေမုဒုံ... အ
သက်ပေးပြီး... စတေး... ပုဇွန်လိုက်ပါ
အဆွေ...။

ကျေးဇူးပဲ... မိန်းကလေး။
အခုပဲ... သွားပြီး... ကျွန်ုပ်... ပုဇွန်
လိုက်ပါမယ်... ကျွန်ုပ်ဟာ... ဘုရင်
ကြီးရဲ့... အသက် အန္တရာယ်ကို...
ခေါင်းရွာကပ်ပြီး... တာဝန်ရှိနေ
သတဲ့...။

ဒါဖြင့်... ဒီအသက်ပေးပုဇွန်
ကို... ပုဇွန်... ဦး... ညောင်ပင်ရွှေ
မုဒုံ... အဆွေရဲ့... သားကို... သား
ခိုင်း... လိုက်ပါ...။

ကောင်းပါပြီ...
မိန်းကလေး။

သူနာဂ...လည်း...အဆိပ်ဆေးပူလင်းကိုယူပြီး...
အိမ်သို့ ပြန်သွားကာ...အိပ်နေသော...နေ့နှင့်...
သားကို...နှိုး...အကျိုးအကြောင်း...ပြောပြလိုက်
ပါသော့သည်။"

အကြောင်းရင်းက
တော့...အဲဒါပဲ...သား...အိတော့...
သားဆန္ဒကကော...အဟိလို
ရှိသလဲ။"

အဖရဲ့...တာဝန်ကျေလို
တဲ့...ဆန္ဒနဲ့...ဘုရင်ကြီးရဲ့အသက်
ကပယ်ပို့အတွက်...သားအသက်
ကို...ရဲရဲကြီး...ခွန်ဝံပါတယ်။
အဖ...ရယ်...။"

ကိုင်း...။အိပ်လည်း...အချိန်
မဆိုင်းဘဲ...တိုမီသား...စွဲသုံး...ယောက်
ညောင်ပင်ဆောက်ကို...သွား...ကြ
ပါမို့...။"

သား...အဖ...သား...အဖသုံး...ယောက်...ညောင်ပင်
ကြီး...ရှေ့သို့...ရောက်လာကြသောအခါ...သားဖြစ်
အညာသည်...မိဘနှစ်ပါးကို...ရိုသေခွာကန်တော့ပြီး...
အဆိပ်ဆေးကို...ဆောက်လုပ်ကြရာ...ချက်ချင်းလဲ
ကျပြီး...ဖြစ်သက်သွားပါတော့သည်။"

သား...မရှိတော့ရင်...ကျွန်မ
ဘဝလည်း...အသက်ရှင်နေလို့...
ဘာအခါပါ့မယ်...ရှိတော့မှာလဲ
မောင်ကြီး...ရယ်...အိတော့..."

ဇနီးဖြစ်သူကလည်း...ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့လဲ...
ကျန်ဆော့ အဆိပ်ကို...ဆောက်ပစ်လိုက်ပြီး...
သားသား...လဲကျသွားပါတာ...သေသွား...

အင်း... ခုဆို...ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်...
ဘုရင်ကြီးရဲ့...အသက်အန္တရာယ်ကို
လည်း...ကာကွယ်ပေးပြီး...ငါ့သားနဲ့
ဇနီးလည်း...မရှိတော့တဲ့အတွက်...ငါလဲ
အသက်ဆက်ရှင်မနေချင်တော့
ပါဘူး...။

ယုနာဂ...လည်း...ကျန်ဆော့အဆိပ်ကို...မော့
ဆောက်ပစ်လိုက်ရာ...မကြာမီ...သူလည်း...
ငြိမ်သက်သွားပါတော့သတဲ့...။ တိတ်ဆိတ်
တော့...သူဝယ်...သား...မမိ...သားအဖသုံး
ယောက်...ငြိမ်သက်စွာလဲပျောင်းနေကြရပုံ
ကား...ကြေကွဲစရာ...ကောင်းလှပါတော့၏...။

ခဏကြာတာအခါ...ယုနာဂ...ကို...အဆိပ်ပဲ့
လင်းပေးခဲ့တာ...အမျိုးသမီးရောက်လာပြီး...
သူတို့သုံးယောက်လုံး...နှုတ်ကပတ်...အလွန်မြူး
ကြွင်းတာ...ဆေးရည်ဆွတ်ထားသတဲ့...ငါ့ဖွယ်
ခလေးများနှင့်တွေ့ပေးလိုက်ရာ... ..

မကြာမီမှာပင်...ယုနာဂ...တို့...သုံးယောက်လုံး...
ကြည့်ကြည့်လင်လင်နှင့်...နီးလာကြကာ...
အမျိုးသမီးကို...အံ့သြစွာကြည့်လိုက်မိကြ
ပါတော့သတဲ့... ..

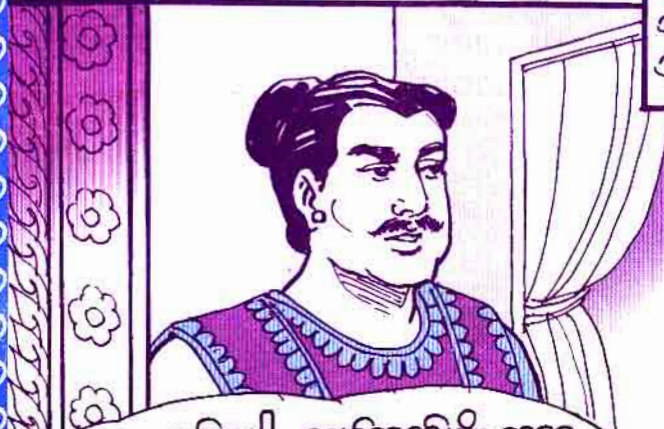
ကျွ...ကျွန်ုပ်တို့...မ...
မသေကြဘူးနော်...မိန်း
ကလေး။

မသေပါဘူး...အဆွေ...ဘုရင်
ကြီးလည်း...အသက်စန္ဒရာပယ်လွတ်
ကင်းသွားပါပြီ...။ ကျွန်မအနေနဲ့လည်း
သန္တာရှိတဲ့...အဆွေနဲ့...အဆွေမိသားစု
ကို...ကယ်တင်နိုင်တဲ့အတွက်...ဝမ်း
သာလှပါတယ်...။ ကဲ...ချမ်းသာစွာ
နေပြီပေတော့...။

မာမျိုးသမီး...မြောင်ရိပ်ထဲသို့...ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါသူနာဂသည်
ရေခဲနံရံသားကို...အိမ်သို့...ပြန်စေကာ...သူ
က...ဘုရင်ကြီး၏...စက်ရုံဆောင်ခန့်...ဝ
သို့...တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်ပြန်လာခဲ့တော့
၏...။

နံနက်စောစော...ဘုရင်ကြီး...အိပ်ရာမှ နိုး
အာခါ...ညွှန့်...မိန်းကလေး...နှုတ်သန်...ပြီး...
သူနာဂ...ကို...မေးမြန်းပါတော့သည်...။

မြန်လှပါ...။ ကျွန်တော်မျိုး...တော
အုပ်ထဲ...ရောက်သွားတော့...မာမျိုးသမီး
တစ်ယောက်...ပိုနေတာ...တွေ့ပါတယ်...နောက်
တော့...သူဟာ...အမြောင်ထဲဝင်သွားပြီး...ပျောက်
သွားပါတော့တယ်...။

ယုနာဂ...သည့်...အဖြစ်အပျက်၏...အခွင့်အခံ...ကိစ္စသာ...လျှောက်တင်လိုက်ပြီး...ဘုရင်ကြီး
အတွက်...ယုနာဂ...အသက်ခွန်ရန်...ကြံ့ခိုင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြခြင်းကိုမူ...မလျှောက်
ထားခဲ့ပါချေ...။ သို့ရာတွင်...ဘုရင်ကြီး...သည့်...အကြောင်း...ခံယူပြီး...ဖြစ်ပါ၏...။ အမှန်တော့...
ဤအစီအစဉ်အား...လုံးသည့်...ဘုရင်ကြီး၏...အကြံအစဉ်များ...ပင်...ဖြစ်ပါသည်...။ ငွေကြေး
နုသော...မိန်းကလေး...သည့်လည်း...ဘုရင်ကြီး၏...သမီး...တော်တစ်ပါး...ပင်...ဖြစ်ပါတော့သည်...။

ယုနာဂ...။ သင်ဟာ...တာဝန်ကျေပွန်ပြီး...
ငါ့အပေါ်...သစ္စာရှိရုံမက...သင့်ရဲ့...ခွန်လွှတ်အခွင့်
နာခံပုံ...အပေါ်...လည်း...မကြာခဏ...တတ်သူပါ
လား...။ သင်တောင်းတဲ့...တစ်နေ့...ရွှေကိုး...လေး
ပြားဟာ...သင့်နဲ့...တစ်တစ်ပါး...ပေးတယ်...။

ဘုရင်ကြီး...သည့်...ယုနာဂ...ကို...အလွန်ကျေနပ်...
နပ်...အား...ခွင့်...ချီးကျူး...တောင်းဆိုပါစေ
သည်...။ ...။

ထို့နောက်.. ညီလာခံသဘင်တွင်.. ဣဒါကြောင်းကို..
ဘုရင်ကြီးက.. ပြန်ပြောပြသောအခါ... ကျန်ဆား.. မင်း
ပရိသတ်များ.. သတ္တိလည်း... သူနာဂ.. ကို.. လေးစားချီး
ကျူး၍.. မဆုံး ကြတော့ပေ..။

ငါသတ္တိ.. သူနာဂ.. ၏..
တာဝန်သိသိ.. သတ္တိရှိတဲ့
မိတ်ဇာတ်နဲ့.. အရှင်သခင်
အပေါ်.. အသက်ကိုပင်..
ပဓာနမထားဘဲ.. ခွန်လွှတ်
အနစ်နာခံရတဲ့.. မိတ်ဇာတ်
တွေကို.. လေးစားတန်ဖိုးထား
သဖြင့်.. ပာနေမှစ၍.. မြို့နားအ
ရပ်.. လေးသနားလို့ကပ်သတ္တိ..

သင့်မြတ်လှ
ကြောင်းပါ.. ဘုရား..။

ဣဒါဖြင့်.. သူနာဂ.. သတ္တိ.. မင်းကြီး၏.. ချီးမြှောက်မှုဖြင့်..
မြို့နားအရပ်ကို.. ဆက်ခံရရှိကာ.. မင်းကြီး.. အပေါ်.. သစ္စာစောင့်
သိရင်း... မိဘား.. ခုနှစ်အတူ.. ပျော်ရွှင်.. ချမ်းမြေ့စွာနေထိုင်
သွားရပါတော့သတည်း... ..။

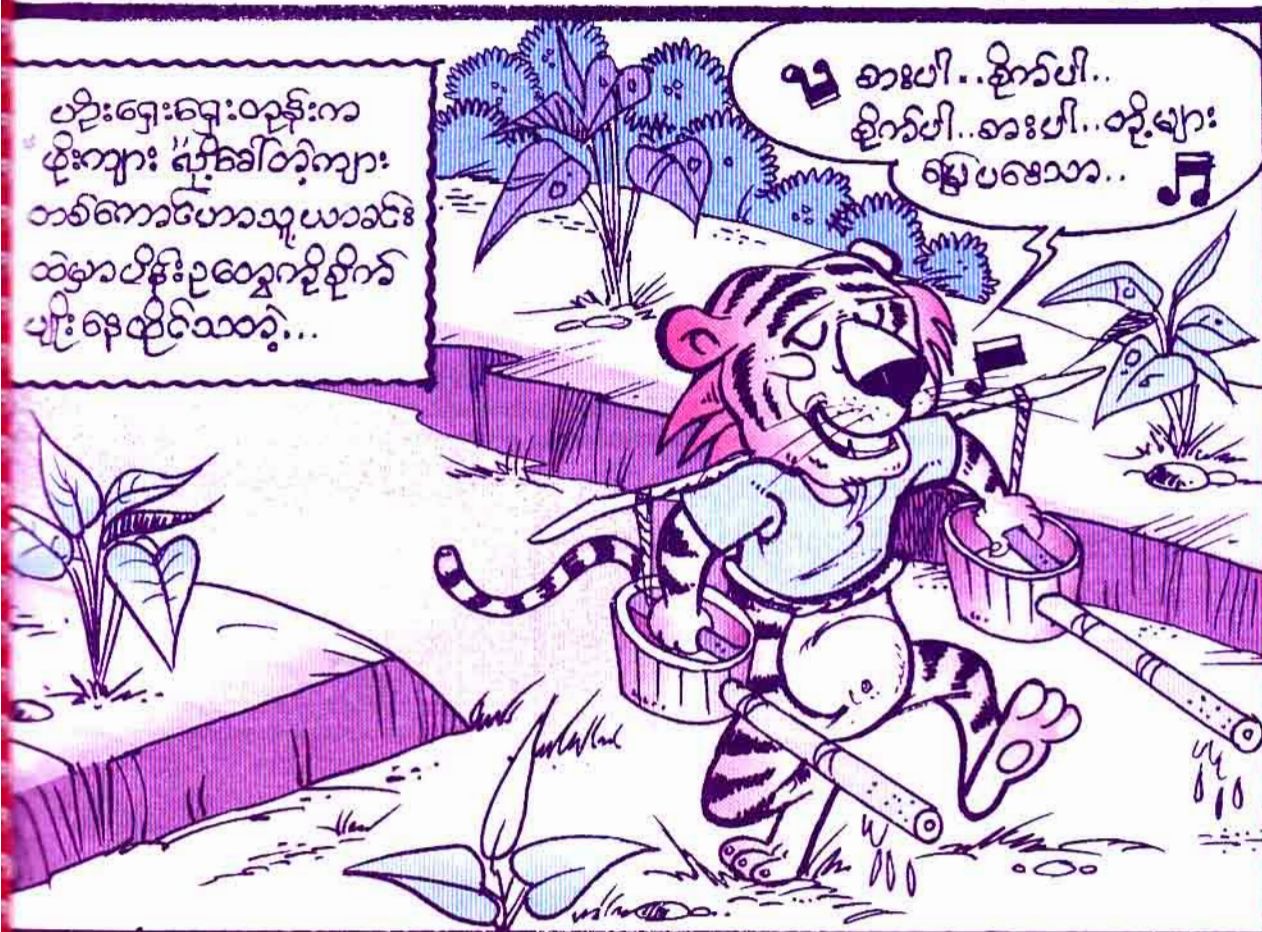

မိုးကျားပုံပြင်

ကတွန်း- မြတ်နိုး

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက
မိုးကျား မြို့ခေါ်တဲ့ကျား
တစ်ကောင်ဟာသူ့ယာခင်း
ထဲမှာပိန်းဥတွေကိုစိုက်
ပျိုးနေထိုင်တာလို့...

ခါးပါ..ခွက်ပါ..
ခွက်ပါ..ခါးပါ..တဲ့များ
ရွှေပဒေသာ..

တစ်နေ့တော့.. မိုးကျားဆီကို မျောက်တစ်ချပ်ရောက်လာပြီး..

ပိန်းဆိုတာ ဒီလိုဆိုက်
ရှာချင်တာ....

နည်းပေး
လို့က်ပါ
ဟားဟား..

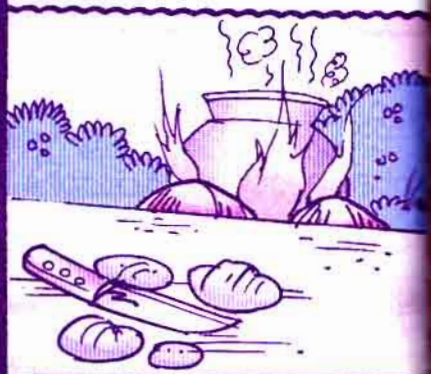

အခုခွံမှာ ပြောင်ပြီး မှည့်ခပ်ရတာကွ..

ဟဲ့တစ်လား..
ကျေးဇူးပါကွာ..

ဒါနဲ့ ဖြိုးကျားလည်း မျောက်
တွေ မြောက်အောင်ပိုင်း ပိုင်း
တွေကို အခွံ ခွံပြောင်ပြီး
နှံခပ်တာပေါ့..

အခုမှာ မျောက်တွေက.. ပိုင်းညွန့်တွေကို
ယူစားပစ်ပြီး ပိုင်းညွန့်တွေကို ပြန်စိုက်ပေး
ခဲ့ကြတာ..

အခုသေပြန်ပါလား..ဟေ့..

ဟိဟိ..

ပုံမပျက်အောင်
ပြန်စိုက်ကြနော်

ပိုင်းညွန့်တွေဟာ နေပျဉ်း..
ခွမ်းခြောက်သွားတာမှ
ယူကို မျောက်တွေလိမ်သွားမှန်း
ဖြိုးကျားရပြန်သွားတယ်.. အခု
သိပ်ခါနီးပူ သွားတာပေါ့..

ဒါနဲ့ ဖြိုးကျားလည်း မျောက်တွေကို ဖမ်းဖို့ ကိုင်းထောင်နေတုန်း၊ မျောက်တစ်ကောင် ရေငြာခါလာပြီး..

ငြိတ် ရစ်တေး ငှက်လေး ထောင် မရပြီဟု..

ဖြိုးကျား... ဘာကိုင်းတွေများ ထောင်နေတာ တုန်း..

နို့မင်း ကိုင်းက မိရောင်ပါမလား ဖြိုးကျားက..

အားကွာ.. ခမ်းကြည့်ရအောင်မင်းရဲ့တုန်း ကြည့်ပါလား..

မျောက်လည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး ကျော့ကြည့် တော့.. ကိုင်းမှာ မိသွားတာပေါ့..

မိသား ပိကွ ဟား..ဟား..ဟား..

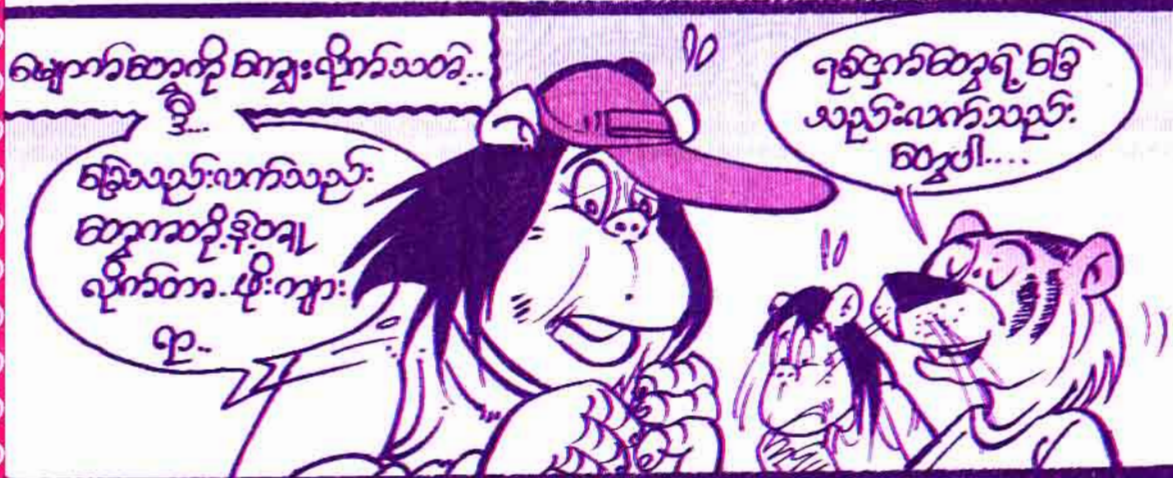

မျောက်က ထောင်းယူပြီး... ချိုးဖြာပြီး ပေမယ့် ဖြိုးကျား က.. စပါး ထောင်းပြီး မယ်ရေညှာ ဦးမယ် တစ်ခါကျွေးပြီး မယ်.. ငြာခါပိပြီး မယ်နို့ရောက်ဆုံး တော့ မျောက်ကို သတ်ပစ်ဦးက တော့တာပေါ့..

ဗိုးကျားဟာ..ဈေးကွက်ကိုဖျက်ခဲ့ပြီ..
ခွဲသိမ်းခံရနေရင်း ဈေးကွက်တွေရေပြက်လာပြီ..

ဒါနဲ့ ဈေးကွက်တွေက
နည်းနည်း..နည်းနည်း
နဲ့ တောင်းခံးစား ဖြစ်တော့
သူတို့နည်းနည်း ပိတ်ချန်
တာပေါ့၊ ဒါဒါကိုလည်း
ပန်းချက်ပြီ...

ဒါနဲ့..ကျောက်တွေလည်း ရေတောက်ကြည့်တော့..တစ်ကောင်မျှောက်နေတာ
သိသွားသတဲ့..

ဒါနဲ့ ဗိုလ်ကျားကလေးကစားချေဖို့ ဇွဲဇွဲဖြိုး...

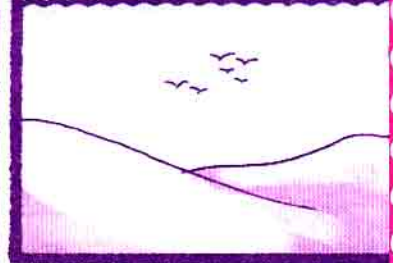
ဟေ့!..ဗိုလ်ကျား...

နောက်ဖန်..ဘယ်လမ်းကပြန်
လာလိက္ခံ..

ကုန်းလမ်း

ဒါပေမဲ့..ဗိုလ်ကျားက
ကျွန်လမ်းကပြန်တယ်..
ရေလမ်းကပြန်မယ်
ပြောပြီး..ကုန်းလမ်းက
ပြန်တော့..ကျောက်တွေ
ဖမ်းမရဘူးဖြစ်နေ
တာပေါ့..

နောက်ဆုံး..
ကုန်းလမ်း..ရေလမ်း
ကပါကိုင်..ထောင်
ဖမ်းကြတော့..ဗိုလ်
ကျားလည်း မိ
သွားတော့တာပေါ့..

ဒီကောင်ကိုစဉ်းစိမ်းဝတ်ထည့်ပြော
ထားရမယ်..

ဟား..ဟား..
မင်းအင်းကို..ငါ
မိမိတို့ကားနဲ့
ကန်လိုက်ရင်
ကွဲမှာပေါ့ကွာ..

ဒါဆို..ကြာကမြူးထဲမှာ
ထည့်ပြောင်မယ်..

ဒါဆို..
ကြာကမြောင်အိမ်ထဲ
မှာပြောင်မယ်ကွာ..

ငါက..
ခြေကားပြီး..ထွက်
ပြေးရုံပေါ့ကွာ..ဟ်
ဟ်..

အာမယ်လေး
လုပ်ပါနဲ့ကြောက်
လှချင်ရဲ့..

ဒါနဲ့..ဗုံးကျားကို ကြာကမြောင်အိမ်ထဲ
ထဲထည့်၊ မျောက်သားလေးတွေကို..အ
စောင့်ထားပြီး၊ ဗုံးကျားကို သတ်
ဖြတ်ပြီး ကျွေးမွေးဖို့ ဧည့်ဖိတ်သွားကြ
သတိ..

ဗုံးကျားကကြာက
လောင်အိမ်မှာ သူတို့ထဲမှာ..
မျောက်လေးတွေကရယ်ကြ
တာပေါ့..

မဟဲ့..မင်းတို့ပျော်ချင်
လား..ဒါဆို..နို့လေး

မျောက်လေးတွေဟာ မစဉ်းစားပဲ နို့ကိုလေးကိုက်
တော့..ဖိုးကျားဟာ..ပြွန်ပြွန်အော်နေကြ
ဖြတ်ပြီး ထွက်ခွာနိုင်တာပေါ့..

ပြီးတော့..သူဟာ..မျောက်
လေးတွေကို..ခဏားမမြော
နိုင်အောင်ပါးစပ်ကို ခါးနဲ့
ဖျိုး..ပျားရုပ်ဝတ်ပြီး..
ထွက်ပြေးသွားသတိ..

မျောက်ကြီးတွေပြန်လာတော့
အာရုံစာအုပ်ကို ပိုက်ဆံသွား
ပြီး..ဖိုးကျား..စနာက်လိုက်
ကြတာပေါ့.. အဲဒီလိုနဲ့
ဆုခွင့်တစ်ခုခွင့်လည်း
ရောက်ပြော့..

မျောက်တွေဟာ ဆုခွင့်တစ်ခုရောက်ပြော့ ပေမိ.
ဖိုးကျားကို မတွေ့ရဘူး..

မျောက်တစ်ကောင်က ချမ်းချမ်းနဲ့ လိုချောင်းပြီး
နေပျံ့စော့ရုံတော့မှ..သစ်ပင်ပေါ်က ဖိုးကျား
ကိုတွေ့သွားသတိ..

ရေချက်တွေကသစ်
ပင်ပေါ်တက်ဖို့ဖြင့်
တော့ဖို့ကျားက
ပြောသတိ..

ငါ့ကိုတက်ဖမ်း
မှာဖြင့်..ငါ့ဆူးထိုးသေ
စကား..ငါ့ချွန်ဆူးတွေ
ထားခံမှပေါ်ကွ...

ပြီးတော့..တစ်ကောင်ပေါ်တာလိုဆင့်တက်
ရမှာပဲ..နွယ်ကြိုးကနေတူပင်တက်မှပေါ်!
ညံ့ပါကွာ..

ဒါနဲ့ရေချက်တွေလည်း
ငါ့ချွန်တွေနဲ့..နွယ်ကြိုး
နဲ့အတက်မှာထိုးကျားက
နွယ်ကြိုးတွေဖြတ်လိုက်တော့
ရေချက်တွေဖြတ်ကုန်ပြီး
ငါ့ချွန်တွေချလို့သေကုန်
တာပေါ့..

ဒါနဲ့..
ထိုးကျားဟာ
ရေချက်မတွေ့ဆီ
သွားသတိ..
ရေချက်မတွေ့က
သူတို့သားတွေ
တွေ့လားလို့
စမ်းတော့..

မပုပ်မသိုးသားတို့ချောင်းကို
သွားကြည့်စေရဲ့..

ရဲနက်နေမေးဖြန်
တော့.....
သူတို့အပုပ်ချောင်း
မှာငါ့ရှာနေကြ
စေရဲ့..ဟဲ့..ဟဲ့..

မြောက်တစ်ပါး..မေ့ပြန်တာ၊
အရိုးဖြိုင်းဖြိုင်းချောင်းကို
သွားတယ်လို့ပြောပြန်
သတဲ့..

ချောင်းနာမည်
တွေကလည်းထူး
ပါတဲ့..

မြောက်ဆုံးတော
ဟဲ့..အိမ်နီးချင်းနာမည်နဲ့ချောင်းတွေ
အယ်မြာမြာလဲ..နင်တို့လင်တွေလောနဲ့
ငြိမ်လား..

မြောက်မတွေ ငိုယိုကြတော့.. ဖြီးကျားက..
နင်တို့မငိုနဲ့.. ငါ့သိမ်းပိုက်လုပ်ကျွေးမယ်
ခုငါ့အားဖြင့်မြောက်ပဲသီးတစ်ခွံ
ပြတ်ပေးစမ်း

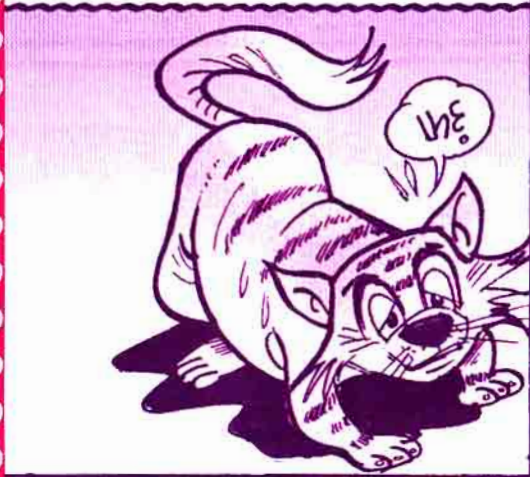
ဖြီးကျားလည်း
မြောက်ပဲသီးတွေ
မတရားစားပြီးတော့
ဝမ်းလျှော့ပြီး..မဝနိုင်
ဖြစ်နေတာကို ဖြီးကျား
သေတယ်ထင်ပြီး

တောကြောင်း၊ မြောက်၊ ငှက်၊ မီးကွက်၊ ဖားဖြတ်
တို့က..ဝမ်းသာစားရတာခန့်ကြာသတဲ့

ဖိုးကျားလည်း ခေါ်သတ္တန်ခွန်းလို့ အားယူရှင်းဝပ်ပြီး လိုက်ဆောင်တာပဲ..

တာဝန်ကြောင့်ကြိုမနဲ့
ရိုက်လို့ ဒီနေ့ထိ.. ဒဏ်ရာ
တွေ အရိပ်ထင်နေတာ..

ယားပြုတ်ကဦး
တက်နင်းထားလို့
ဒီနေ့ထိ ပြားနေ
သတဲ့..

ဒီး ကွက်ကမျက်လုံး
ဆွဲဖြဲခံရလို့ ဒီနေ့
ထိုင်မျက်ဖြူ ဖြစ်နေ
သတဲ့..

ရေကန်နဲ့ တခြား ငှက်တွေကတော့.. ထွက်ပြေးလို့ သွားသတဲ့..
ကျန်တဲ့ သတ္တဝါတွေလည်း ဖိုးကျားကြောင့် ဒီနေ့တိုင်
အမှတ်အသား အမျိုးမျိုး.. ကျန်နေခဲ့ပြီ.. ဖိုးကျား
ကလည်း နာမည်ပျက်ဆုံး သူမင်းစာရင်းမှာ အဆင့်အထိ
ပါနေတုန်း ပဲတဲ ကလေးတို့ရော..

ပေးဝေသူနှင့်ဆက်ခံသူ

နန္ဒာစိုးကြည်

တစ်ခါတုန်းက တောရွာကလေးတစ်ရွာမှာ မောင်ကံနဲ့ မောင်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိကြသတဲ့။

မောင်ကံနဲ့မောင်ဉာဏ်တို့ အရွယ်ရောက်လာကြတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့မိဘတွေက သူတို့လို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တွေ မလုပ်ရဘဲ ပညာနဲ့ သက်သောင့်သက်သာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ဖို့ အတွက် အတတ်ပညာတွေ သင်ယူရအောင်ဆိုပြီး တက္ကသိုလ်ပြည်က ဆရာကြီး ရှိရာကို အခကြေးငွေတွေနဲ့ စေလွှတ်လိုက်ကြတယ်။

မောင်ကံနဲ့မောင်ဉာဏ်လည်း တက္ကသိုလ်ပြည်က ဆရာကြီးရှိရာ ရောက်တဲ့အခါ ပါလာတဲ့အခကြေးငွေတွေနဲ့ ပူဇော်ကန်တော့ပြီး ဆရာကြီးထံက အတတ်ပညာတွေကိုသင်ယူကြတယ်ဆိုပဲ။သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဗေဒင်ပညာရပ်ကို ဝါသနာပါကြလေတော့ ဆရာကြီးလည်း ဗေဒင်သုံးပုံ အလုံးစုံကို အခြေခံကစပြီး မချွင်းမချန် သင်ကြားပေးပါသတဲ့။ သည်လိုနဲ့ သုံးနှစ်သုံးမိုးကြာတဲ့အခါ သင်ရိုးကုန်သွားတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါကြောင့်ပဲ မောင်ကံနဲ့ မောင်ဉာဏ်ဟာ မိဘရပ်ထံ ပြန်ကြဖို့အတွက် ဆရာကြီးထံမှာ ခွင့်ပန်ကြတာပေါ့။

“အေး . . . မင်းတို့လည်း အတတ်ပညာတွေ တတ်မြောက်ပြီဆိုတော့ ပြန်ကြပေါ့ကွယ်။ ဘယ်အရာမဆို လှေကမ်းထစ် ပုံသေအစွဲမထားဘဲ အရာရာကို ဦးနှောက်နဲ့ ယှဉ်ပြီး စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်တတ်ဖို့ လိုသကွယ်။ ကဲ . . . သွားကြ သွားကြ ”

မောင်ကံနဲ့မောင်ဉာဏ် ဆရာကြီးထံက ခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ကြပြီး တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးကနေ ပြန်လာခဲ့ ကြတာပေါ့ကွယ်။

တက္ကသိုလ်ပြည်ကနေ သူတို့ရပ်ရွာရှိရာကို ပြန်ရောက်ဖို့ရာ ခရီးက အတန်အသင့် ဝေးကွာတာမို့

လမ်းခရီးမှာ တောရွာကလေးတွေကို ဖြတ်သန်းရပါတယ်။

“မောင်ဉာဏ်ရေ တို့များရပ်ကွက် ပြန်ရောက်မို့ တော်တော်လေးလိုသေးတယ်ကွ။ သည်တော့ ရှေ့မှာ တွေ့ရတဲ့ရွာကလေးမှာ တစ်အောင်တနား နားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟုတ်တယ်... မောင်ကံရေ။ ခြေသလုံးတွေလည်း တောင့်နေပြီ။ မင်းပြောသလို နားကြတာပဲကောင်းပါတယ်”

သည်လိုနဲ့ တောရွာလေးကို ဝင်မိတယ်ဆိုရင် နှစ်ယောက်သား သူကြီးအိမ်ရှိရာကိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောဆိုခွင့်ပန်လို့အနားယူကြပါတော့တယ်။ သူတို့အနားယူလို့ သိပ်မကြာခင်မှာ မိန်းမခပ်ရွယ်ရွယ် တစ်ယောက်ဟာ ငိုကြီးချက်မနဲ့ သူကြီးအိမ်ကိုရောက်လာခဲ့တယ်။

“ သူကြီးရယ် ကျွန်မယောက်ျားတောတက်သွားတာ သည်ကနေဆိုရင် လေးရက်တောင်ရှိသွားပါပြီ။ ခါတိုင်းဆို နှစ်ရက်နဲ့ပြန်ရောက်နေကျပါ။ ခု ပြန်ရောက်လာတော့ ကျွန်မစိတ်တွေ လေးနေတယ်။ အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူး။ ကူညီပါဦး သူကြီးရယ် ”

အဲသည်လို ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်နေတုန်း ဗေဒင်ပညာတတ်ကျွမ်းတဲ့မောင်ကံနဲ့ မောင်ဉာဏ်လည်း ကျောထဲသင်ပုန်းကလေးတွေကိုယ်စီထုတ်လို့ ဗေဒင်တွဲချက်ကြည့်သတဲ့။ ဦးစွာ မောင်ကံက

“ အစ်မကြီးရေ ဟောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အစ်မကြီးရဲ့ယောက်ျားဟာ တောထဲမှာ သာ ကောင်တစ်ကောင်ကြောင့် အသက်ဆုံးသွားပါပြီ။ လို့လည်းဟောလိုက်ရောမိန်းမရွယ်ဟာ ရင်ဘတ်ထဲတီးအော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုပွဲဆင်တော့တာပေါ့။ သူကြီးလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရင်

ဘက်ပညာ-ခုံခြင်

မောင်ဉာဏ်ကို မေးခေါ်ပြရင်း...

“ကိုင်း... မောင်ရင်လေးလည်း ဟောပါဦးကွယ်”
လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်။ သည်တော့ မောင်ဉာဏ်
က “ ဟုတ်တယ်သူကြီး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း
ဟောတာ အမှန်ပဲ။ ဟောဒီက အစ်မကြီးရဲ့ ယောက်ျား
ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ယောက်ကပင် အင်ပင်တောထဲမှာ ကျား
တိုက်ခံရလို့ မြောက်ဖက်အရပ်ကို ခေါင်းမူပြီး သေဆုံး
သွားပါပြီ” လို့ တိတိကျကျ ဟောလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့သူ
ကြီးလည်း ရွာသူရွာသားတွေ စုပြီးမောင်ဉာဏ်ညွှန်ပြ
တဲ့အရပ်ကို တောနင်းရှာဖွေကြတဲ့ခါ အမှန်တကယ်
ပဲပဲ။ အင်ပင်တွေ ပေါက်နေတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ
အလောင်းတစ်လောင်းဟာ ကျားကိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာ
တွေ ဗရပွန့် မြောက်ဘက်အရပ်ရှိရာကို ခေါင်းမူလို့နေ
ပါတယ်။ ယင်တွေတလောင်းလောင်းဖြစ်နေတာကို
ကြည့်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက သေ
ဆုံးခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့လည်း အလောင်းကို ပြန်
သယ်လာပြီး ရွာအပြင် သုသာန်မှာပဲ ကောင်းမွန်စွာ
သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြပါတယ်။

သူကြီးနဲ့တကွ ရွာသူရွာသားတွေဟာ ဗေဒင်ဆရာ
မောင်ဉာဏ်ဟောတာ တိကျလိုက်လေခြင်း ဆိုပြီး
စိုင်းဝန်း ချီးမွမ်းထောပနာပြုကြတယ်။ သည်အခါမှာ
မောင်ကံဟာ အတော်ကလေးကို မကျေမချမ်း ဖြစ်ရ
တော့တယ်။

“ ဒါမတရားဘူးကွာ။ ဘာ... ဆရာကြီးလဲ။ အခ
ကြေးငွေ ပေးတာချင်းအတူတူ မင်းကိုကျ ပိုပြီးသင်ပေး
တယ်။ မကျေနပ်ဘူးကွာ... မကျေနပ်ဘူး။ လုံးဝ
မကျေနပ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ကံရယ်။ ဆရာကြီးဟာ အဲလို
နည်းနာမရှိပါဘူး။ တပည့်ဖြစ်တဲ့ တို့နှစ်ယောက်စလုံး
ကို အညီအမျှ သင်ပေးလိုက်တာပဲဟာ”

“ အို... ကွာ။ ဘာပဲပြောပြော... မင်းကို ပိုသင်
ပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ငါဟောတာထက် မင်းဟော
တာကဘာဖြစ်လို့ ပြည့်စုံနေတာလဲ။ ငါတော့ မကျေနပ်
ဘူး။ ခုပဲ ဆရာကြီးရှိရာ ပြန်သွားပြီး ပြောမယ်ကွာ။
မင်းလည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ခက်တော့တာပဲ မောင်ကံရယ်။ အင်... လေ။
ပြောမရတော့လည်း လိုက်ရတာပေါ့ကွယ် ”

ဒါနဲ့ပဲ မောင်ဉာဏ်လည်း မောင်ကံနဲ့အတူ ဆရာ
ကြီးရှိရာ တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးကို ပြန်လိုက်သွားရပါ
တော့တယ်။

ဆရာကြီးရှိရာ ရောက်တော့ မောင်ကံဟာ သူရင်
ထဲရှိတာတွေကို မကျေနပ်ခြင်းများစွာနဲ့တဲ့တိုးပဲ ပြော
ချလိုက်တယ်။ ဆရာကြီးကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
နဲ့ပေါ့။ အဖြေကို ချက်ချင်းမတုံ့ပြန်သေးဘဲ...

“ ကိုင်း... ကိုင်း။ မင်းရဲ့မကျေနပ်ချက်ကို နောက်ရက်
ကျတဲ့အခါ ဆရာကြီး ဖြေရှင်းပေးပါမယ်။ ခုတော့
မင်းတို့လည်း လမ်းခရီးတစ်ဝက်ကနေ ပြန်လာရတော့
ပင်ပန်းနေတာ အမှန်ပဲ။ အပြင်မှာလည်း နင်းတွေကျ
နေတော့ အေးကလည်း အေးသကွဲ့။ အခန်းထဲမှာ
လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ အနားယူအိပ်စက်ကြဦး” ဆိုပြီး ပြောဆို
လိုက်သတဲ့။

အဲ... နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောရောက်
တဲ့အခါ ဆရာကြီးဟာ မောင်ကံနဲ့ မောင်ဉာဏ်ကို
အိပ်ရာကနေ နှိုးလိုက်တယ်။

“ ကိုင်း... တပည့်တို့။ မင်းတို့ကို ဆရာကြီး တစ်ခု
ခိုင်းချင်းတယ်။ ဟောဟိုမှာ အိုးနှစ်လုံးကို တွေ့ကြတယ်
မယ်ဟုတ်လား”

“ တွေ့ပါတယ်။ ဆရာကြီး ”

“ အေး... အဲသည် အိုးနှစ်လုံးကို တစ်ယောက်
တစ်လုံးစီယူပြီး အပြင်ထွက်ကြ။ အဲသည်အိုးထဲကို

နှင်းတွေ ရသလောက်ထည့်ယူလာခဲ့ကြ။ ဆရာကြီး တစ်နာရီ တိတိအချိန်ပေးမယ်”

မောင်ကံနဲ့ မောင်ဉာဏ်လည်း တစ်ယောက်ကို အိုးတစ်လုံးစီ ယူလို့ အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ကြတယ်။ မောင်ကံဟာ နှင်းရည်တွေရဖို့အတွက် သစ်ရွက် ကလေးတွေမှာတင်ကျန်နေတဲ့ နှင်းရည်တွေကို အိုးထဲ ခါခါချတယ်။ တချို့အပင်တွေလှုပ်ပြီး ကျလာတဲ့ နှင်းရည်တွေကို အိုးနဲ့လိုက်ခံတယ်။ နှင်းရည်တွေ ရသင့်သလောက်တော့ရပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့အိုးထဲမှာအနည်း အကျဉ်းပါပဲ။

မောင်ဉာဏ်ကျတော့ သူ့လိုမဟုတ်ဘူး။ ချုံတွေပေါ် မှာ နှင်းရည်တွေ တင်နေတာတွေတော့ သူခေါင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ ပဝါကို ဖြုတ်ပြီး အပင်ပေါ်ကို လွှားတင် လိုက်တယ်။ အဲသည်အခါ သစ်ရွက်တွေမှာ စုနေတဲ့ နှင်းရည်တွေဟာ ပဝါစထဲကို စိမ့်ဝင်သွားကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ပဝါကိုဆွဲယူပြီး အိုးထဲကို ညစ်ချလိုက်တော့နှင်း ရည်တွေ အများကြီးရတာပေါ့။ မကြာခင်မှာပင် မောင်ဉာဏ်ရဲ့အိုးထဲမှာ နှင်းရည်တွေ ပြည့်သွားခဲ့တော့ တယ်။

သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်စေ့တဲ့အခါ သူတို့ဟာ ဆရာကြီးဆီ ရောက်သွားကြတယ်။ မောင်ကံရဲ့အိုးထဲ မှာနှင်းရည်အနည်းငယ်ပဲရှိနေသလောက်မောင်ဉာဏ် ရဲ့အိုးမှာကျတော့ နှင်းရည်တွေပြည့်လို့။

“ကိုင်း... မောင်ကံ၊ အဲဒါ အဖြေပဲ။ မင်းဟာ နှင်း ရည်ရဖို့ သမားရိုးကျနည်းနဲ့ပဲ ခံတော့ ဒီလောက်ပဲ ရ တာပေါ့။ မောင်ဉာဏ်ကျတော့ ဦးနှောက်ကို လွှာသုံး ပြီး ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နဲ့ အကောင်အထည် ဖော်လိုက်တဲ့ အခါ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း နှင်းရည်တွေပြည့်လို့ ...။

ဒီမယ် မောင်ကံ . . . ဆရာကြီးဟာ မင်းတို့နှစ် ယောက်တင် မကပါဘူး။ ဘယ်တပည့်တွေအပေါ်ကိုမှ သူကတော့ နည်းနည်းပဲတတ်စေ၊ သူကတော့ များများ

ကြီးတတ်စေဆိုတဲ့စိတ် မထားခဲ့ပါဘူး။ တပည့်တွေ အားလုံးအပေါ် တစ်ပြေးညီဆိုသလို ဆရာကြီး တတ် မြောက်ထားတဲ့ အတတ်ပညာတွေကို မချင်းမချန် အလုံးစုံ ပေးဝေသင်ပြခဲ့တာပါပဲ။

အဲ . . . ဆရာကြီး ပေးဝေလိုက်တဲ့အတတ်ပညာ တွေကို ခံယူရတဲ့ မင်းတို့အဖို့ရာမတော့ တတ်တဲ့ပညာ ကို အခြေခံပြီး အရာရာကို စူးစမ်းရမယ်။ စဉ်းစား ရမယ်။ ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် သုံးရမယ်။ အဲ သည်လိုမျိုး အရည်အချင်းရှိတာနဲ့ မရှိတာဟာ ကြာ တော့ ကွာသွားတာပေါ့။ ခုပဲ . . . ကြည့်တော့ . . . ဘယ်သူဟာ စူးစမ်းသလဲ၊ စဉ်းစားသလဲ၊ ဆင်ခြင် သလဲ၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် သုံးခဲ့သလဲ . . .”

ဆရာကြီးရဲ့ အချက်ကျကျ ပြောလိုက်တဲ့စကား ကြောင့် မောင်ကံဟာ ဝိုင်းကျသွားပါတယ်။ သူ့အမှာ ကိုလည်း သူသိသွားပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် . . .

“ဆရာကြီးရယ် . . . ကျွန်တော်မှားသွားပါပြီ။ ကျွန် တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာကြီး . . .”

လို့ ပြောဆိုပြီး ဦးချကန်တော့ပါတော့တယ်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် တပည့်ရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် အဲဒါနဲ့ပဲ မောင်ကံနဲ့ မောင်ဉာဏ်တို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ကြည်လင်လန့် ဆန်းစွာနဲ့ တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးကနေ ပြန်လည်ထွက် ခွာသွားပါတော့တယ်။

နန္ဒာမိုးကြည်

ကလေး
ပုံပြင်

မောင်

တစ်ခါက သူတို့သောနှင့်
ငှက်ကောင်လေးတစ်ကောင်
သုံးနှစ်ရှိပြန်

တစ်နေ့တော့လမ်းခရီးတစ်
နေရာမှာ စိန်တုံးကြီးတစ်တုံး
ကံတွေ့ကြပြန်

သောက

ဟီးဟီး...ငါ
တစ်ယောက်တည်းမို့
ရင်ကွဲမယ်

မောင်ကတော့ကလေးငယ်
မို့အကောက်ကြံရပါ...လို့
တွေးသလို...

သောနှင့်ငှက်ကောင်လေးအတွင်းသဘောကွဲသွားတာ
စောစောအသံပေါ်မို့...

ငါတစ်ယောက်
တည်းပိုင်အောင်

သူတို့
တို့သုံးနှစ်
အသံအသံ
နော်ဟီး
ဟီးဟီး

အီး...အီး...ဟိုသောက...
တော့မနေကြည့်အန္တရာယ်
ရှိတယ်...ငါကြိုရှောင်တာမို့

ဘယ်ကောက်ပဲတန်ခို...
ကြီးကြီးအသက်နဲ့တော
မလဲနဲ့...သောကကဲ့သို့
တန်တင်လို့မဖြစ်
ငါဒီမိန့်တုံးကြီးနဲ့
ဝေးရှာအမြန်တွေ့မို့

သူတို့ဟာ သူတို့နှင့် မလှုပ်
ရောပဲ ခရီးလမ်းကြောင်း
ခွဲထွက်သွားရတော့မိရင်

ငါတော့နှင့် လောဘ အံ့အားသင့် လုပ်ရစ် ဖြစ်သွား

ဟေ့၊ တောက
အိပ်တုန်းက ကြီးတု
စိန်တုန်းက ကိုတောင်
ခလုတ် ခွန်အားနှင့်တော
ရိုး လုပ်ပြန်မယ်
ကွန်အို...

အဲဒါပေါ့

ဒီလူနဲ့ လောဘနဲ့ ငါတော့ကို အသုံးတန် စိန်တုန်း ကြီးကို
အပိုင်ရဖို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်ရင်း လမ်းခရီး
မှာ စား ပြုစားနှင့်တိုးကာ စိန်တုန်းကြီး အတွက် အသက်ပေး
လုပ်ကြရပါမိရင်

တစ်ခါ စိန်တုန်းကြီးရသွား
သော စားပြုစားသမျှလည်း
လောဘရပ်က တွေ့ရပွက်
ပြီးတစ်ခါနှင့်တစ်ခါ
အတောက်ကို ခံတတ်ပြန်ပြန်
ရင်း... စားပြုစားခံစား
နှင့် တပည့် ဗလံတို့သာလျှင်
တော့သွား...

တစ်ခါ တပည့်(ဝလ)က
သတ္တတောက်ပြီး စိန်တုန်းကြီး
ကိုပည့် ကြီးသို့ ထွက်ပြေးပြန်
ပါရင်...

ဗလံဟာ သူတွေ အိပ်တစ်
အိပ်မှာ ခုယာခွန်အားပေး
မေးအဖြစ် ဝင်ရောက်ကူပုံ
ကုန်ပြီး ချိုးလာသော စိန်
တုန်းကြီးကို ခုယာခွန်မှာ
ဖြုတ်ထားလုပ်ရတော့သွား...

ဝက်နဲ့ ဝဲလဟာ ခြေဆွေး
ကျုံးဟို ဖြို့ဖြေ ထွက်အလာ
သူ့ကို လှိုက် ရှာနေတဲ့ စားပြ
ခေါင်းဆောင်နဲ့တွေ့ ပြီး အ
သက်ဆုံး ရှိတော့ ဇာန်

တောက်... ခားပြ... ခေါင်းဆောင်
လည်း ပြန်သွားတော့သန့်

ဒီကုန်ရက်ပေါင်းအ
တော်ကြာသွားတော့

သူ့ဒွေးကြီး သူတို့ကိုယ်
တိုင် ဥယျာဉ်ထဲ ဆင်း
ပြီး ဥယျာဉ်အလှပ
မားအသက်ကို ချိုးပေး
ဇာန်

ပြန်ချင်တော့ ကိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် အဲဒီသူ့ဒွေး သူတို့ဟာ ဝါသနာ
ခါက-စိန်တု... ကို ဇွန် အလှပတဲ့
သူတို့-ဖြစ် နေပါသန့်

ဥယျာဉ်အလှပသမား
ဟာ... ကူးဆွတ်ကိုလည်း
ထွက်လာတဲ့ ကျောက်
တုံးတစ်တုံး ကို...
တောက်ကိုင်ရင်း...

သစ်ပင်... ပန်းပင်တွေ
စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်တာ... ဒီကုန်
ကျောက်တုံး... မျိုးကြောင့်ပဲ

ငယ်ချင်းအများအပြား
လာရောက်တူးကြီးကြီး
ကြည့်ပြီးသူငွေသုတေသန
ရွာအပြင်မှဆွဲကြ...

အေးဒါနဲ့လည်းအဲဒီ
ကျောက်တူးကြီးပေးစမ်း
ငယ်ချင်းကမေး
တော့ဘူး ချုပ်တယ်လေး...

ပြောဒီစိန်ကူး
ကြီးဟာ ငါ့ဆီပြန်
ရောက်လာမယ်ကူး

စိန်ကူးမုန်း
မသိချာဘူး

ပုဇွန်

ပုဇွန်ဆွေးပြီးဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ဖွင့်ဖွင့်ကြီး
ချမှတ်တော့သေး...

အေးဒါနဲ့စိန်ကူးကြီး
ဟာ ခုကတော့ အများ
ကြီးလေးပဲ ဖြစ်...
နောက်လည်း...
ဘယ်လိုခွဲကွဲ
ပေးဦးမယ်ဆိုတာ
မသိဘူးဘူး...

ဒါအတွက်
ဆုံးပဲ

စိန်ကူးကြီးကို ကြီးပြည်အသွားအ
ဖြတ်အမိန့်ကို ဘုရင့်နန်းတော်ဆီသို့
ဦးတည်ထွက်ခွာ သွားလေတော့သတည်း

ပုံပြင်ဖတ်ကျေနပ်ကြပါစေ...

၁%

မဟာမာနတက်၍ သဘောဝအလှ ပျက်ရ

ဒောင်နိုင် (တက္ကသိုလ်)

ကလေးတို့ရေ...

“ကြက်ဥပြုတ်တွေ၊ ငှက်ဥပြုတ်တွေ၊ ကြက်ဥပြုတ်တွေ၊ ငှက်ဥပြုတ်တွေ ပူပူနွေးနွေး၊ ပူပူနွေးနွေး”

ရထားပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကားဂိတ်များမှာ ဖြစ်ဖြစ် လက်ဆွဲခြင်းနဲ့ ဈေးသည်များရဲ့ အဲဒီဈေးခေါ်သံကို ကလေးတို့ကြားဖူးကြမယ် ထင်ပါတယ်။ ငှက်ဥပြုတ်ကို မြင်လည်းမြင်ဖူးမယ်၊ စားလည်းစားဖူးမယ်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ ငှက်ဥကို ထုတ်လုပ်ပေးတဲ့ ငှက်ကိုရော မြင်ဖူးကြရဲ့လား။ အိမ်မှာစီးပွားဖြစ်မွေးထားတဲ့ ငှက်မျိုးကို ကလေးတို့ မြင်ဖူးချင်မြင်ဖူးကြပေမယ့် တောထဲက သဘာဝ ငှက်များကိုတော့ မြင်ဖူးသူနည်းမယ်ထင်ပါတယ်။

အခုတစ်ချိန်တော့ ကလေးတို့ကို ငှက်ကလေးရဲ့ ဖြစ်တွေများကို ပြောပြမယ်နော်။ ခုလိုပြောပြချင်တာက ငှက်ငှက်ထူးခြားမှုကြောင့်ပါကွယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ငှက်ငှက်မှာ တခြားငှက်တွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ယင် ထူးခြားချက်တွေ ရှိနေတယ်လေ။ ထူးခြားချက်တွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ လည်း ကောင်းတယ်ကွယ်။

ဟော... တစ် အချက်က ငှက်ဟာ ပျံသန်းနိုင်တဲ့ငှက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မှာ အမြီးမပါဘူး။ အမြီးနေရာက တုံးတိတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ နှစ်အချက်က

ငှက်များရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်စီမှာ ခြေချောင်းလေးတွေလေးချောင်းစီရှိကြပေမယ့် ငှက်မှာတော့ ရှေ့ခြေချောင်းလေး သုံးချောင်းစီသာ ပါတယ်။ နောက်ခြေချောင်းလေးမပါရှာဘူး။ ဒါကြောင့် ငှက်တို့ဟာ သင်္ကန်းသစ်ခက်များပေါ်မှာ မနားမရပ်နိုင်ရှာဘူး။ မြေပြင်မှာပဲ သွားလာ နေနိုင်ရှာတယ်ကွယ်။

သုံးအချက်က တခြားသက်ရှိသတ္တဝါ အားလုံးလောက်မှာပါပဲ။ အမကို အဖိုက ချစ်ရေးမြှူဆွယ်ကြတယ်။ လူပျိုလူညံ့ကြရတယ်ဆိုပါတော့ကွယ်။ ငှက်မှာတော့ ငှက်မများက ငှက်ဖိုကို ချစ်ရေးမြှူဆွယ်ကြတယ်။ ငှက်ဖိုက ကြိုက်တဲ့ငှက်မတစ်ကောင်ကို ရွေးကောက်ရယူလိုက်မှ ကျန်ရစ်တဲ့ငှက်မတွေဟာ တခြားငှက်ဖိုများထံ လှည့်လည် မြှူဆွယ်ကြရပြန်သတဲ့ လေ။ မဆန်းဘူးလားကွယ်။

လေးအချက်က ငှက်အဖိုက ငှက်မလုပ်ငန်းများကို လုပ်ရခြင်းနဲ့ ငှက်မက ငှက်ဖိုလုပ်ငန်းများကို လုပ်ရခြင်းပါပဲ။ ကလေးတို့သိကြတဲ့အတိုင်း မျိုးဆက်ပွားရေးအတွက် ဖိုသတ္တဝါက မိတ်လိုက်ပေးရုံလောက်သာ တာဝန်ရှိတတ်ပါတယ်။ မသတ္တဝါများကတော့ သားမွေးရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဥပျီး ဥမှသားငယ်များ ပေါက်လာအောင် ရက်ရှည်ကြာမျော ဝပ်ပေးရတယ်။ ပေါက်လာတဲ့သားငယ်များကို ရှာဖွေကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ပေးရတယ် မဟုတ်လား အနီးစပ်ဆုံးသာ ခဏပြုရယ်။ ကြက်ကိုကြည့်ပေါ့။ ကြက်ဖေက မိတ်လိုက်ပေးခြင်းသာ သူ့ရဲ့ဥဓာန တာဝန်ဖြစ်တယ်။ အဲ... ကြက်တစ်ကောင်တလေလောက်သာ သားပေါက်လေးများကို ရန်သူဘေးက ကာကွယ်တတ်ပါတယ်။ ကြက်မကြီးကျတော့ ကြည့်စမ်း၊ ဥတွေကိုလည်း တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ဥရရှာတယ်။ ဥတွေ (၁၀)လုံးလောက်ရလာတဲ့အခါ ရက် (၂၀) လောက် ဝပ်ပေးရရှာတယ်။ ပေါက်လာတဲ့သားပေါက်လေးများကို ရန်သူဘေး၊ ရာသီဘေးတို့

BURMESE CLASSIC

ကာကွယ်ရရှာတယ်။ခြေထောက်နဲ့ယက်ယက်ပြီးသား
ငယ်များကို ရှာဖွေကျွေးမွေး ပြုစုရရှာတယ် မဟုတ်
လား။

ငုံးများကတော့ ကြက်များနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲတဲ့။
ငုံးဟာ ဥဥပြီး ပြန်ကို မကြည့်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဥ
များကို ငုံးဖိုများက မပေါက်မချင်းဝပ်ပေးကြရရှာတယ်။
ပေါက်လာတဲ့ သားငယ်လေးများကို ရန်သူဘေး၊ ရာသီ
ဘေးတို့မှ ကာကွယ်ပေးရတဲ့အပြင် ရှာဖွေကျွေးမွေးရ
ရတာပဲတဲ့။ ကဲ မထူးဆန်းဘူးလား။

ငုံးဖိုတွေမှာ အထက်ကပြောခဲ့သလိုပဲ ဒုက္ခတွေခံ
စားဝန်တွေယူပြီး ဆင်းရဲပင်ပန်းရတာ ဘာကြောင့်ပါ
လဲနဲ့။ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြချင်လို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး
စကားတွေ ပြောနေရတာပေါ့ကွယ်။

ဟိုး...တစ်ချိန်တုန်းကဆိုယင် ငုံးဖိုလေးဟာ ငှက်
လောကမှာ ရှာမှရှားလောက်အောင် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်
တင့်တင့်တယ်တယ် ရှိခဲ့ပေသတဲ့။ ကိုယ်ထည်နဲ့ လိုက်
လတ်လှတဲ့ အမြီးကော့ကြီးက ဖားဖားဝေနေတယ်တဲ့။

ကြက်ဖကြီးများရဲ့ အမြီးလိုပဲ ကော့ပြီး ညွတ်ကျနေတာ
မျိုးပေါ့။

ဦးခေါင်းပေါ်မှာလည်း ပတ္တမြားရင့်ရောင်အမောက်
ပြားက ဦးခေါင်းကို သရဖူဆောင်းထားသလား ထင်မှား
ရအောင် ကျက်သရေရှိလှသတဲ့။ ခြေထောက်တွေမှာ
လည်း ခြေချောင်းလေးများ လေးချောင်းစီပါရှိလို့
သစ်ကိုင်းများ ဝါးကိုင်းများပေါ်မှာ နားနေနိုင်သတဲ့။
ဒါကြောင့် ငုံးဖိုလေးဟာ ငှက်လောကမှာ ဂုဏ်ရှိတဲ့
ငှက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငုံးမလေးမှာတော့
ယခင်ကလည်းယခုအတိုင်းပဲရိုးရိုးလေးပါပဲ။ရုပ်လည်း
မထူး၊ စိတ်လည်းမထူးပါဘူးတဲ့။

ငုံးဖိုလေးမှာ အမွေးအတောင်၊ အမြီးအမောက်
တို့နဲ့ တင့်တယ်ကျော့ရှင်း နေရုံသာမက သစ်ပင်ထိပ်
ဖျား အထိ ပျံလိုက်လွှားလိုက် တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နဲ့
အတော့ကို ဝင့်ဝါနေနိုင်သတဲ့လေ။ တွန်သံကလည်း
အတော်ပဲချိုသာ အောင်မြင်လှသတဲ့။ အင်း...သတ္တဝါ
တို့ရဲ့ မွေတာဝဲလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ငုံးဖိုလေးဟာ
အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံပြီး ဂုဏ်ယူဖွယ်အလှအပတွေ
နဲ့ လွှမ်းခြုံခံထားရတာမို့ အလွန် ဂုဏ်တက်နေတယ်
ဆိုပဲ။မာန်မာန်တွေတက်နေတယ်ဆိုပဲ။ထောင်ထောင်
ထောင်ထောင်နဲ့ ဘဝင်ကိုင်နေတယ် ဆိုကြပါစို့ကွယ်။

အဲဒီလို ဘဝင်ကိုင်နေတာ၊ ထောင့်မကျိုးတာကို
ဘေးက ငှက်တွေက သဘောမကျကြဘူး။ ရင်းနှီးတဲ့
ငှက်တချို့က အပိုးသေသေ ဣန္ဒြေရရနေဖို့၊ ရုပ်လှသ
လောက်နှိမ့်ချနေတတ်ဖို့ အကြံပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ငုံးဖိုလေးဟာ မိမိရဲ့အလှအပေါ် မိမိရဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှု
အပေါ်မှာ မာန်တွေတက်၊ စိတ်ကြီးတွေဝင်နေပြီဖြစ်လို့
စေတနာနဲ့ လာပြောသူကိုပဲ မနာလိုလို့သာ ဝင်ရှုပ်လာ
တယ်လို့ ထင်နေတယ်တဲ့။

ငုံးဖိုဟာ မာန်ကိုတစ်ပြားသားမှ မလျှော့ဘဲ အရာ
ရာမှာ စွာကျယ်စွာကျယ် လုပ်နေတော့၊ ကြာလာတော့

မိတ်ဆွေငှက်များအပါအဝင် ငှက်အားလုံးက သူ့အမှု အကျင့်ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းလာကြပါလေရောတဲ့။ ဒါကြောင့် ငုံးဖိုကို ဆုံးမနိုင်ဖို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လာကြ တယ်တဲ့။

ငုံးဖိုဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေ တယ်၊ တင့်တယ်နေတယ်၊ အဆင့်မြင့်နေတယ်လို့ သူ ထင်နေတယ်။ ဒီတော့ တစ်ဦးဦးက " ငါက သင်းထက် သာတယ် " လို့ သူ့ကိုသွားပြောယင် ငုံးဖိုဟာ ခံမှာ မဟုတ်။ သူမခံယင် " ပြိုင်မလား " မေးမှာသေချာတယ်။ ပြိုင်မလားမေးတဲ့အခါတို့က ပြိုင်မယ်လို့ပြောလိုက်ရုံပဲ။ တကယ်ပြိုင်ရယင် တို့ကအများ၊ သူကတစ်ကောင် တည်း။ ဒီတော့ တို့ကမုချနိုင်မှာဘဲ၊ နိုင်တဲ့သူက ရှုံးတဲ့သူ ကို ကြိုက်သလို ပြုနိုင်စတမ်းလို့ လောင်းကြတာပေါ့ လို့ တိုင်ပင်ညီညွတ်ကြသတဲ့။

ငှက်တွေက ငုံးဖိုထံကိုသွားပြီး တိုင်ပင်ထားတဲ့ အတိုင်း ငုံးဖိုစိတ်ကြွအောင် ဆွပေးကြတယ်တဲ့။ မာန ကြီးလှတဲ့ ငုံးဖိုက ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘူး။ သူသာအလှ ဆုံး၊ ကျက်သရေ အရှိဆုံး စွမ်းရည်အမြင့်ဆုံးလို့ ဒေါသ တကြီးနဲ့ ဟစ်ကြွေးနေတော့သတဲ့။

ငှက်များက ငုံးဖိုကို တို့အထဲက နံပြည်စုတ်နဲ့ပြိုင်

မလားလို့ ဝိုင်းပြောကြတာပေါ့။ ဟား . . . ဘယ်ပြော ကောင်းမလဲ ငုံးဖိုဟာ ဒေါသတွေတထောင်းထောင်း အ ပြီးဆတ်ဆတ်ကို တုန်နေတာပေါ့။ ဖြစ်ရမယ်လေ။ သူ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ငှက်အများက တမင်သက်သတ် နံပြည်စုတ်ငှက်ကို ပွဲထုတ် လိုက်ကြတာပဲ။ နံပြည်စုတ် ဆိုတာက လေးတို့မြင်ဖူးမှာပေါ့။ ငှက်ထဲမှာ အသေးဆုံး အငယ်ဆုံးငှက်၊ ပြီးတော့ ကျောပေါ်မှာ အမြီးပေါက်နေ တယ် ထင်ရအောင် ပုံမကျပန်းမကျနဲ့၊ အမွှေးအရှောင် ကလဲ သွေ့ခြောက်ခြောက်၊ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မက်မောစရာမရှိဘူး။ ဒီလို ဂုဏ်မဲ့တဲ့ ငှက်နဲ့ပြိုင်မလား လို့မေးလိုက်တော့ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ငုံးဖိုဟာ ဒေါသ တကြီးနဲ့ " ဟေ့ ငါလိုငှက်ကို ငှက်ရာမဝင်တဲ့ အစုထဲ အနပ်နဲ့ပြိုင်ခိုင်းရသလား။ မင်းတို့ငှက်တွေအားလုံး ခွဲ နေကြသလား " တဲ့။

" ဒါဖြစ်ယင် အသင်က ဘယ်ငှက်နဲ့ ပြိုင်ရဲ ယှဉ်ရဲ လို့လဲ "

" ဟေ့ ငါက ဘယ်ငှက်နဲ့ မဆိုပြိုင်ရဲ ယှဉ်ရဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတူမတန်တွေနဲ့တော့ မယှဉ်ချင်ဘူး၊ ကျွတ် သရေ ယုတ်တယ် "

" အသင်က ဘယ်သူနဲ့ ပြိုင်ချင်သလဲ "

" သတ္တိရှိယင် တိမ်ညင်ဆိုတဲ့ တောကြက်ဖထွတ် နဲ့ပါ "

ငုံးဖိုကတောကြက်ဖကို မနာလိုဖြစ်နေပုံရပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ တောကြက်ဖဟာ သူနဲ့ အလွန်တူနေ တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ တောကြက်ဖက အကောင်ပိုကြီးမာ လို့ သူ့လောက်မလျင်မြန်ဘူး။ သူ့အမွှေးလောက် အရှောင်အသွေးမစုံလှဘူး။ ခြုံကြည့်ယင်တော့ သူတို့ နှစ်ကောင်က အလွန်တူတယ်ဆိုရမှာပဲ။

သူစိမ်ခေါ်လိုက်တာကို ငှက်များက သဘောတူကြ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တောကြက်ဖက သူ့ကိုနဲ့ နိုင်တဲ့ အရည်အသွေးတွေအများရှိနေလို့ပဲပေါ့။

“ ကဲ . . . ဒါဖြစ်ယင် အခုပြိုင်ကြမယ်။ တို့တောကြက်ဖက် ခေါ်ခဲ့တော့မယ် ”

“ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ မရဘူးလေ၊ ပြိုင်ပွဲဆိုကတည်းက ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းတို့ အကဲဖြတ်လူကြီး (ငှက်ကြီး) တို့ရှိရမှာပေါ့ ”

“ စည်းကမ်းကို အသင် သတ်မှတ်ချင်သလို သတ်မှတ်ပါ။ အကဲဖြတ်ဖို့ကတော့ အများရဲဆုံးဖြတ်ချက်ကိုခံယူရုံပေါ့။ ငှက်ပရိတ်သတ်ကြီး ရှိနေပြီပဲ ”

“ အို . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငှက်အများစုက သမာသမတ်ဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်ချင်မှ ဆုံးဖြတ်မှာ၊ သူတို့ကို ငါမယုံဘူး။ ငါလိုချင်တာက သီလသမာဓိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဘိုးဘိုးလင်းတကြီးကို အကဲဖြတ်အဖြစ်ထားဖို့ပဲ၊ ဒါပဲ ”

ငှက်အများက သူတို့ဘာသာ ဝိုင်းဆုံးဖြတ်ပြီး အနိုင်ယူမယ် စိတ်ကူးထားပေမယ့် ငှက်ကြီးကြားနေအကဲဖြတ်သူကို တောင်းဆိုလာပြီဖြစ်လို့ အကြံအစိုက်သွားသေးသတဲ့။ လင်းတကြီးဆိုတာကလည်း ဘက်မလိုက်ဘတ်ဖူးကိုး။ ဒါပေမဲ့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နိုင်ရမှာပဲလို့သဘောထားပြီး လင်းတကြီးထံသွားပင့်ဖိတ် ကြရတာပေါ့။

လင်းတကြီးကသူသိပ်နေမကောင်းလို့မလိုက်ပါရစေနဲ့ လို့ အတန်တန် ငြင်းပါတယ်။ ငှက်တို့ကလည်း ငှက်ဖိုကို အမြန်ဆုံး ဆုံးမချင်နေကြတာမို့ နေမကောင်းရှာတဲ့ လင်းတကြီးကိုပဲ အတင်းဆွဲခေါ်လာကြသတဲ့။

ပြိုင်ပွဲမှာ ငှက်ပရိတ်သတ် မျိုးစုံဟာ ဝက်ဝက်ကဲ့နေတာပဲ။ ပြိုင်ရမယ့် အချက်တွေက (၁) မြေပြင် အပြေးပြိုင်ခြင်း၊ (၂) လေထဲအပျံ့ပြိုင်ခြင်းလေဟုနဲ့ စီးပြိုင်ခြင်း၊ (၃) သစ်ပင်အတက်အဆင်းနဲ့ ကိုင်းလျှောက်ပြိုင်ခြင်း၊ (၄) တွန်သံပြိုင်ခြင်း၊ (၅) ကိုယ်ဟန်ပြအလှပြိုင်ခြင်း၊ (၆) အပုန်းရှောင်ပြိုင်ခြင်း စတာတွေတဲ့။

လောင်းကြေးကတော့ နိုင်သူက ရှုံးသူကို ကြိုက်သလို စီရင်နိုင်တယ်တဲ့။

ဒိုင်လူကြီးက လင်းတကြီးပေါ့။ ပြိုင်ပွဲစတင်ပါပြီ။ တက်ကြွနေတဲ့ ငှက်ဖိုက မြေပြင်မှာပြေးပြလိုက်တယ်။ မြန်မှ သိပ်မြန်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လင်းတကြီး တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘူး။ သဘောမကျသေးလို့လားမသိဘူး။

ဒုတိယ တောကြက်ဖက် ပြေးပြလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ကိုယ်ထည်ကြီးနေတာမို့ ငှက်ဖိုလောက် ကြည့်မကောင်းလှဘူး။ အဲ... ဒီတစ်ခါလည်း ဒိုင်လူကြီးက တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘူး။ အနားရှိ ငှက်များက ကြည့်လိုက်တော့ လင်းတကြီးက အိပ်ပျော်နေတာကိုး။ ငှက်တစ်ကောင်က လှုပ်နှိုးလိုက်ရတယ်။ လင်းတကြီးဟာ လန့်နိုးပြီး ကယောင်ကတမ်း အော်လိုက်တယ်။

“ တော်တဲ့ တော်တဲ့ရွှီး . . . ”

ဒိုင်လူကြီးရဲ့ အသံကိုကြားလိုက်တဲ့အခါ ငှက်ပရိသတ်ကြီးက တစ်ပြိုင်တည်း ကောင်းချီးဩဘာပေးလိုက်ကြတာသောသောညံသွားတာပဲ။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ငှက်ဖိုက အမြန်ပျံ လေဟုနဲ့စီးပျံတုတ်မှာ ဒိုင်ငှက်ကြီးက တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ ကြက်ဖက်ပျံပြီးတဲ့အခါမှ ငှက်များရဲ့ လှုပ်နှိုးချက်အရ တော်တဲ့

တော်တဲ့ဦး... လို့ အော်ဟစ်လိုက်ပြန်ရော။

ဒီလိုနဲ့ ပြိုင်ပွဲပြီးသွားရော ငုံးဖိုဟာတစ်ခါမှ ကောင်းချီးပေးခြင်းမခံရဘူး။ ကြက်ဖကသာ အကြိမ်တိုင်း ကောင်းချီးပေးခံရတာမို့ ပရိသတ်များက ခုန်ပျံဝမ်းမြောက်နေကြသလောက် ငုံးဖိုမှာတော့ စိတ်ဓာတ်အလွန်ကျသွားပြီပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့လောင်းကြေးအရ ကြက်ဖက သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်မယ် ဆိုတာလည်း မသိရသေးတော့ ထိတ်လန့်နေပြီပေါ့။

အမှန်က ပြိုင်ပွဲမှာ ငုံးဖိုကနိုင်တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒိုင်လူကြီးက မှန်မှန်ကန်ကန် အကဲမဖြတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မဖြတ်နိုင်ဆိုတစ်ခါမှ အကဲမဖြတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ လန့်လန့်အော်တာပဲရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတာကလေးတို့ သိကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ငှက်တို့လဲ မသိကြဘူး။

ဖြစ်ပုံက ဘိုးဘိုးလင်းတကြီးဟာ အဆိပ်သင့်ပြီး သတိလစ်လစ်နေတာကိုးကွယ်။ ယခင်နေ့က အဆိပ်သီးကိုစားမိလို့ သေသွားတဲ့ သမင်သားကို ဘိုးဘိုးလင်းတကြီးက တစ်ခါစားမိတာကိုး။ ဒါကြောင့် မျက်စိလည်းမကြည်၊ နားလည်းမကြား၊ မူးမူးပြီး သတိလစ်လစ်နေတာဆိုတော့ ဘယ်ပြိုင်ပွဲ ကြည့်နိုင်ပါတော့မလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပရိသတ်ကရော ငုံးဖိုကပါ ကြက်ဖကြီးနိုင်သွားပြီလို့ သဘောထားလိုက်ကြပြီလေ။ နိုင်သူက ကြိုက်သလိုစီရင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ လောင်းကြေးအရ ဆိုရင်ငုံးဖိုကိုသေဒဏ်တောင်ပေးနိုင်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တောကြက်ဖကရော ပရိသတ်ကပါ ဒီလောက်ထိတော့ မရက်စက်ကြလိုပါဘူး။ နောင်ဆောင့်ကြားဆောင့်ကြားနဲ့မာနတစ်ခွဲသားပြန်ဖြစ်မလာအောင်သာ ဒဏ်ခတ်လိုကြတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကြက်ဖက သူ့ကို မာနတက်စေတဲ့အမြီးကို အကုန်လုံး ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းပေါ် မတက်နိုင် မနားနိုင်

အောင် နောက်ဘက်ခြေချောင်း လေးနှစ်ခုကိုလည်း ပြတ်အောင်ဖြတ်လိုက်တယ်အမြီးလည်းတုံးခဲ့ပြီ။ အလှလည်းပျက်ခဲ့ပြီ။ ခြေထောက်လည်း ပြတ်ခဲ့ပြီအရှက်အားတောင် မဖုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ငုံးဖိုလေးမှာ ရှက်အားကြီးလွန်းလို့ အများမမြင်နိုင်တဲ့ မြေပြင်မြက်တောထဲမှာသာ ဝင်ပြီး ပုန်းအောင်းရေရရှာတော့သတဲ့။ အပြင်ကို သိပ်မထွက်ရဲလို့ သိုသိုသိပ်သိပ်ပဲနေရှာသတဲ့။ မိတ်လိုက်ရာမှာလည်း ငုံးမကလာဆွယ်တော့မှသာလိုက်လျောပျော်မွေ့ရှာသတဲ့။ ဝပ်နေရမှာတူတူမို့ ဥများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဝပ်ပေးရှာသတဲ့။ ငုံးပေါက်လေးတွေကိုလည်း မိခင်သဖွယ် စောင့်ရှောက်နေရှာသတဲ့လေ။

ဆောင့်ကြားဆောင့်ကြားနဲ့ မာနထားခဲ့တဲ့ ငုံးဖိုဟာ ဒီမာနကြောင့်ပဲ တင့်တယ်လှပတဲ့ ငှက်ဖိုဘဝမှ ငှက်တောမတိုးတဲ့ ငှက်မဘဝမျိုး ရောက်သွားရရှာတာပေါ့ကွယ်။

အင်း... မာန... မာန၊ မာနဆိုတာ လူမှာဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းတဲ့အရာပဲ။ ဒါကြောင့် မာနမထားဘဲ အရာရာနှိမ့်ချထားနိုင်ကြရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ်။

အောင်နိုင်(တက္ကသိုလ်)

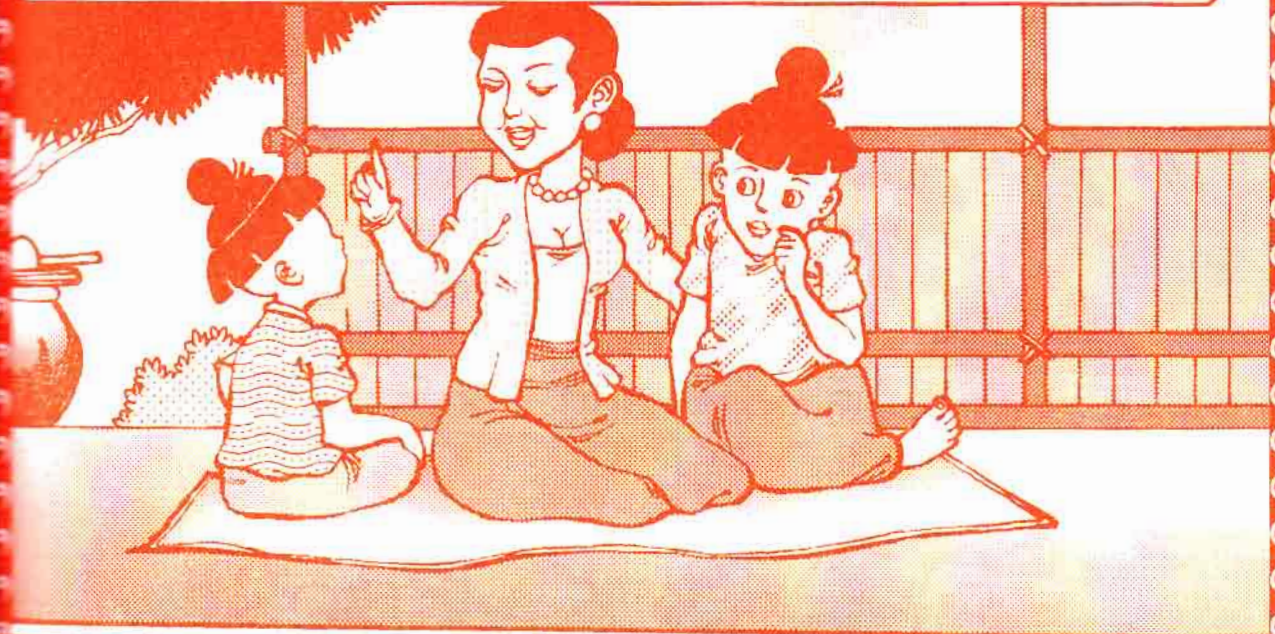

CARTOON
ပေါ့က
သရုပ်ဖော်သည်

သားဂေါ်ကောင်းများ

တစ်ခါက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော သားနှစ်ယောက်မိခင် အဆိုးမတစ်ဦးရှိလေသည်။

မိခင်မျှော့ရောင်းထွက်သော စာခါ
သားနှစ်ဦးက မိခင်အလုပ်များကို ကူညီ
လုပ်လျှင်ဖြူရေ။

မကြာမီ မိခင်သည်
သင်တော်သူတစ်ဦးနှင့်
လက်ဆက်ရိုက်တော့သည်။

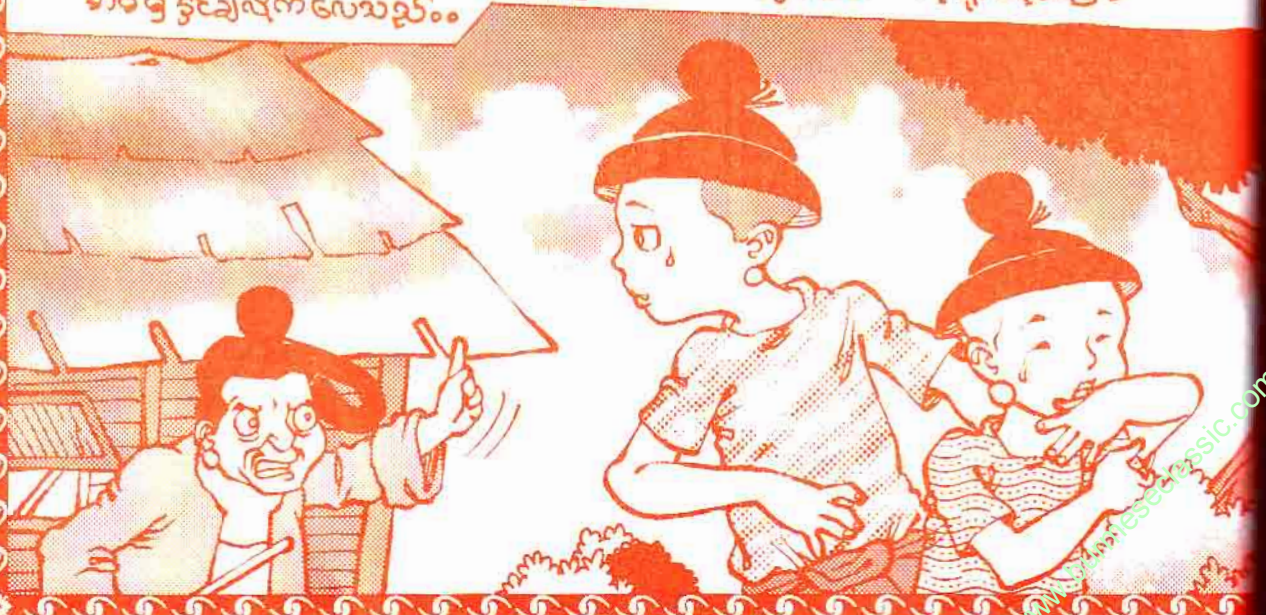
ဆင်ပွန်းသည်
ကလေးနှစ်ဦးကို
အရွယ်နှင့်မမျှခိုင်းခြင်း
ရက်စက်စွာနှိပ်စက်ခြင်း
တို့ကိုလျစ်လေ
သည်...

သို့သော် မိဘသည် ပထွေးကိုကြောက်သောကြောင့် ဝင်ရောက်ဟန့်ထားခြင်း မပြုရဲစွာပေ။

တစ်နေ့ မိဘနှစ်ယောက်စလုံးကလေးနှစ်ယောက်ကို ပိုက်ပတ်ပြီး
ချီ၍ နှင်ချလိုက်လေသည်။

ကလေးနှစ်ဦးသည်မြေဦးတည်ရာထွက်လာရင်း
တပ်တစ်ဆောင်ပေါ်တွင်အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။

မျိုးဆင်းသော်
လက်အားနည်းမူ
မြွေတို့နှင့်သိသွားကြကုန်
ထကြည့်ရာမြွေနှစ်ကောင်
အဖြင့်အထည်သတ်ပုတ်
နေ သည်ကိုတွေ့လာ
လေသကဲ့သို့။

ကိုယ်ပေါ်မှနှိပ်ကာနှိပ်ချက်များ
အကောင်းဟုတတ်မြင်သွားတော့၏။

ခဏကမိမြွေတစ်ကောင်သေဆုံးသွားပြီး
ကျန်သောမြွေသည်သေဆုံးသောမြွေကို
အပ်မြွေသစ်၌ကပ်ချီကိုင်ခံစားနေကြသည်။

ကလေးနှစ်ဦးသည်
ထူးဆန်းသောဆိပ်ကပ်တို့ကို
ဆန်းယူပြီးသောနောက်တွင်
ပိုးဝတ်တွင်းသို့လာခဲ့ကြသည်။

၇၀၀၀

သေနေသော ခြေသည်
လျှော့လျှော့ကာဆက်တိုက်
လာပြီး ၀၀၀

ကလေးနှစ်ဦးသည်ထူးဆန်းသော
ဆိပ်ကပ်များကိုနှုတ်ယူကာလွယ်နှုတ်
အပြည့်ထည့်ပြီး နေပြည်တော်သို့
ဆွမ်းတော်ပို့ခဲ့ကြသည်။

ဒါတင်ရာဒါတင်ချက်များ
ပျောက်ကွယ်၍
ထိုနေ့ကမ္ဘာတွင်အများ
ပေ တော့သည်။

နေပြည်တော်သို့ရောက်သော် ပြည်သူတို့သည်ကြွေကွဲဝမ်းနှည်းနေကြသဖြင့် ဘာကျိုးစားကြောင်း မေးမြန်းကြသကား။

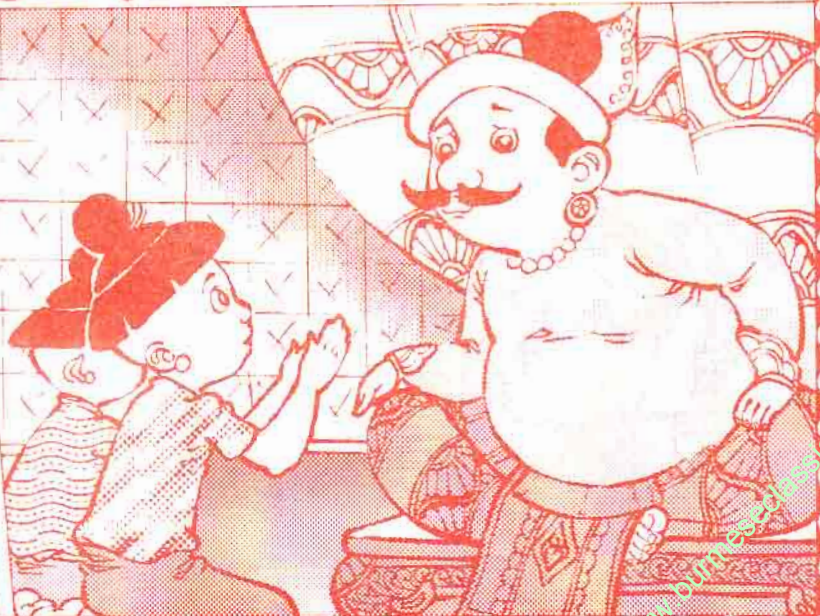
အဖွင့်ချော့မောလှပသောပြည်သူတို့၏အချစ်တော်ဘုရင့်သမီးတော်လေးသည် ယနေ့နံနက်တွင် ယ်ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ကလေးနှစ်ဦးသည် ဆံသင်္ကေကြားသောအခါ ဘုရင့်ရွှေတော်မောက်သို့ ယ်ရောက်ပြီး။

ဘုရင့်သမီးတော်လေးကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် ကုသပေးနိုင်ကြောင်းရဲဝံ့စွာဖြင့် ပျောက်ထားကြလေသည်။

ဘုရင်ကြီးက ခွင့်ပြုလျှင်လွယ်ပါတယ်တဲ့ မြသေဇွန်က မြသေဇွန်ကို
သမီးတော်လေးပါစေသတဲ့ သို့သော်လျက်က...

သမီးတော်လေးမှာ
မကြာမီပင် လူနာလည်း
အာသာထထိုင်လေတော့၏။

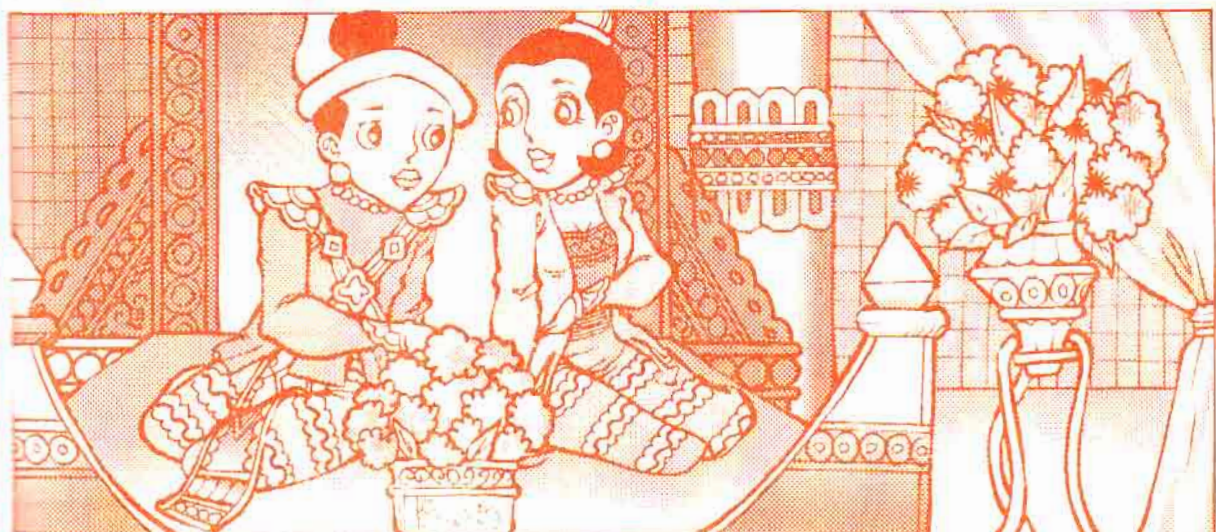

သမီးတော်လေး အာသာထထိုင်လာသဖြင့် နှစ်တော်တစ်ခရီး ပျော်ရွှင်သွားကြပြီး ဘုရင်ကြီးက
ညီအစ်ကို နှစ်ဦးကိုတိုင် ပြည်တစ်ဝက် ခွဲပြီးပေးလိုက်လေတော့သည်။

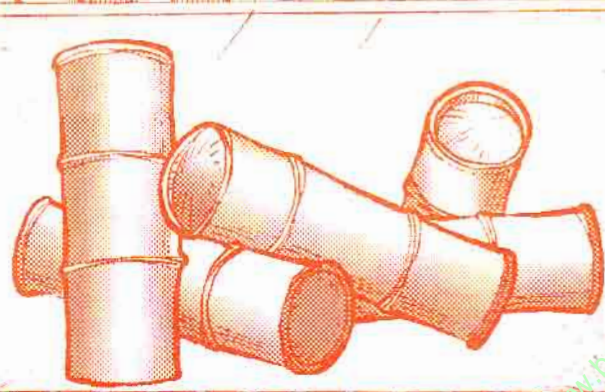
ခင်္ဘောမှ အလွယ်တကူလာကြသော အစ်ကိုကြီးနှင့် သမီးတော်လေးတို့ ခေတ္တအမျှပြသဖြင့်
အစ်ကိုကြီးက လက်ထက်ပွဲကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပပေးလေ သည်။

ထို့နောက် သီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် မိမိတို့ကန်တော့ရှိ ဝါးကျည်တောက်တဲတိုင် ရွှေမျှား
အပြည့်ထည့်ပြီး နောက်လိုက်နောက်ပါ အင်္ဂြိုဟ်မျှားဖြင့် ရွာသို့ဝင်ရောက် ခဲ့ကြ တော့သည်။

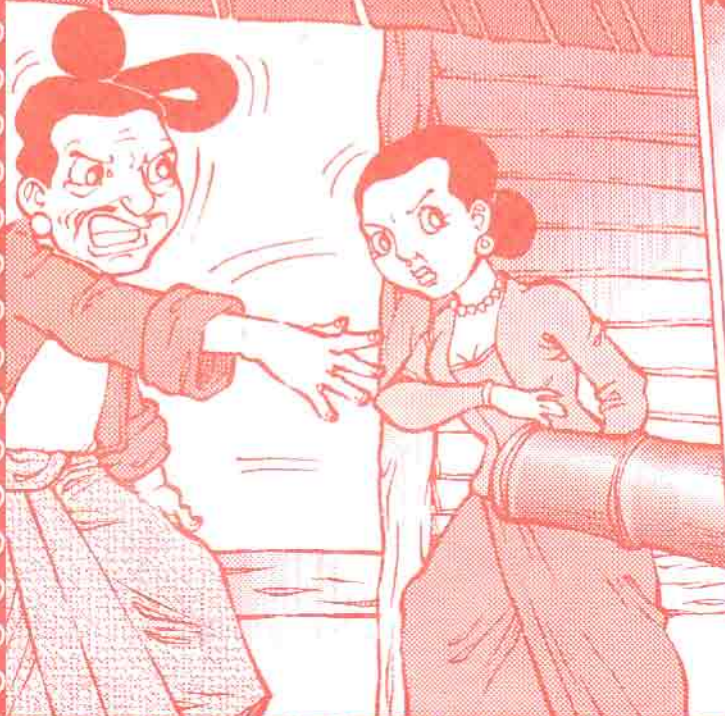
ရွာသို့ရောက်သော်
အမေနှင့် အဖေတို့
အင်းဆိပ်သို့လိုက်အံ့
ဝါးကျည်တောက်တို့
မှပြီး သုံးကြပါဟုဆိုကာ
အကြီးဆုံးဝါးကျည်တောက်
မျှား တို့ကန်တော့ခဲ့လေ၏
.....

ဆွမ်းများစားလည်း
ဝါးကျည်တောက်
တစ်ချောင်းမိပေးကာ
နေပြည်တော် ဆို
မြန်ခဲ့ပြီလေသည်။

မိခင်နှင့်ပထွေးတို့မှာမိမိတို့အား ဂိုးရိုး
ဝါးကျည်တောက်ကိုသာပေးခဲ့သည်ထင်ရှား
စိတ်ဆိုးကာ ချိပ်ပေါ်၌လွင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

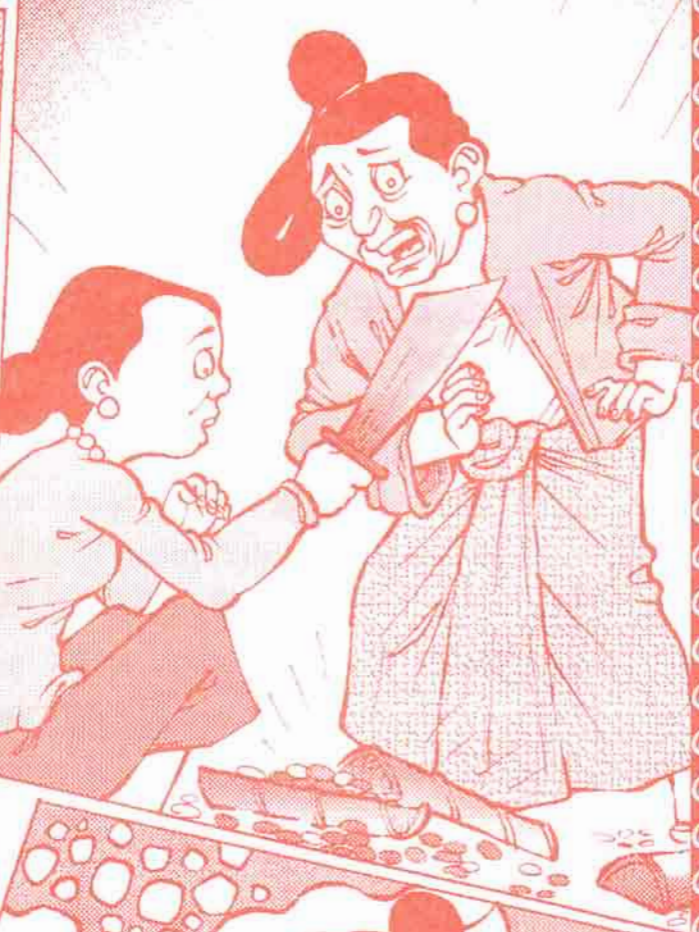
ထို့နောက်
မြိုင်သည်တဖုန်းကင်း
ချက်ရန်အတွက်
ထင်းခြောက်ကောက်
ထွက်ခွာသွားတော့
၏။

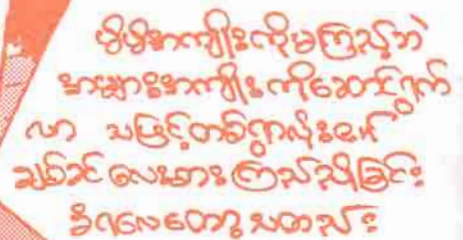
လမ်းတွင်ဆွေမျိုးတစ်ဦးကထင်ဒေခြောက်
လိုက်ကောက်နေသည့်စာအားသာခွက်ဦး
ကန်တော့ခဲ့သည်။ဝါးကျည်တောက်တွေ
နှင့် ထင်းစွဲဆိုင်ရာနှိပ်ပြီး
ပြောသဖြင့် အိမ်ပြန်လာကာ။။

မိမိနှင့်ဝါးကျည်တောက်များကို
ခွဲလိုက်ရာ ပွင့်ပြားများထွက်ကျလာ
တော့သည်။

ထိုစာခွက်မှ အဆင့်ပေးထွေးတို့သည်
ကလေးနှစ်ဦးစာပေါ်ကထင်ပွဲမိတ်ဆိုးခဲ့
သည်ကိုတွေ့ရောမိကြပေ၏။။

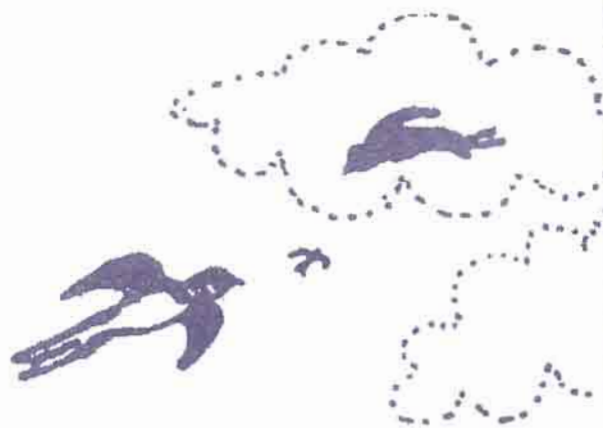

ငှက်ခေါ်တဲ့လူ

သက်ဦးစွင်

ရှေးရှေးကပေါ့။

ဘန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။သူက သစ်ပင်တွေကြားမှာ ပျံသန်းနေတဲ့ငှက်တွေ၊ ကောင်းတင်မှာ ပျံသန်းနေတဲ့ငှက်တွေ ကြည့်နေရရင် သဘောကျနေတတ်တယ်။ သူက မြို့သားလေ။ ကျေးတောရွာကလေးကို တစ်ခဏသာလာနေတာ။ သူ့ကျောင်းနေအိမ်သုဉ်းချင်းတွေကသူ့ကိုမကြာခဏလှောင်ပြောင်ပယ်မော တတ်ကြတယ်။ အကြောင်းကတော့ ကျေးတောရွာက ပန်းတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ အကြောင်းကို သူတို့လောက် မသိလို့တဲ့။

ပျံလွှားငှက်တွေ ပြန်လာတဲ့အခါ ပိုးကောင်မွှားကောင်တွေကို ကိုက်ချီပြီးလေထဲမှာ အမြင့်ကြီးက ပျံသန်းလာတဲ့ အဲဒီငှက်တွေကို ဘန်လေးက စောင့်ကြည့်နေတယ်။

“အမြီးနှစ်ခွနဲ့ ဒီငှက်တွေကို ဘာငှက်လို့ ခေါ်သလဲလို့” လို့ ဘန်လေးက သူ့သုဉ်းချင်းတွေကို မေးသတဲ့။ အခါ သူ့သုဉ်းချင်းတွေက သူ့ကို လှောင်ပြီး ရယ်ကြတယ်။

“ မင်း ဒီငှက်တွေကို မသိဘူးလား ” လို့ သူတို့က မေးကြတယ်။

“ သူတို့က ပျံလွှားငှက်တွေပေါ့ကွာ ”

“ဒါပေမဲ့ဒီငှက်တွေအားလုံးဟာပျံလွှားတွေမဟုတ်ပါဘူး... ဟုတ်လို့လား...” လို့ ဘန်လေးက ခေါင်းရှုပ်ဟန်နဲ့ မေးတယ်။

“ ဒီငှက်တွေထဲက တချို့ဟာ နည်းနည်းလေး ကွဲပြားသလိုပဲ ”

“ မင်းက မယုံဘူးလား ” လို့ သူ့ သုဉ်းချင်းတွေက ရယ်ကြတယ်။

“ အမြီးနှစ်ခွနဲ့ ဒီငှက်အားလုံးဟာပျံလွှားတွေချည်းပဲကွာ ”

ဒါပေမဲ့ ဘန်ကလေးက ငှက်တချို့ဟာ တခြားငှက်တွေနဲ့ ကွဲပြားနေတယ်။ သေချာပေါက် သိနေတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူဟာ ငှက်ကလေးတွေကို စောင့်ကြည့်ရင်း လယ်ကွင်းထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မျက်လုံးတောက်တောက်နဲ့ လူပုလေးတစ်ယောက်ဟာ လေတချွန်ချွန်နဲ့ ရောက်လာတယ်။

www.burmeseclassic.com

“ကောင်လေး မင်းဘာတွေ ကြည့်နေတာလဲကွ”
လို့ သူက မေးသတဲ့။

“ဟိုး ပျံလွှားငှက်တွေကိုပါဗျာ” လို့ ဘန်က ပြော
ပြောလိုက်တယ်။

“သူတို့က ပျံသန်းရင်းနဲ့ တီတီတာတာ အော်နေ
ကြတယ်တယ်ဗျ”

“သူတို့အားလုံးဟာ ပျံလွှားတွေ မဟုတ်ဘူး” လို့
တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့ မျက်လုံးရှင် လူပုလေးက ပြော
ပြတယ်။

“ကောင်းကင်မှာ ငှက်သုံးမျိုးရှိတယ်ကွ၊ သူတို့ရဲ့
မတူတဲ့ အချက်တွေကို မင်းပြောပြနိုင်မလား”

“ကောင်းကောင်းမသိဘူးဗျ၊ တကယ်တော့ ကျွန်
တော်က မြို့သားပါဗျာ” လို့ ဘန်လေးက ပြောလိုက်သ
တဲ့။

“အေး . . . ခြားနားတာတွေကို ငါပြမယ်” လို့
လူပုလေးက ပြောသတဲ့။ သူက ထူးခြားတဲ့ တတွတ်
တွတ် အမူအရာနဲ့ လေချွန်လိုက်တယ်။ ငှက်ကလေး
တစ်ကောင် ကောင်းကင်ကနေ ထိုးဆင်းလာပြီး ဆန်
တန်းထားတဲ့ လူပုလေးရဲ့ လက်ပေါ်မှာ တုန်တုန်ယင်
ယင်နဲ့ လာနားတယ်။

“ဒါက ပျံလွှားအစစ်၊ အိမ်အပြင်ဘက်နဲ့ စပါးကျီ
တွေထဲမှာ အသိုက်ဆောက်နေတတ်တဲ့ စပါးကျီပျံလွှား
ပေါ့” လူပုလေးက ရှင်းပြတယ်။

“သူ့ကျောက အပြာရောင်တောက်နေတာကို
ကြည့်၊ သူနဖူးနဲ့ လည်ချောင်းကျတော့ နီညိုရောင်နော်
အောက်ပိုင်းကျတော့ ဖျော့တော့တော့ ရယ်။ ဟော . . .
လှပတဲ့ အမြီးနှစ်ခွကိုလည်း ကြည့်ထား”

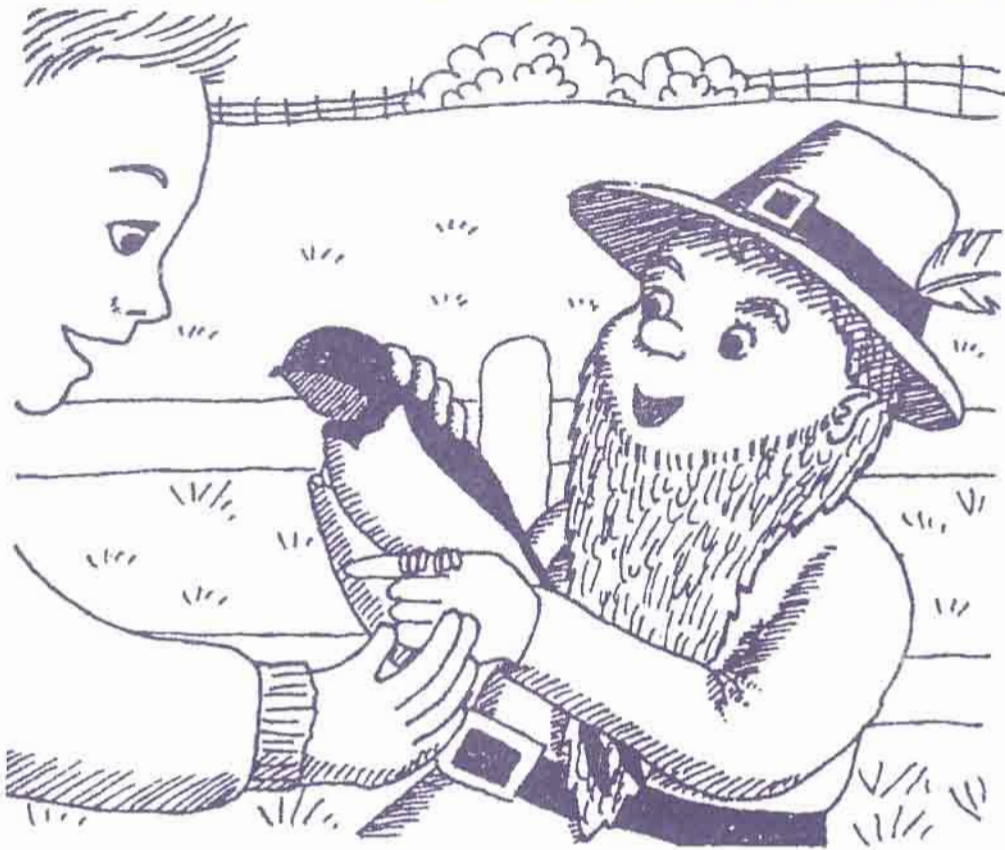
ငှက်ကလေးက ဝမ်းသာအားရ တတွတ်တွတ်မြည်
ကြွေးရင်း အပေါ်ပျံတက် သွားလေတယ်။ ဒီအခါ ဘန်

လေးက အရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်ပိုင်းကို မြင်လိုက်
သတဲ့။ လူပုလေးက တစ်ချို့ လေချွန်သံတစ်ခု နောက်
တစ်ခါ ထပ်ပေးလိုက်ပြန်တယ်။ အခြားနောက် ငှက်
တစ်ကောင် ထိုးဆင်းလာပြီး ဆန်တန်းလာတဲ့ သူ့လက်
ပေါ်လာနားပြန်သတဲ့။ ဒီငှက်က စပါးကျီပျံလွှားနဲ့ တော်
တော်လေး ဆင်တူဟန်ရှိတယ်။ လူပုလေးက ငှက်က
လေးကို ချစ်ခင်ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသတဲ့။

“ဒါက စပါးကျီပျံလွှားနဲ့ တစ်ဝမ်းကွဲပျံလွှားပေါ့
အိမ်နေပျံလွှားလို့ ခေါ်ကြတယ်” လူပုလေးက ရှင်းပြ
တယ်။

“သူက မင်းအိမ်တံစက်မြိတ်အောက်မှာ အသိုက်
ဆောက်လေ့ ရှိတယ်ကွ၊ သူ့အောက်ပိုင်းဟာ နှုတ်သီး
အထိ အဖြူရောင်နော်၊ ကျောဘက်အောက်ခြေမှာ
ကျတော့ အဖြူကွက်တွေလေ၊ ကြည့်ထားနော်၊ အောက်
ပိုင်း အဖြူရောင်တွေကို ကြည့်ပြီး ဘာပျံလွှားဆိုတာ
ကို သူပျံသန်းနေချိန်မှာတောင် ပြောလိုရတယ်။ သူ
အမြီးကျတော့ ပျံလွှားအစစ်လောက်မခွဘူး”

လူပုလေးက ငှက်ကလေးကို လေထဲမြှောက်
ပွတ်လိုက်တယ်။ နောင်တစ်ခါ လူပုလေးက ထူးထူး
ခြားခြားစူးစူး အသံနဲ့ ရေရွတ်ပြန်သတဲ့။ သူ့အသံ
ကြောင့် ဘန်တောင် လန့်ခုန်မိသေးတယ်။ အခြား
ငှက်တစ်ကောင် သူ့လက်ထဲခုန်ဆင်းလာပြန်ရော။ ငှက်
ကလေးကလည်း လူပုလေးအော်သလို စူးစူးရှရှအော်
လို့။

“ ဒါက ရုပ်ပြာပျံလွှားလေ . . . ” လူပုလေးက
ပြောတယ်။ “ သူက ပျံလွှားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ
က အမြီးနှစ်ခွရှိတယ်။ တောင်ပံက တံစဉ်ကွေး ပုံရှိ
တယ်လေ။ သူက နှုတ်သီးအောက်ပိုင်းမှာ အဖြူရောင်
နီတာက လွဲရင် တစ်ကိုယ်လုံးက ကြပ်ခိုးရောင်ရှိတယ်။
ပြီးတော့ သူပျံနေတဲ့အခါ စူးစူးရှရှအော်သံကို ကြား
တယ် မဟုတ်လား ”

ငှက်ကလေးက အရူးအမူး စူးစူးရှရှအော်ရင်း ပျံ
တက်သွားပြန်တယ်။ ဘန်က ငှက်ကလေးကို လိုက်
ကြည့်နေတာပေါ့။ နောက် သူ ငှက်ခေါ်သူဘက် လှည့်
ကြည့်လိုက်တော့ သူက မရှိတော့ဘူး။ ထွက်သွားပြီ။
ဒါက တော်တော် ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စပဲ။

“ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ငါဟာ ကျေးတောသား
တွေ ထက်ပိုပြီး ” လို့ ဘန်က တွေးတောမိလာတယ်။
ကျေလည်းကျေနပ်နေသတဲ့။

သက်ဦးလွင်

သရုပ်ဖော်..

အာနိန္ဒာ 3.13
CARTOONIST.

အိမ်မကြီးအိမ်ရာ

အင်္ဂလန်ပြည်.. ဝက်စမိုလန်အရပ်သည်
တောတောင်ထူထပ်ပေါများ၍.. လူနေ
အိမ်ခြေ နည်းပါး၏.. ခုနီးနှင့်သားသမီး
ခြောက်ယောက်ရှိသောမိမိတို့က ဂရီး
ကလေး တစ်ယောက် နေထိုင်သည်။

ဝက်စမိုလန် တောင်ကြားသည်..
၁၈၀၇-ခုနှစ် ဆောင်းဥပုဒ်ထူးခြားစွာ
ခိုးနင်းကျ၍ အအေးလွန်ကပြော.. အိမ်
ထဲတွင် မီးလျှံကာနေရ ဌာ၏။

တစ်နေ့ နံနက်.. မိမိတို့က ဂရီး နှင့် ခုနီး
များ.. အိမ်နှင့်ခြောက်ယောက် ခုနီးဝေးသော
လယ်တပ်သို့သွားရန် ကိစ္စပေါ်လာ၍
ကိုးနှစ်အရွယ်သမီးကြီး အဂ္ဂနီနှင့်
ကလေးများအပ်ကာ ထွက်သွားကြ၏။

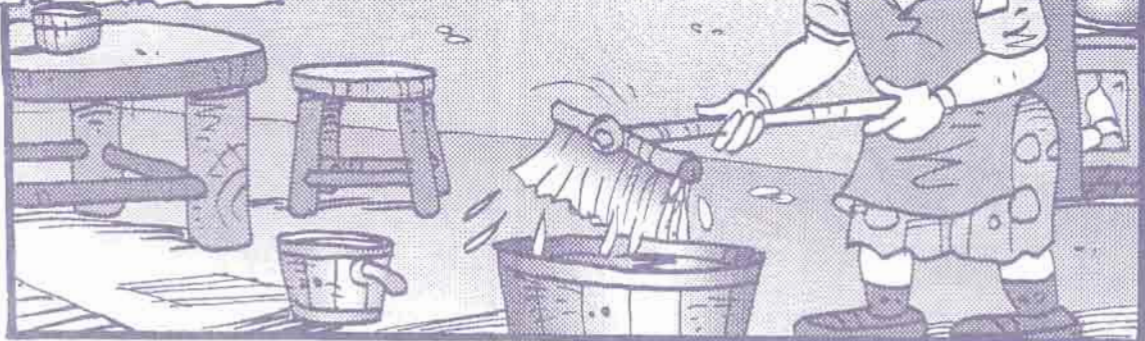

အနီးတဝိုက် အသိမိတ်ဆွေ အိမ်နီးချင်း
ဟူ၍ မရှိ.. အနီးဆုံး ရွာမှာ.. ဂရေဗွယ်သာ
ရေအိုင်အနီး ရွာကလေးသာ ရှိ၏။

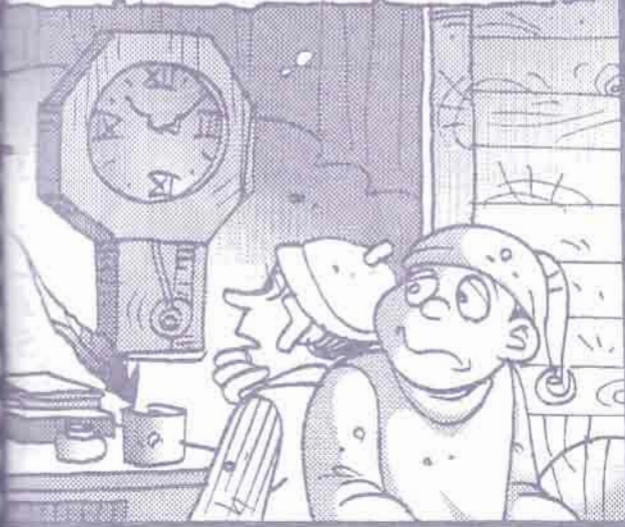

သို့သော်.. အင်္ဂုနီမှာ အရည်နှင့်မလျှော် သတ္တိမျှတို့
ရှိ၏.. ညာဏ်အမြော်အမြင် ကြီး၏.. မိဘနှစ်ပါး မပြုချက်
အိမ်၌ ဗြဟ္မဗျူဟာ ကိစ္စများကို မနားမနေ
လုပ်ဆောင်သည်..

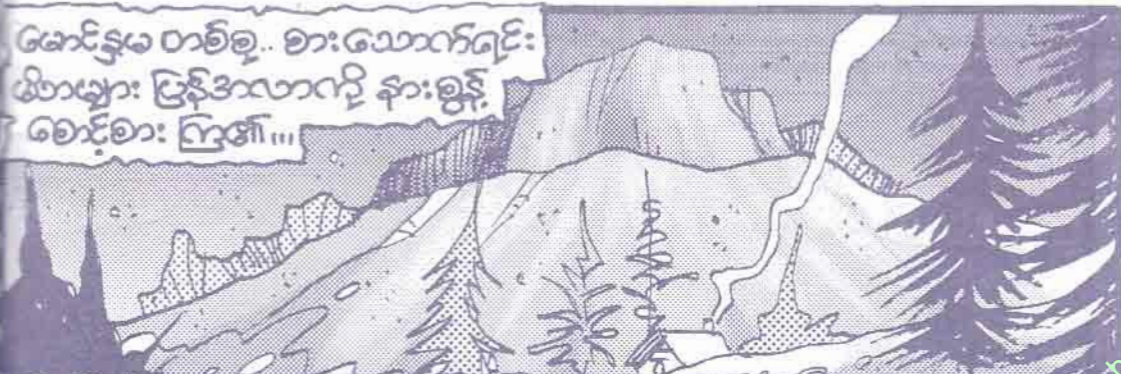
နာဂါလက်တံသည်.. တစ်နာဂါဦး
တစ်နာဂါ ကျောလွန် လာခဲ့ရာ
မိဘနှစ်ပါး ဖြန်လာမည့် အချိန်ကိုသာ
သည်းခံစောင့်စားလျက် ရှိကြ၏..

အင်္ဂုနီ ကား.. အစ်မကြီးအမိအရာမှို
ညှိမလယ် မောင်လယ်များ ညစာစား
၇နံ ဖြင့်ဆင်ကျွေးမွေး၏..

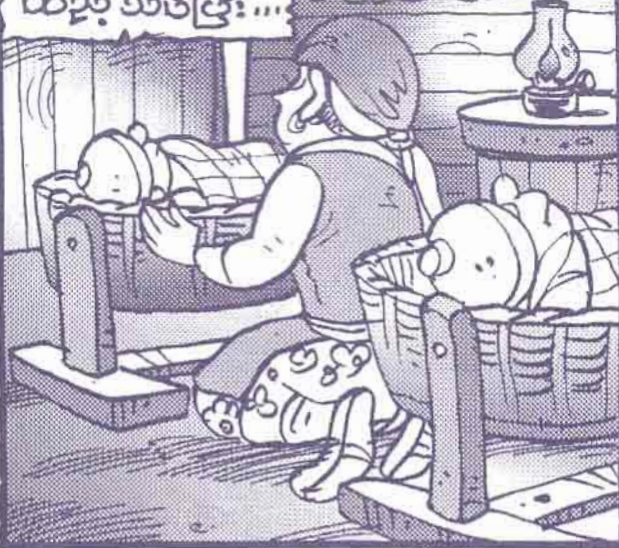

မောင်နှမ တစ်စု.. စားသောက်ရင်း
ဖိစီးမှုများ ဖြန်အလာကို နားစွန့်
စောင့်စား ကြ၏..

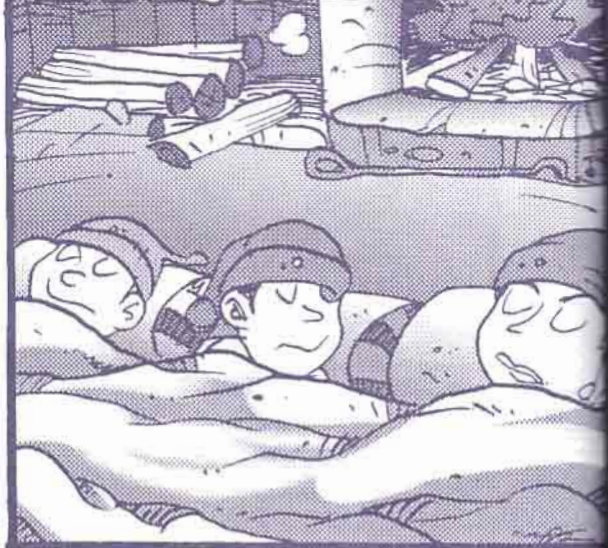

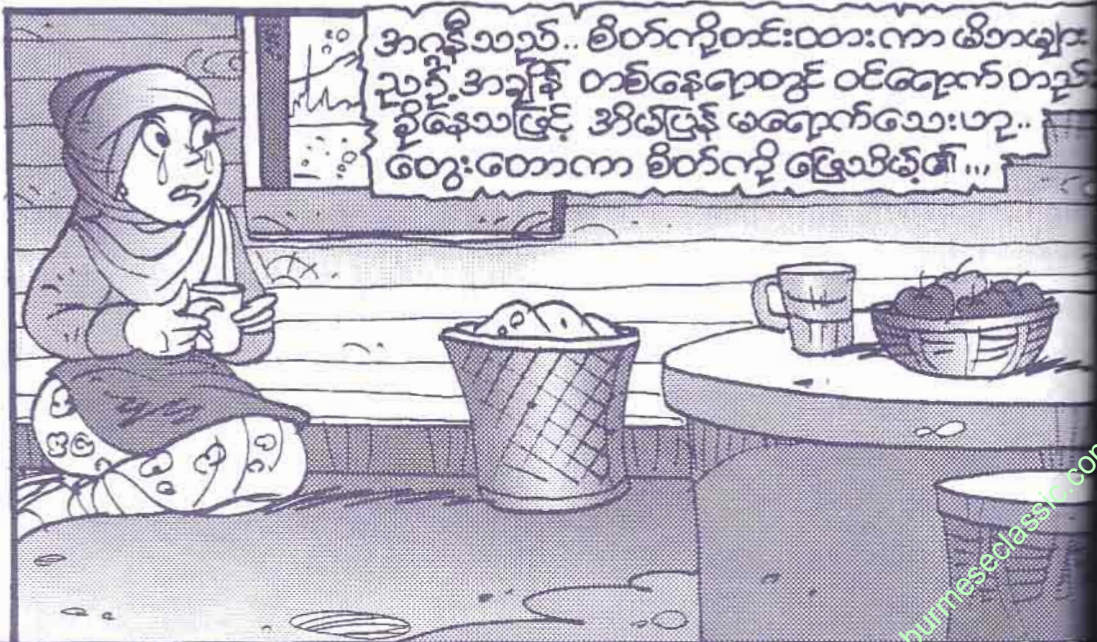
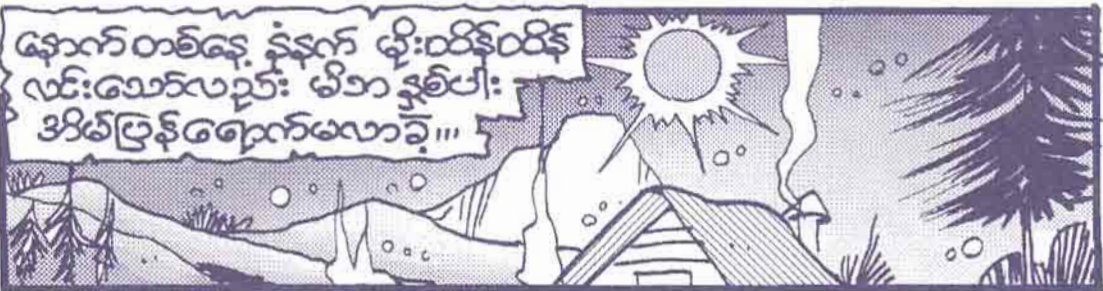
နာဂါလက်ဝံ့မှာ ညဉ့်ဘက်သို့ ညွှန်ပြ
နေပါ၏။ အဂ္ဂနီသည့် အခြားယူ
မောင်ငယ်နှစ်ယောက်ကို ပုခက်ထဲ
ထည့် ဖိတ်ပြီး...

ကျွန် မောင်ငယ် ညဉ့်မငယ်များနှင့်
မီးလင်းဖို့ အနီး၌ နွေးထွေးစွာ
အိပ်လျက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် မိုးထိန်ထိန်
လင်းသော်လည်း မိဘ နှစ်ပါး
အိမ်ဖြန်ရောက်မလာခဲ့။

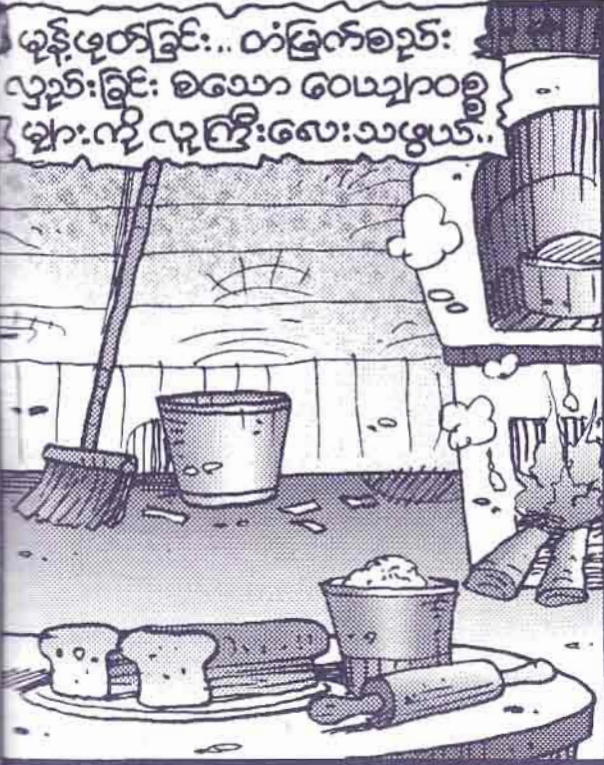
အဂ္ဂနီသည်.. စိတ်ကိုတင်းထားကာ မိဘများ
ညဉ့်အချိန် တစ်နေရာတွင် ဝင်ရောက်တည်း
ခိုနေသဖြင့် အိမ်ဖြန် မရောက်သေးဟု
တွေးတောကာ စိတ်ကို ဖြေယိုမ့်၏။

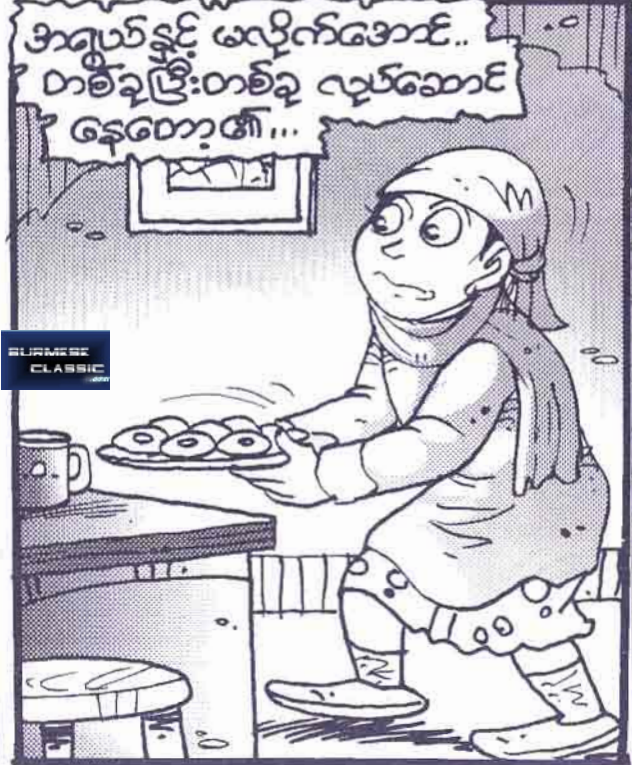
သူ့သမီး အိမ်ကလေးထဲ၌ မိခင်နေရာယူပြီး
တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်၏.. နားမကြီးဝံ့မှ
နားနိုး ညစ်ပြီး.. ကျွဲချက်၏...

မုန့်ဖုတ်ခြင်း.. တံမြက်စဉ်း
လှဉ်းခြင်း စသော ဝေပျာဝစွ
များကို လူကြီးလေးသဖွယ်..

အသွယ်နှင့် မလိုက်အောင်..
တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ဆောင်
နေတော့၏...

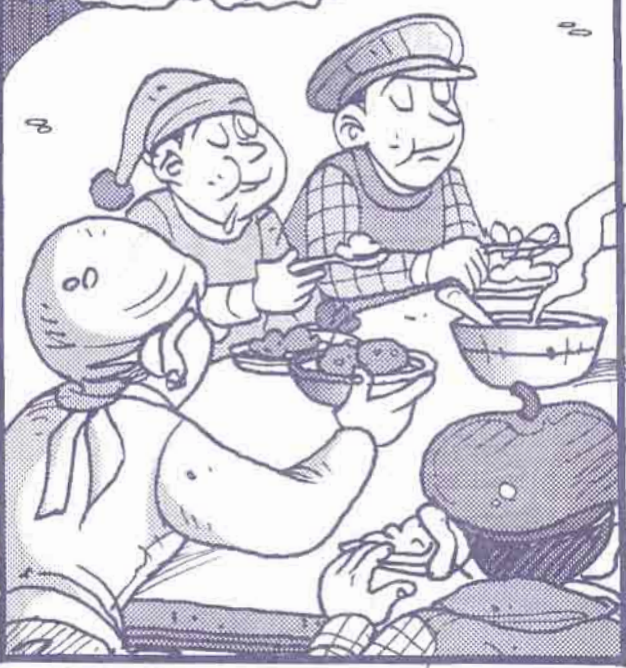
အချိန်တစ်ခုက..
တစ်ခုခုမှ နှစ်ခုခု
ကူးခဲ့လေပြီ...

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အစားအစာများမှာ
ဝါခြင်းခြင်း နည်းပါးစေရန်ပေါ့...

မောင်နှမများမှာ.. အစားအစာဟာ
ဝေမျှကာ.. အထူးချွန်တာဖြင့်
စားကြရမည်...

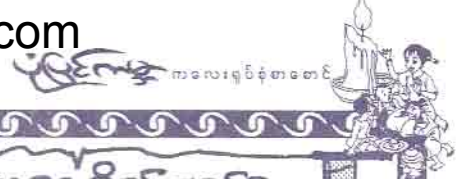

အစားအစာကို အသင့်ပြောသော်...
မီးဖွေးရန် ထင်းလောင်စာ
ကုန်နေသဖြင့်...

အကုန်သွယ် မောင်ငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ
တောထဲ၌ သစ်ဆွေး.. မီးသွေးစများကို
နှင်းထုအား အတူတူ ထင်းကောက်ရမည်...

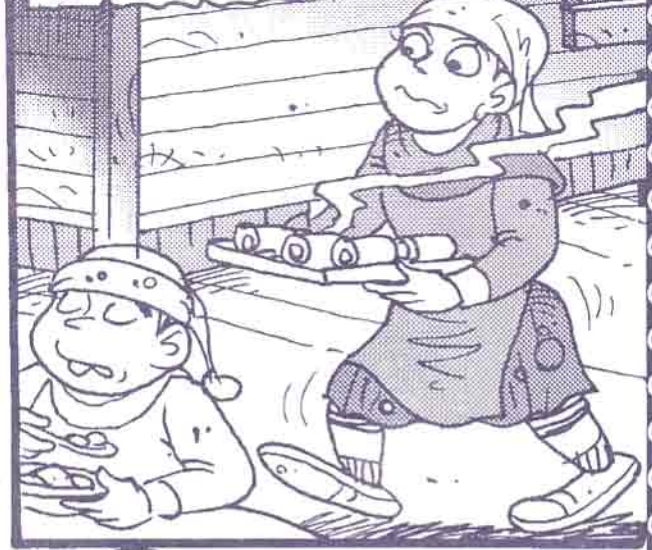

ပြီးလျှင်.. အာလူး ဆင်းမူ
အာလူး အချိုကို ဝူးယူကာ..
မောင်နှမ ဝက်စု စားသုံးရန်
ချက်ပြုတ်ပြန်၏။

ဤသို့ ဆေးမနေ စိတ်ရွည်ရွာ..
မိခင်ပမာ မောင်နှမ များကို
ဖြူစင်စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေး
ရှာလေ၏။

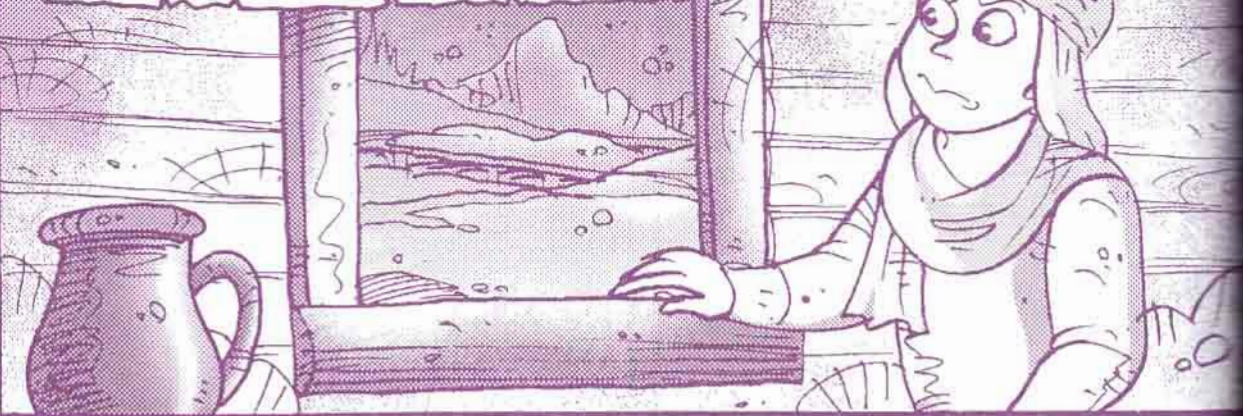
အကုန်မှာ.. အဂ္ဂယ်နှင့်မေ့ဦး အပျဉ်
လှော်ရလွန်း၍.. ပင်ပန်း နွမ်းနယ်
လာပေပြီ။

သို့သော်.. သူ့ယဉ် ကျေမွေး
ရဲမာန် စိတ်ဓာတ် ဖြင်းသန်
သောကြောင့် ကောင်းခံနိုင်ခဲ့၏။

သူသည် ဂရစ္စမိယာ ရွာသို့ သွား၍ မိဘနှစ်ပါး၏ သတင်း ခံစမ်းလိုသည်။ သို့သော်.. မျောင်းကျုံးတံတားဖြာ နှင်းဖုံး၍ စိုးစိုး နစ်မြုပ်နေကာ အခွင့်မသင့်၍ မချင်းမတူ စောင့်မြဲ စောင့်နေရ၏။

မိုးသောက်အလင်း ကျောက်လတ်သော် တတိယနေ့သည့်လည်း.. မိဘနှစ်ပါးကို မြှော်လင့်ရင်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြန်သည်။

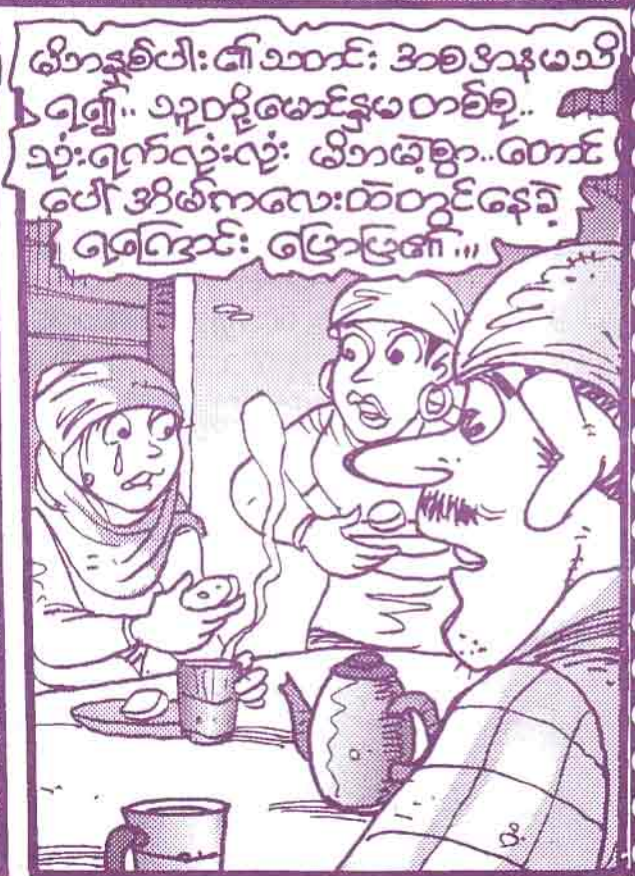
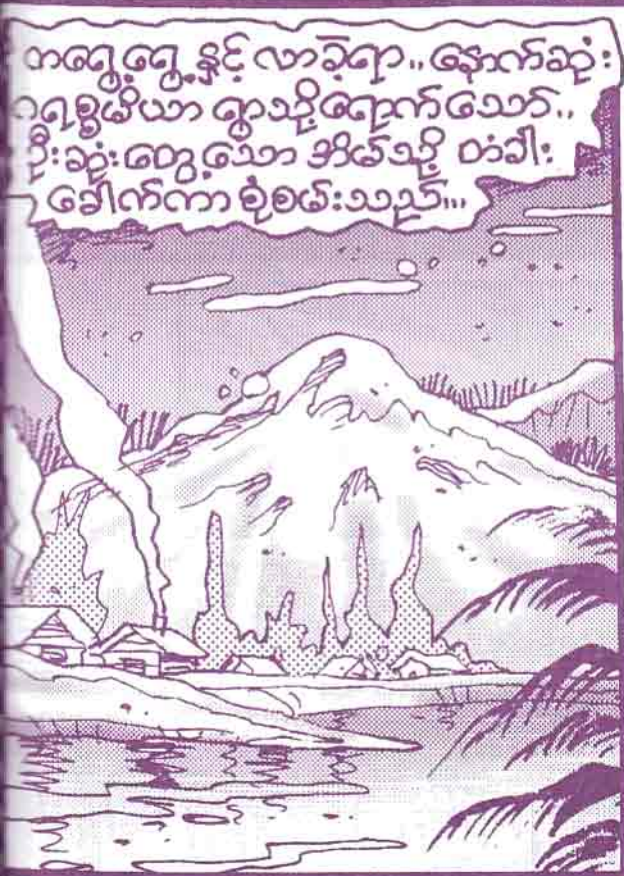

နောက်နေ့ နံနက်.. မိုးနှင်းပွင့်များ အကျရယ်ကာ အရည်ဖျော်၍.. မောင်ငယ်-ဦးမငယ် များကို နံနက်စာ ကျွေး ၏။

ဂရစ္စမိယာ ရွာသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကာ.. အဖော်အဖြစ်.. မောင်ငယ် နှစ်ယောက်နှင့် ထွက်ခဲ့သည်။

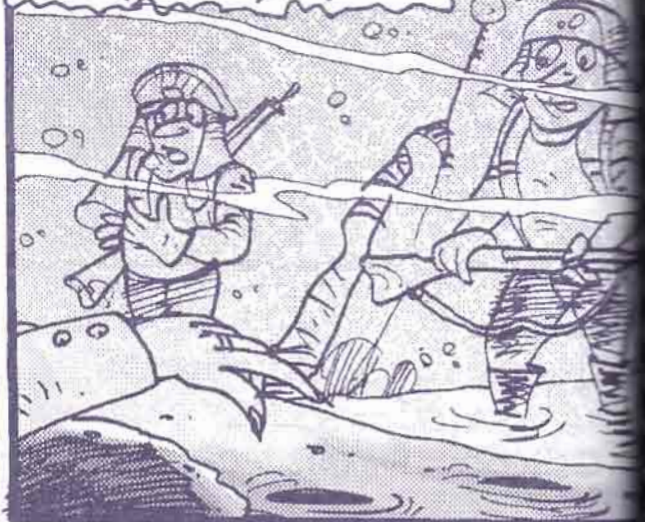

သုံးဂျက် လွန်မြောက်သော
နေ့၌ မစ္စတာ ဂျိုးဝင်း ဇနီး
မောင်နှံ၏ အလောင်းများကို
တွေ့ကြသည်။

အဂ္ဂနီ မိခင်မှာ.. သူ့ခင်ပွန်း
ဒုက္ခပေး အကျိုးပေးလျက်
အေးခဲ သေဆုံးနေ၏။

အဂ္ဂနီ မိခင်မှာ.. လေးယောက်တော်
ကြီးဝင်း လွန်လွန် သေဆုံးနေ၏။

သူတို့ နှစ်ဦး နှင်းယုန်ဝှိုင်းကြား
လမ်းပျောက်ကာ သေလေ့
ပျက်စီးဟန်တူသည်။

ဂရုစိုက်သောသူမှာ လူကောင်းလူ
မွန်များကို ရှာ၍ အဂ္ဂနီဝင်းမောင်
နှစ်ယောက်ကို မြှောက်ပေးစေ၏။

အင်္ဂလိပ်-ပုံပြင်

ဟူ၍မကြီး၊ ရှာလတ် သည် သတ္တိရှိ
အဂ္ဂနီ၏ သတင်း ကြားသော်.. ငြိမ့်သွား
ငြိမ့်သွားများ ကူညီသော
ငွေများ အပြင်...

သုတိုင်းသော အဖိုးတန် လက်ဆောင်
များကို ယူသောသူလေ၏..

သို့နှင့် အဂ္ဂနီကို မောင်နှမတစ်ဦးမှာ
မိမိအသွားသော်ငြား စိတ်ဝေဝနာ
ကောင်းသော မိတ်ဆွေ အပေါင်း၏
ပိုင်းဝန်း စောင့်ရှောက် မှုကြောင့်
မျှော်တွင် နေနိုင် ကြသတည်း..

ပြန်ပေးသမားနှင့် ဉာဏ်ထက်ကလေး

သူရဏ်

တစ်ချိန်တုန်းကလူငယ်တစ်ဦးကရှိလေသည်။သူသည် ကလေးငယ်များကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး အဝေးအရပ်ဒေသများတွင် ရောင်းစားလေ့ရှိလေသည်။

တစ်နေ့မှာအိပ်နေသောကလေးငယ်တစ်ယောက်ဖမ်းပြီး တောအုပ်တစ်ခုထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ကလေးငယ်သည် ပထမတွင် လွတ်မြောက်အောင်

ရုန်းထွက်ဖို့ မလွယ်ဘူးဟု တွေးသည်။ နောက်တွင် အကြံဉာဏ်သုံးပြီး လွတ်မြောက်ဖို့ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုစဉ်းစား တွေးတောနေမိလေသည်။ သူသည် ဗိုက်ထဲက အလွန်နာကျင်သဖြင့်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာမြေပေါ်သို့ လဲကျဟန်ဖြင့် သူ၏လက်ကို ဗိုက်ပေါ်တင်ကာ အဆောင်ငိုကြွေး လေသည်။

သူကကလေးငယ်အား “တစ်ခါက အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဆိန်ကြီးတစ်လက်ရှိသတဲ့၊ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုရင် သူ့ရဲ့အစွန်းတစ်ဖက်ဟာ မင်းမြင်နိုင်တဲ့ မျက်စိတစ်ဆုံးအရှေ့ဘက်မှာထားပြီး နောက်အစွန်းတစ်ဖက်ဟာ ဆိုရင်လည်း မင်း စိတ်ကူးကြည့်လိုက်ရနိုင်လောက်တဲ့ အနောက်ဖက်အရပ် မှာထားရသတဲ့ ”

“ ဟာအံ့သြစရာပါပဲလား ” ဟုကလေးက ဆိုလိုက်သည်။ ပြန်ပေးသမားက နောက်တစ်ခါ ကျွဲကြီးတစ်ကောင်အကြောင်း ပြောပြန်ရာ ကျွဲကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုရင် အဲဒီကျွဲကြီး လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ကမ္ဘာကြီးဟာ တုန်ခါ သွားသည်

ပြန်ပေးသမားက သူ့ကို မြေကြီးပေါ်မှ ပြန်ထရန်အမျိုးမျိုးဆွဲဆောင်သော်လည်းကလေးမှာမထဘဲငြင်းဆိုလေသည်။ ပြန်ပေးသမားသည်ကလေးအား “တိတ်တိကွာ ကလေးရယ် မငိုပါနဲ့ ” ဟု ဆိုကာ ကလေး ငြိမ်သက်စေရန် ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော် ကလေးမှာ ငြိမ်ဆက်ငိုနေလေသည်။ သို့နှင့်ပြန်ပေးသမားက ကလေးငယ်အား သူ၏ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်း၍ ခေါ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း ရွေးစရာမရှိတော့ပေ။ သူကကလေးငယ်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရန်နှင့် ငြိမ်ပြီးလိုက်စေရန် ပုံပြင်များ စတင်ပြောပြလေသည်။ သူပြောသောပုံပြင်များက အဖြစ်မှန်ထက်ကို အကြီးအကျယ် ချဲ့ကားထားသည်။ ကလေးငယ်ကိုပိုပြီးစိတ်ဝင်တစားရှိစေနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆို၏။ ပြီးနောက် အင်မတန် ရှည်လျားသောကြိမ်လုံးကြီး တစ်ချောင်းအကြောင်း ပြောပြန်သည်။ ထို ကြိမ်လုံးကြီးက ဘယ်လောက်ရှည်သလဲဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးကိုအကြိမ်ပေါင်းများစွာပတ်လို့တောင်ရသတဲ့။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အလွန်ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီးအကြောင်း၊ ဘယ်လောက်ကြီးသလည်းဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းကနေ အခြားတစ်ဖက်စွန်းကို ရောက်အောင် လျှောက်သွားဖို့ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာတယ်ဟု အမျိုးစုံ ပြောပြလေသည်။

ပြန်ပေးသမားက လှည့်စားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူပုံပြင်များက ရယ်စရာ ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည်။ ကလေးသည် ပြန်ပေးသမားလက်ကလွှတ်မြှောက်ရန်နည်းလမ်းကိုလျှင်မြန်စွာ စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။ ကလေးက သူ့မလည်း

ပြောပြစရာ ပုံပြင်တစ်ခု ရှိတယ်ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ကလေးက

“တစ်ခါကအင်မတန်ကြီးတဲ့စည်ကြီးတစ်ခုရှိတယ် စည်ကြီးဟာ သိပ်ကြီးတဲ့အတွက် သူ့ကို တီးခတ်လိုက်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကြားရသတဲ့”

ပြန်ပေးသမားဟာ ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရှူးနေသလား၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ စည်ကြီး ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ရရင်တောင်မှ အဲဒီလောက်ကြီးတဲ့အပင်ကို ဘယ်လို ခုတ်လှဲနိုင်ပါ့မလဲ ” ဟု ဆိုလေသည်။

ကလေးငယ်က ပြန်ပြီး ဖြေလိုက်လေသည်။

“ ခင်ဗျားပဲ ခုလေးတင်က အပင်အကြီးကြီးတွေ အကြောင်း ပြောခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအပင်က သစ်တွေနဲ့ စည်ကိုလုပ်တာပေါ့။ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ ပုဆိန်ကြီးနဲ့ပဲ အဲဒီအပင်ကို ခုတ်လှဲတာပေါ့ ” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ပြန်ပေးသမားပြန်ပြီး ငြင်းဆိုပြန်၏။ “ ဒီလောက်ကြီးတဲ့စည်ကြီး လုပ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ သားရေကော ရှာတွေ့နိုင်ပါ့မလား၊ ပြီးတော့ အဲဒီသားရေကို စည်မှာ စည်းဖို့ ကြိမ်ကော ရှာလို့ရနိုင်ပါ့မလား ” ဟု ဆိုလေသည်။

“အော်... ခင်ဗျားပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ထဲက ကျွဲရဲသားရေနဲ့ ဒီစည်ကို လုပ်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ အင်မတန် ရှည်လျားတဲ့ကြိမ်နဲ့ပဲဒီသားရေကိုစည်းတာပေါ့” ဟုကလေးက မတွေ့ဝေပဲ ပြောချလိုက်လေသည်။

ပြန်ပေးသမားက မကျေနပ်သေးချေ။

“ တကယ်ပဲ ဒီစည်ကြီးရှိတယ်ဆိုရင်တောင်မှ အဲဒီစည်ကြီးကို ထားဖို့နေရာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ” ဟု ဆိုပြန်ကာ ကလေးအား နောက်ဆုံးဌာနထောင့်တစ်နေရာတွင် ထားလိုက်လေသည်။

ကလေးက “ဟိုအိမ်အကြီးကြီးရှိသားမဟုတ်လား၊ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ထားနိုင်တာပေါ့ ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ပြန်ပေးသမားဟာ အင်

မတန် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ “ဒီကလေးဟာအင်မတန် ဉာဏ်ထက် တဲ့ကလေးပဲ၊ ငါဒီကလေးကို ဆက်ပြီး ဖမ်းထားရင် ငါ့ ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။ ငါ့ကိုလဲ မကြာခင် ဖမ်းမိဖို့ သေချာတယ် ” တဲ့တွေးမိပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ထပ် မစဉ်းစားတော့ပဲ ကလေးအား သူ့အိမ်သို့ ပို့ကာ မိဘများလက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

မြန်မာ့ ဂီတ

ရှေးအဘိုးတို့က
တောအုပ်ကြီးတစ်ခု
အနီးမှာ မွန်ဂိုရွာလေး
တစ်ရွာရှိတယ်လို့လေ။

အဲဒီရွာလေးမှာနေတဲ့
မုဆိုးမကြီးမှာသမီးနှစ်
ယောက်ရှိပါတယ်...

တစ်ယောက်ကတော့
သမီးအရင်းပေးပီပေး

ကျန်တစ်ယောက်ကတော့မွေးစား
ထားတဲ့သမီးလေးဖြစ်တယ်...

မိခင်ဖြစ်သူကသမီးအား
ဖြစ်သူရောဘာမှအလယ်
မလုပ်စေပဲနေခိုင်းတယ်

အကောင်ရော
တုံ့ပါလား

မွေးစားသမီးရဲ့တော့ အိမ်အလယ်
ဟူသမျှရဲ့နေထွက်ကနေဝင်
အထိမနားတမ်းခိုင်းစေထား
တယ်- အိပ်မှပဲနားရတော့တယ်

ဟဲ့ကောင်မ- ရေသွားခပ်
ခမ်း- သုံးစရာရေကုန်နေ
တယ်- ကြားလား..

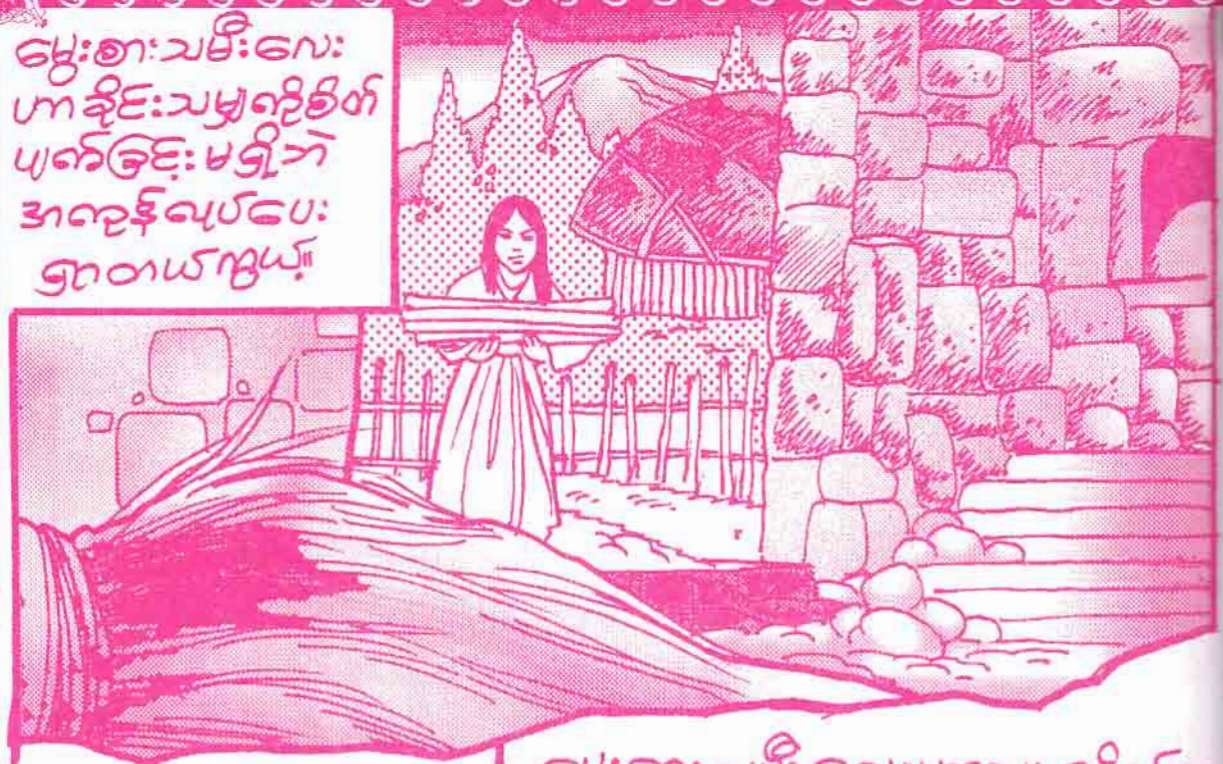
ဟဲ့တုံ့ပါ
မေမေကြီး

ဒီကောင်မ
လေးကတော့
အဘွားကြီးခိုင်းတာ
နဲ့သေမှာပဲ

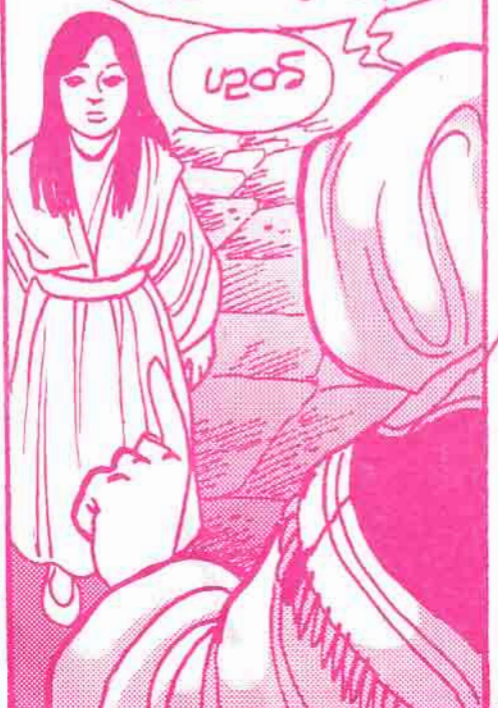
မွေးစားသမီးလေး
ဟာ ခိုင်းသမျှရရှိစိတ်
ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ
အကုန်လျှပ်ပေး
ရှာတယ်လို့လည်း

ဟဲ့... ဆံဖြတ်အိုး
သွားတယ်... မြန်မြန်
လေးလျှပ်နော်

ဟဲ့ဟဲ့

မွေးစားသမီးလေးဟာ သူ့ကိုယ်သူ
ကမူမပြင်ဆင်နိုင်ပါဘူး... အထူးသ
ဖြင့် ဆံပင်ပဲဖြစ်တယ်...

ဆံပင်ဖြိုးချင်
လိုက်တာနော်

ဒီလိုနဲ့
တစ်နေ့မှာ
မိခင်ကမေး
စားသမီးလေး
ကိုနို့လျှော်
ခိုင်းတယ်...

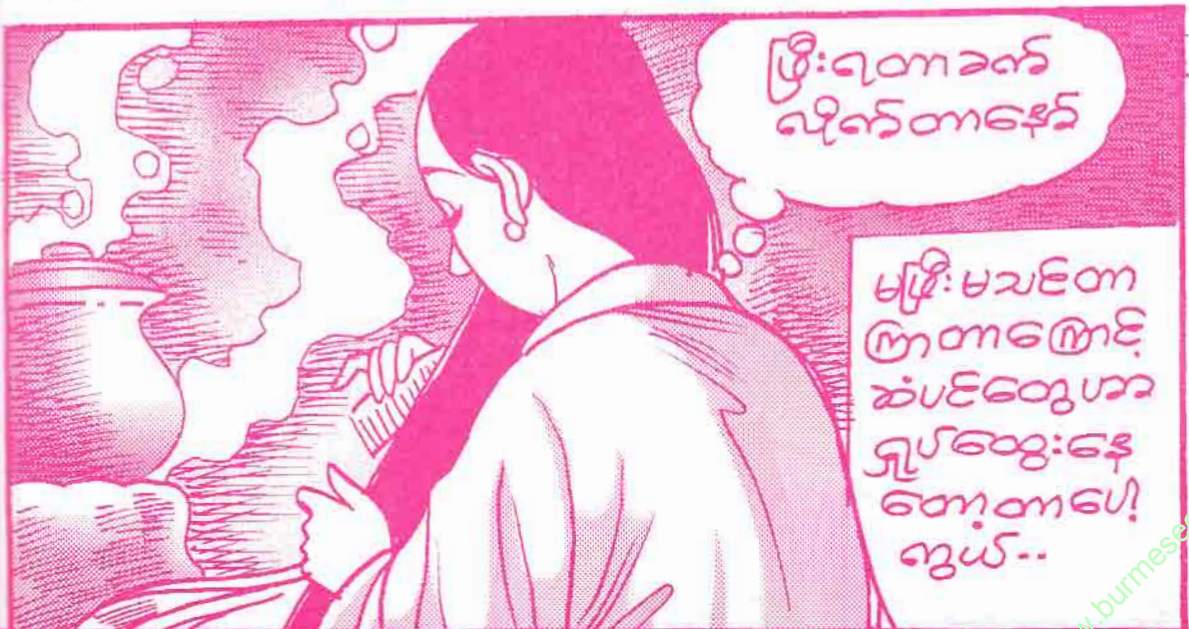
နို့သွားကျစမ်း.. မလှိုင်
များများရအောင်
ကျိန်နော်..

ဟဲ့ဟဲ့

မေးစားသမီး
လေးဟာ အိမ်
ရှေ့မှာနို့အိုးကို
လျှော်တော့တာ
ပေါ့...

နို့လျှော်နေစဉ်အချိန်အနည်းငယ်ရတာကြောင့် ရက်ရှည်လ
များမဖီးမသင့်ခဲ့ရတဲ့သူဆံပင်ကိုဖြိုးလျှော့တဲ့အခါမှာ

ဖြိုးရတာခက်
လျှော့တာနော်

မဖီးမသင့်တာ
ကြောင့်ကြောင့်
ဆံပင်တွေဟာ
ရှုပ်ထွေးနေ
တော့တာပေါ့
လွယ်..

ဆံပင်ဖြိုးလို့
 ကြာသွားချိန်
 မှာနဲ့ ဒဦးက
 လည်း ဆူပူက်
 လာပြီး ဝေကျ
 ရွက်တော့
 တာပေါ့..

မြေပြင်ပေါ်ကွဲစီးကျ
 ရွက်တဲ့ အထိပါပဲ..

ဒီတော့ - မွေးစား
 မိခင်ကြီးနဲ့ သူ
 သမီးဟာ အိမ်ထဲ
 က ပြေးထွက်လာ
 ကြပြီး ဆူပူကြမ်း
 မောင်းတော့
 သတိပေး...

ဟဲ့. ငါ့ ကပ်မနဲ့ ကွဲစီး ကျိုးစီး
 ထားတာ နှစ်က ဘာလုပ်နေလို့
 ဝေကျရွက်တာလဲ - ပြောစမ်း

မေမေကြီး
 ကျွန်မလေး..
 ကျွန်မ..

အမလေး ကုန်
 ပါ ဖြီတော်
 ရွက်ပါ ဖြီလုပ်
 ကြ ပါဦး...

သွား ငါ့နားနဲ့ မလှိုင်တွေကို
ချစ်ချင်း ဤယုလားခဲ
သွားလေ-

မွေးစားသမီးဟာ-ငို
ယိုပြီး ဒုဂိဏနေပြေး
ထွက်ခဲ့ရတော့တာပေါ့
သုလား မြန်နိုင်သမျှ
မြန်အောင်ပြေးခဲ့တယ်

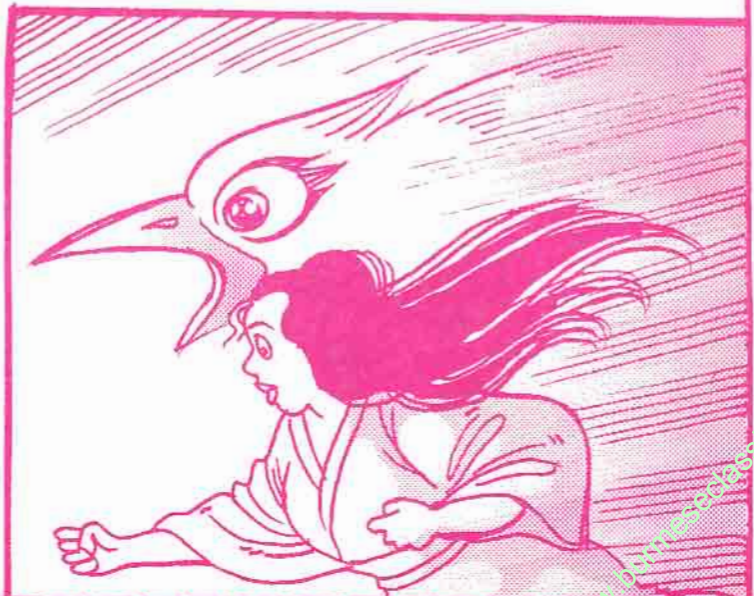
လုံးဝမရပ်မနားဘဲ ဆက်ပြေးရတော့တယ်

ဒီလိုပြေးနေရင်းကပဲ ..

အို..အို..ဟို..

အဟုန်တက်ကလေး
အသွင်ပြောင်းလဲ
သွားပြီးကောင်း
ကင်ထဲတို့..
တစ်ဟုန်ထိုး
ပျံတက်သွား
တော့တယ်

အဲဒီတုန်းကလေးဟာ
ဟွတ်... ဟွတ်... ဟွတ်...
ဟု ပျံသန်းခေါင်းမူလည်း
လှပတဲ့ အမောက်ကလေး
ဟု နေတယ်။ အဲဒါဟု
ဖြိုးခဲ့တဲ့ ဘိုးကလေးပဲဖြစ်
ပါတယ်။ ဟွတ်ဟွတ်
ဟိုအော်မြည်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်
ကတော့ 'သယ်ယူလို့
မလွယ်တော့ပဲ ဖြစ်ပါ
သတဲ့ကွယ်...'

ပညာရှိလက်သမား

လင်းသက်ခိုင်

ရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်ရဲ့ မနီးမဝေး အရပ်မှာ ရွာကြီးတစ်ရွာရှိသတဲ့ကွယ်။ အဲဒီ ရွာမှာရှိတဲ့ လက်သမားတွေဟာ ဗာရာဏသီ ပြည်သူပြည်သားတွေဆီမှာ လက်မှုပညာနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ငွေများစွာတောင်းယူပြီး သုံးစွဲပစ်လိုက် သတဲ့ကွယ်။ ဒါကိုသိပြီး မကျေနပ်တဲ့ ဗာရာဏသီသားတွေဟာ လက်သမားတွေရဲ့ရွာကိုလာရောက် ရိုက်နှက်ဖျက်ဆီးပစ်သတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ လက်သမားတွေဟာ ရွာပြင် ဘက်မှာ ခေတ္တရှောင်နေပြီးမှ ညဘက်လူခြေတိတ်ချိန်ပြန်ရောက်လာပြီး ရွာထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့သားမယားတွေ ကိုခေါ်ယူပြီး လှေတစ်စင်းနှင့် ပင်လယ်ထဲ ထွက်လာ ကြသတဲ့ကွယ်။ လက်သမားအိမ်ထောင်စုံတို့ဟာလှေကြီးနှင့်ပင်လယ်ထဲမှာ ရက်အတန်ကြာ မျောပါရင်း ကျွန်းပေါ်ရောက်သွားသတဲ့။ အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာလည်း သင်္ဘောပျက်ပြီး သောင်တင်နေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အဲဒီလူဟာ ကျွန်းပေါ်မှာ အသီးအနှံကြွယ်ဝတာကို သိပြီး ရာသက်ပန်နေထိုင်ဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်ထားသတဲ့။ ကျွန်းပေါ်မှာ သလေးဆန်များ ပေါက်နေတယ်။ ပြီးတော့ အရည်ထွက်တဲ့ ကြံပင်တွေလည်း ပေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် မို့ ကျွန်းပေါ်က လူဟာ အသားအရေကောင်းပြီး သန်မာထွားကျိုင်း သတဲ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမရှိတဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ နေတာကြောင့် ဆံပင်မှတ်ဆိတ်များရှည်ကာ ဘီလူးသရဲအသွင်နှင့်တူနေ တာပေါ့ကွယ်။

လက်သမားတို့ ကျွန်းပေါ်ရောက်ရောက်ခြင်း အဲဒီလူကို မြင်ကာ ဘီလူးသရဲမှတ်ထင်၍ အားလုံးကထွက်ပြေးမည် ပြုသောအခါ လက်သမားတို့၏အကြီးအကဲတို့ကထိုသူကိုအနီးကပ်သွားလေ့လာလေတယ်။ထိုလူ

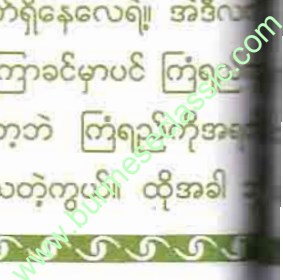
သည် သလေးထမင်းကို စား၍ကြံရည်ကို သောက်ပြီး ကောင်းစွာအနားယူနေစဉ်ဖြစ်တယ်။အဲဒီလူကိုတွေ့ပြီး လက်သမားအုပ်စုက ဘီလူးနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီးဝိုင်းရိုက်သတ်မယ်လုပ်တော့ အဲဒီလူက ပြောသတဲ့။

“ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်းခင်ဗျားတို့လို လူပါပဲ။ သင်္ဘောပျက်ပြီး ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်လာတာပါ။ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီပုံဖြစ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ သလေးဆန်နဲ့ ကြံပင်တွေရှိတဲ့အတွက် အစာရေစာ ကောင်းပါတယ်။

ဒါနဲ့ လက်သမားခေါင်းဆောင်က မေးသတဲ့။
“ ခင်ဗျားရဲ့ဒီကျွန်းမှာ ဘီလူးသရဲတွေရော ရှိရဲ့လားဗျာ ” ထိုသူက ...

“ အင်းရှိတော့ရှိတယ်။ဘီလူးတွေကနေမှာပျောက်ကွယ်နေပြီး ညကျရင်တော့ သောင်ပြင်မှာ လာပြီး စည်းဝေးကြ၊ကခုန်ကြတာတွေ လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒီတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဘီလူးတွေဟာ လူတွေရဲ့အညှာအကြေးတွေကိုတော့ အင်မတန် ရွံရှာတာမို့ ခင်ဗျားအညစ်အကြေးကို စွန့်ပစ်ပြီးရင် သောင်ပြင်မှာ သံနဲ့ပြုံးဖုံးခဲ့ပါလို့ပြောသတဲ့။

ဒီနောက်မှာတော့ လက်သမားနဲ့ အပေါင်းအပါတွေဟာ သလေးဆန်နဲ့အရည်ရွှမ်းတဲ့ကြံရည်တို့ အလွှာပေါများတာမို့ အိမ်တောင် မပြန်ဘဲ ဒီရွာမှာပင် ခေါင်းတော့မယ်ဟု စိတ်ဝင်ခဲ့လေတယ်။ သို့သော်လည်း အဲဒီလက်သမားတို့ရဲ့အဖွဲ့ထဲမှာအစားအသောက်ခံစားတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရှိနေလေရဲ့။ အဲဒီလက်သမား ခေါင်းဆောင်ဟာ မကြာခင်မှာပင် ကြံရည်ရိုးရိုးသောက်ရုံ အားမရတော့ဘဲ ကြံရည်ကိုအမှန်အဖြစ်ချက်ပြီး သောက်ကြသတဲ့ကွယ်။ ထိုအခါ

သံကျင့်တရား-ခုံခြင်

တပည့်များ ကလည်း လိုက်၍သောက်ကြတာပေါ့။

ဤသို့ အရက်သေစာသောက်စားပြီးသော အခါ လူကရောက်နှင့်နေသော လူစကားကို မေ့လျော့ကာ သောင်ပြင်တွင် အညစ်အကြေးများစွန့်ကြတယ်။ အဲဒီအောက်တော့ ဘီလူးတို့ရောက်လာ၍ စည်းဝေးကခုန်သောအခါ ၊ အရင်ကလို မဟုတ်ဘဲသောင်ပြင်မှာ ညစ်ပတ်နံ့စေ့နေတဲ့အတွက် ဘီလူးတို့ အလွန် စိတ်မကုန်ကြကုန်ကြသတဲ့ကွယ်။

ဒီလိုနဲ့စိတ်ဆိုးပြီးနောက်ဘီလူးတွေကတွေးသတဲ့။ ဒီကျွန်းမှာလူတွေလာနေလို့ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့သင်းတို့ နေနိုင်အောင်၊ ဒီရေနဲ့ လွှမ်းပစ်ပြီး နှင်ကြရမယ်လို့ တိုင်ပင်သတဲ့။

ဒါကိုကောင်းကင်က နတ်ကောင်းတစ်ပါးက ကြားပြီး လူနေအိမ်တစ်အိမ် တံခါးကို ခေါက်၍ ကိုယ်ထင်ပြုလျှင် “နောက်လာမယ့်လပြည့်နေ့တွင် ဒီကျွန်းမှာ နေသောဘီလူးတို့ကသင်တို့အားဒီရေနဲ့လွှမ်းအောင် လုပ်ပြီး နှင်ထုတ်ပေတော့မယ်လို့ ဒါကြောင့် မကြာခင် ရှောင်နေကြရင်ကောင်းမယ်” လို့ကြိုတင်မှာကြားလေတယ်။

ဒါနဲ့ လက်သမားတစ်စုထဲက ပညာရှိသော ခေါင်းဆောင်နဲ့တပည့်တစ်စုဟာ ထိုနတ်ကောင်းရဲ့စကားကို ချီးမွမ်းထောင်ပြီး၊ ကျန်တစ်စုကတော့ အဲဒီစကားကိုလည်း ချီးမွမ်းထောင်ဘဲ ကြံအရက်ကိုသာ သောက်ပြီး မူးယစ်ပျော်ပါးရင်းအချိန် ဖြုန်းနေသတဲ့ကွယ်။

ထိုအခိုက်မှာ မကောင်းတဲ့နတ်တစ်ပါးက အားလုံးကို ကိုယ်ထင်ပြုပြီးနောက် “ အိုလူသားတို့ဒီကျွန်းမှာ သင်တို့စိတ်ကြိုက်ပျော်ပါးနေထိုင်ကြပါ” လို့ ပြောပြီး ပျောက်သွားတယ်။ ဒီအခါ မကောင်းတဲ့အုပ်စုဆရာက

တော့...

“တပည့်တို့ ခုနကလာပြီး ပြောသွားတဲ့ နတ်စကား အတိုင်းပဲ။ ပျော်သလိုသာနေကြဟေ့” လို့ဆိုပြီသောက်စား မူးယစ်နေကြသတဲ့။ ဒီအချိန်မှာ ပညာရှိခေါင်းဆောင်ကတော့ “ ငါတို့ကို သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်း နတ်မြတ်က လာရောက်၍ ပြောတဲ့စကားက မှန်ဖို့ များတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သင်တို့ရဲ့အညစ်အကြေးကို သောင်ပြင်မှာ စည်းကမ်းမဲ့စွာ စွန့် ပစ်ခဲ့လို့ စိတ်ဆိုးတာဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့နေတဲ့ ကျွန်းကို ဘီလူးတွေမုန်းသွားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကျွန်းကို ရေလွှမ်းအောင်လုပ်လိမ့်မယ်။ သင်တို့လည်း လာမယ့်လပြည့်နေ့မတိုင်မီ လူငါးရာဆန်တဲ့ လှေကြီးတစ်စင်း အမြန်လုပ်ကြစေလို့ မှာသတဲ့ကွယ်။ တပည့်တို့ဟာ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း အလွန်ကြီးတဲ့ လှေကြီးတစ်စင်းကို အမြန်ဆုံး ဆောက်ကြသတဲ့ကွယ်။

လပြည့်ညလည်းရောက်ရော ပထမနတ်လာပြောတဲ့အတိုင်းပင်လယ်က ဒီရေလှိုင်းလုံးကြီး တက်လာပြီး ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးကို ဒီရေတွေနဲ့ တိုက်စားပစ်လိုက်သတဲ့ကွယ်။ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံးလည်း ဒီရေကြောင့် သေကျေပျက်စီးကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပညာရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့နောက်လိုက်တွေကတော့ လှေတစ်စင်းပေါ်တက်နေတဲ့ အတွက် အသက်ချမ်းသာရသွားပေမဲ့၊ ကျွန်းပေါ်မှာသောက်စားနေတဲ့ ပညာမဲ့ခေါင်းဆောင်နဲ့ နောက်လိုက်တွေကတော့ ဒီရေနဲ့အတူ မျောပါသွားလေသတဲ့ကွယ်။

လင်းသက်နိုင်

ရာဇာဓိပတိ
ခေတ္တရာဇာဓိပတိ

ကဏ္ဍ

သရုပ်ဖော်သည့် -

ဝါရုဇိုးရာ ဝါရုဇိုးရာ

ကျွန်ုပ်က
ချုပ်ချုပ်ချုပ်
ချုပ်ပါ။

ဝါရုဇိုးရာရာဝင်မှာ ဘီစီ-၄၀၃ မှ-
ဘီစီ-၂၂၁ အတွင်း ခေတ်ကာလ
များဟာ စစ်မက်အဖြစ်ပျိုးဆုံးလို့
ကလေးတွေကို ဦးဦး ပြောခဲ့ပြီနော်။
အဲဒီခေတ် အဲဒီကာလပဲပေါ့။

တိုင်းနိုင်ငံကြီး-၇ နိုင်ငံ အပြိုင်
အဆိုင်တိုက်ကြ ဆိုက်ကြတဲ့ အချိန်ပါ။
အဲဒီ အင်အားကြီး တိုင်းနိုင်ငံတွေ
ထဲမှာ ချူနိုင်ငံက အင်အားစောင့်
တင်းခိုင်မာမှု ပိုတယ်တဲ့။ သူတို့မှာ
စစ်သင်္ဃာတင်အား သန်းနဲ့ချီပြီးတော့
ရှိတယ်ဆိုပါ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါ
တယ်။ တခြားတိုင်းနိုင်ငံတွေအားလုံး
က ချူနိုင်ငံနဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေကို
အထူးဂရုပြုပြီး တရားတရားနဲ့
အရောင်းအဝယ်ကြတယ်။

ဆင်မကြောက်ရင်
စကော ဖြစ်တတ်တယ်လေ။

တစ်နေ့တော့ သူ့နိုင်ငံ ပြည်ရှင် မင်းမြတ်က
ညီလာခံ သဘင်မှာ မူးမတ်တွေကို...

ဥတ္တရတိုင်းနိုင်ငံ
တွေက ငါတို့ရဲ့ စစ်သူကြီး
ကျောက်စွီးတွေကို အပွန်ပဲ
ကြောက်ရွံ့ကြတယ်လို့ ကြား
ရတယ် အမှန်ဘာလား..

မူးမတ်တွေဟာ မထင်မှတ်ထားတဲ့
ဘုရင် အမေးခံကားကြောင့် တုံ့ဆွံ့
နေကြတယ်၊ အပျောက်မဝက်ရင်
မင်းကြီး အမျက်ပြန်နိုင်သလို့...
ဘုရင် မမြှောက်စားထားတော့၊
တောက်ကြွား ထွားနေတဲ့ စစ်သူ
ကြီး ကျောက်စွီးတွေ ကိုလည်း
လန်နေလို့ မဝင်ဝံ့ကြဘူးပေါ့၊
အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ...

အားလုံးတိုက်ဆိတ်နေတာကို
တွေ့ရက်လို့ကသူကတော့
အမတ်ကြီး ကျန်းအိုပေါ့။
နန်းတွင်းပညာရှိအမတ်ပါ၊
ဘုရင်က ခွင့်ပြုတယ်။

မြေခွေးတစ်ကောင် အနားက ဖြတ်သွားတာကို
ငိုပ်ခနဲတွေ့တာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်အုပ်ပြီး-
ဖမ်းဆီးလှိုက်တာ ကိုခနဲ မိပါရော...

မပြေးနဲ့...

ကျားစာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ
ငါ့လှိုက်တဲ့မြေခွေးဟာ ထိတ်
လန့် ကြောက်ရွံ့သွားပေမယ့်
ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲတတ်သော
သတ္တဝါဖြစ်သည့်အတွက် ကူညီ
ကို ချက်ချင်း ဆင်ချင်တာ ဥပမာ
တံမျဉ်နဲ့ ကျားကိုသွေးသောင်
ပြောဆို လှိုက်တာကတော့...

အ...အ...
အသင်ကျား

ကျွန်ုပ်ကို အသင်
မစားသင် မစား
ထွက်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲ
အာဂျီလီ...

အဟိတ်တိုရ်ရန်
အပေါင်းကို အပြောပြရန်
အာဂျီလီ တောများသခင်
တန်ခိုးရှင်က စေစား
တော်မူခဲ့တာ...

အသင် ကျွန်ုပ်ကို စားခဲ့သော် တန်ခိုးရှင် အမိန့်တော်ကို ဂုဏ်သန်တုံ့အတိုက် ကြို
မားသော ပြစ်ဒဏ်ကို ရရှိကာ စကန်မူချ တေးဆိုးခွဲကွနှင့် ဩဆုံးပြီး အသေဆုံးနဲ့ သေအံ့

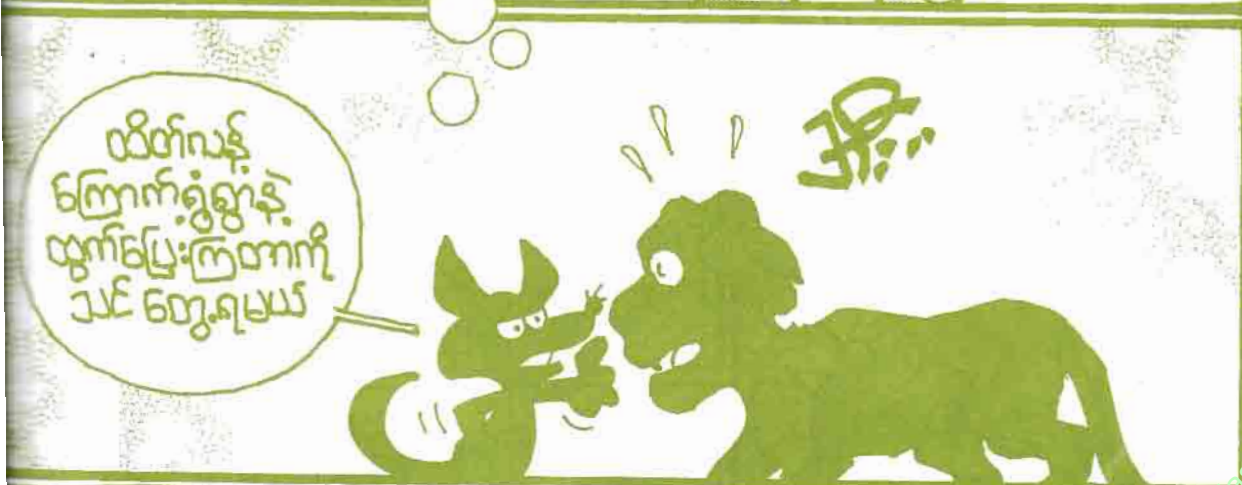

ဟိဟိ..

မြေခွေးရဲ့စကားကြားတဲ့ ကျား
စတွန့်သွားတယ်။ တကယ်အဟုတ်လား
မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတာ မခရ မရှာ
ရဝေရဝါနဲ့ ယုံရအခက် မယုံရ
အခက်ဖြစ်သွားတာကို မြေခွေးက
သတိထား အကဲခတ်မိတာပေါ့-
ဒီတော့ ထပ်ဆင့်တက်ပြီး မွှင်သေ
သေနဲ့ ဆက်စွဲတော့တာပေါ့။

ကျွန်ုပ် ပြောတာကို
အသင် မယုံကြည်လျှင်
ကျွန်ုပ်နောက်က လှိုက်ခဲပါ။
တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည်
ကျွန်ုပ်အား မွှင်လျှင်..

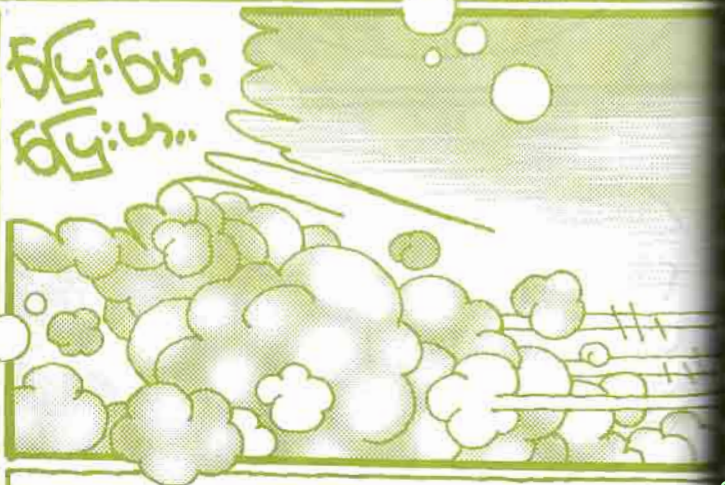
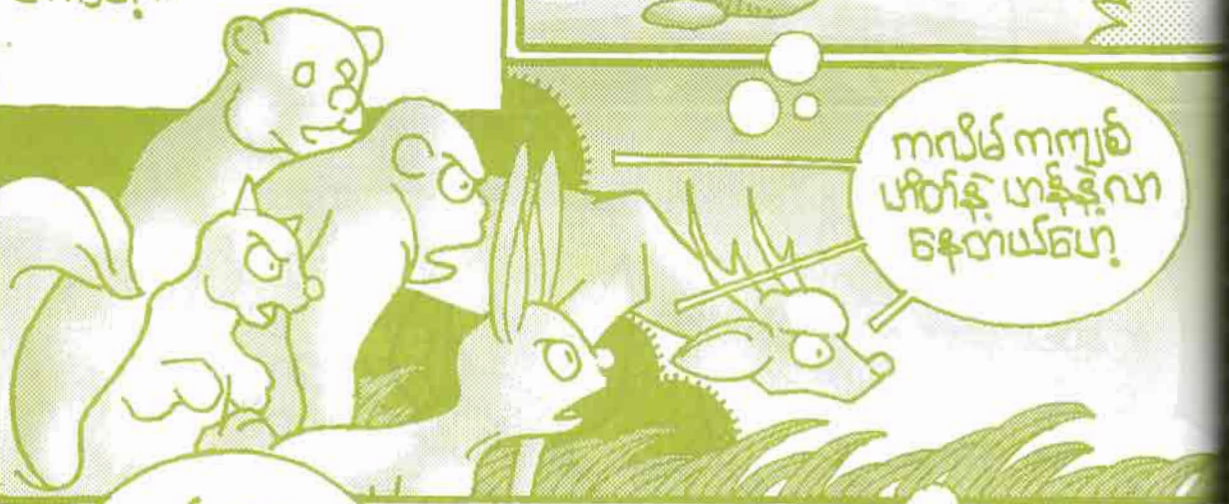

ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့စွာနဲ့
ထွက်ပြေးကြတာကို
သင် တွေ့ရမယ်

ဟိဟိ..

ရဝေရဝါနဲ့ကျား ပိုပြီးတွေ့ဆုံသွားတာပေါ့။ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားနေတာကိုလည်း
မြေခွေးက အကဲခတ်မိတော့ ကြောက်တုန်လှုပ်ခြောက်ဆို့သလို ခွတ်ခေါ်ပါလေတော့

ဒီလိုနဲ့ မြေခွေး ဦးဆောင်ပြီး
ခေါ်ရာ ကျားက တွန့်ဆုတ် တွန့်
ပါသွားတယ်။ မြေခွေးက ရွာက
ကျားက နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း
ကပေါ့။ ဆောတုန်း အဆက်ဆက်
တော၊ တောတိရစ္ဆာန်တွေ တွေ
တာပေါ့။ ။

တောတိရစ္ဆာန်တွေ တစ်ကောင် တစ်မျိုး အပြေ
မျိုး ပြောဆိုနေတုန်း ပြုံးဆို နောက်ကပါ
တု၊ ကျားကြီးကို လည်း မြင်တော့...။

ဘာပြောကောင်းမလဲ
အထိတ်တလန့်နဲ့ ဒရော
သောပါး ပြေးလွှဲကံ
စွန်းခိုင်းကြပြီး မြောင်း
ဆန်လို့ တောကြီးလန်
တာကို ကျားကြီးမြင်
လွှဲကံတော့ ပို့ပြောကံ
လန်တော့လာပေါ့။

အမှတ်တမဲ့၊ ဤဆုံတုံ၊ ဝါရရွာန်တွေလည်း နောက်လည်း ပြေးကြရော...

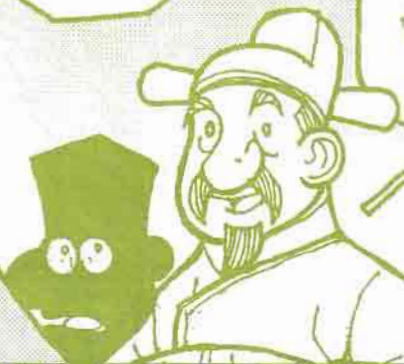

ကဲ..အသင်ကျား မြင်ပြီနော်
ဒီစောက်ဆို သဘောပေါက်

တောတိရစ္ဆာန်အပေါင်း
ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးကြ
တာဟာ မြေခွေးကြောင်လို့
ထင်တို ကျားဟာ 'အ' လို့
ပါဘုရား၊ ဒါဟာ ပုံပြင်ထဲ
က အကြောင်းပါ ဘုရား၊

ပေါက်...
ပေါက်ပါပြီ

ရွှေနှင်းရွှင်ရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးတော်နဲ့
သန်းချီရှိသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေ
ရဲ့ အင်အားသတ္တိတွေကို ဥဇ္ဈာရတိုင်း
နိုင်ငံများက အဓိက အလေးထား
ဂရုပြုပြီး အန္တရာယ်ကို ရှောင်နေ
ကြခြင်းသာ ဧကန်အစစ်ဖြစ်ကြောင်း
လျောက်ထားအပ်ပါသည် ဘုရား...

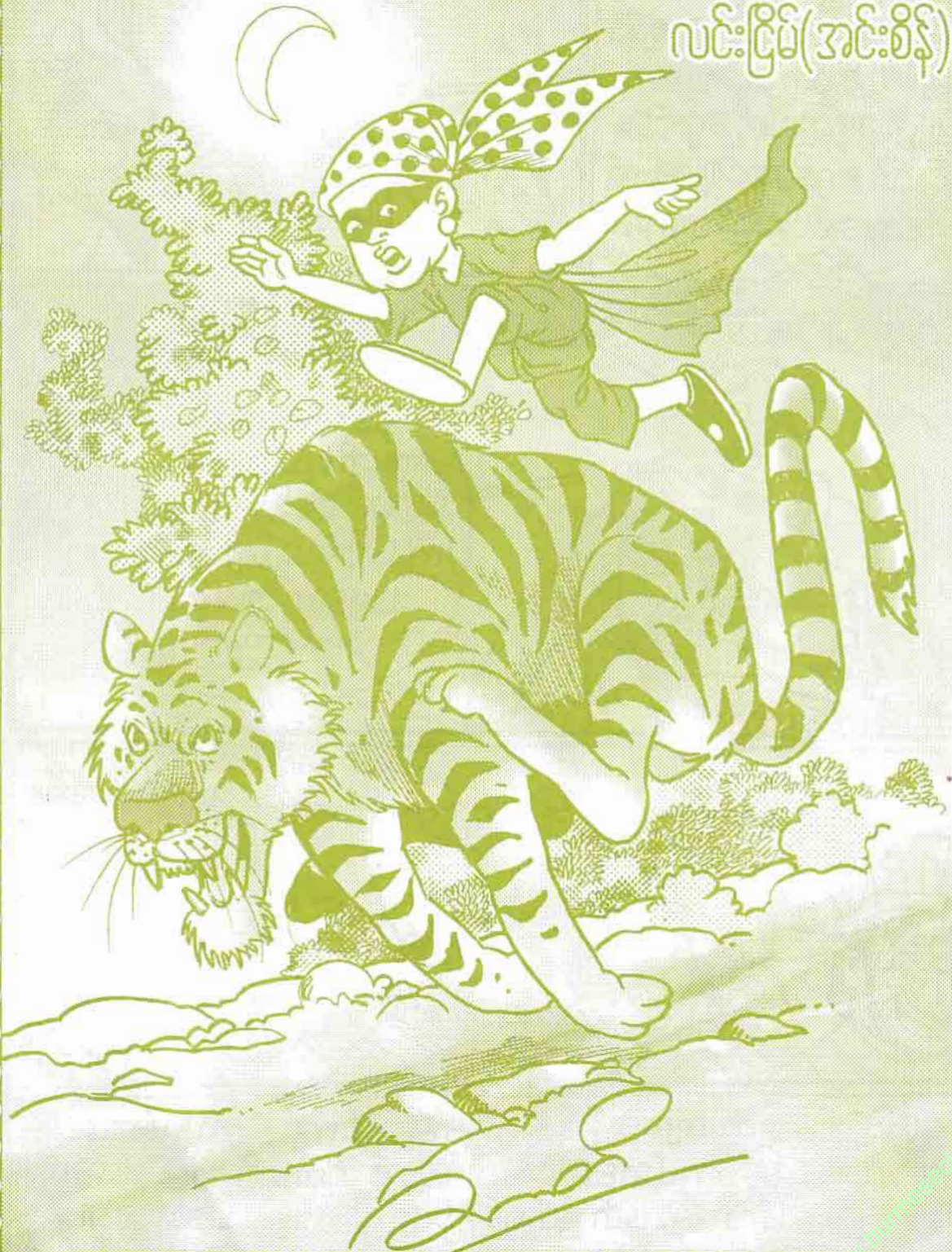
တော်ပါလေတယ်
ကျန်းအို ရယ်၊ ဓမ္မာဓိဗျာ
ဓမ္မာဓိဗျာ ငါ့ကျယ်တော်မြတ်
ကျယ်ကိုကျယ် ကျန်းအို မွန်း
သိရတော့တယ်ကျယ်
ဟားဟားဟား

ဒီတစ်ခုပုံပြင်လေးက-ကျားအရှင်နဲ့ မြေခွေးတောင်ကျယ် တဲ့၊ မြန်မာစကား
ပုံမှန်ကတော့၊ စိန်နားကပ်အရောင်နဲ့ ပါးပြောင် ဆိုတာမျိုး အဓိပါယ်ရေကို
ကဲ- သားသား မီးမီးတို့၊ ဖတ် မှတ်ရင်း ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေကွယ်။

ဒေဝေါတုံဟု

လင်းငြိမ်(အင်းစိန်)

တစ်ခါသားက ရွာတစ်ရွာမှာ သားအဖ သုံးယောက် နေကြတဲ့ အိမ်လေးရှိတယ်။ သားနှစ်ယောက်ဟာ ဂျစ် ကန်ကန်နဲ့ ပြောစကား နားမထောင်ကြဘူး။ ခုလည်း နေဝင်ခါနီးအချိန်ထိ ထင်းခြောက်တွေ လှမ်းထားတာ တို့ မသိမ်းကြဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးတွေက မည်းမှောင် ဘပြီး ရွာဖို့ ဟန်ပြင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ အဖေလုပ်သူက -

“သားတို့ရေ . . ထင်းတွေ သိမ်းတော့ဟ . . ဒေဝေါ လာပြီ”

လို့ ခြောက်လိုက်တယ်။ ကလေးတွေလည်း ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ပြေးလာပြီး သိမ်းကြဆည်း ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူခိုးတစ်ယောက်က ခိုးဖို့အတွက် အိမ်ရဲ့နောက်ဘက် စပါးကျီထဲ ဝင်ခိုနေရင်းက အဲဒီ စကားကို ကြားလိုက်တယ်။ သူ့လိုပဲ စပါးကျီအောက် ကနေ နွားတွေကို ဆွဲဖို့ ချောင်းနေတဲ့ ကျားကြီးက လည်း ကြားလိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့နှစ် ယောက်စလုံး ဒေဝေါဆိုတာကို မကြားဖူးကြဘူးဆို တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စဉ်းစားကြတယ်။ ဒေဝေါ ဆိုတာ ဘာကောင်ပါလိမ့်ပေါ့။ ချိုကြီးနဲ့ပဲလား။ အစွယ် ပြူးပြူးကြီးနဲ့ပဲလားပေါ့။ ကျားကြီးကလည်း ဒေဝေါကငါ့ ထက် ကြောက်စရာကောင်းလို့လားလို့ တွေးတာပေါ့။

အဲဒီလိုတွေးနေတုန်း အတွေးလွန်တဲ့ သူခိုးဟာ ကျီရဲ့ အမိုးတန်းတွေပေါ်မှာ ခိုနေရင်းက လက်လွတ်ပြီး ပြုတ်ကျပါလေရော။ အမြင့်က ပြုတ်ကျလေတော့ ကျီကြမ်းခင်းဝါးကြမ်းတွေလည်း ကျိုးပြီးကျီအောက်က ကျားကြီးပေါ် ကားရားကြီးကျရော။ ကျားကြီးကလည်း ဒေဝေါအကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်း သူ့အပေါ် ဘာကြီး မှန်းမသိ ခုန်ချပြီး တက်ခွလာတာဆိုတော့ ဒေဝေါ သူ ကို ဖမ်းပါပြီဆိုပြီး အမြီးထောင်အောင် ပြေးတော့တာ ပေါ့။

သူခိုးကလည်း ဘာကြီးအပေါ် သူ့ကျလာမှန်း မသိ လို့ သူ့ကို ဒေဝေါ ထမ်းပြီး ပြေးပြီး အထင်နဲ့ ကုတ်တွယ် ပြီး တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ပါသွားတယ်။ မိုးတွေ လေတွေထဲ မှာ တစ်ညလုံး ပြေးလာပြီး နည်းနည်းအလင်းရောင် ရလာတော့မှ သူခိုးက သူ တက်စီးလာတာ ကျားကြီး မှန်းသိပြီး နီးရာ အပင်ကိုင်းတစ်ခုမှာ ခိုနေခဲ့လိုက် တယ်။

ကျားကြီးခမျာတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဆက် ပြေးလာလိုက်တာပေါ့။ ကျားကြီး အမောတကော ပြေး နေတာကို မြင်တဲ့ ခွေးအတစ်ကောင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပြေးနေတာလဲလို့ မေးတယ်။ အဲဒီ အခါကျတော့ ကျားကြီးက သူ့အပေါ် ဒေဝေါကြီး တက် စီးလာလို့ ပြေးလာတာပါလို့ ဖြေတာပေါ့။ ဒေဝေါကို မသိတဲ့ ခွေးအက မယုတ် ဘယ်မှာလဲ ဒေဝေါလို့မေး တော့ အပင်ပေါ် ခိုပြီး ကျန်နေရစ်တယ်လို့ ကျားကြီး က တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ဖြေတယ်။ ခွေးအက ဒါဆို သွား ကြည့်ကြမယ်ဆိုပြီး ဦးဆောင်တော့ ကျားကြီးလည်း လိုက်ပြ ရတာပေါ့။ သူခိုးခိုနေခဲ့တဲ့ သစ်ပင်လည်း ရောက်ရော ခွေးအက သစ်ပင်အခေါင်းထဲ အမြီးနဲ့ ထိုးကြည့်တယ်။

အဲဒီအခါ သူခိုးက ခွေးအရဲ့အမြီးကို ဆွဲပြီး ခွေးအ ရဲ့စာအိုကို တုတ်နဲ့ ထိုးပစ်လိုက်တယ်။ ခွေးအလည်း ဒီ တော့မှ ဒေဝေါကို ကြောက်ပြီး အော်ပြေးတယ်။

“ဒေဝေါစီး၊ အမြီးဆွဲ၊ တုတ်ထိုး”

“ဒေဝေါစီး၊ အမြီးဆွဲ၊ တုတ်ထိုး”နဲ့ပေါ့။

ခွေးအပြေးတော့ ကျားကြီးလည်း လိုက်ပြေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ကောင် သေလုမျောပါး ပြေးနေတာကို ယုန်ကမြင်တော့ မေးပြန်ရော။ သူတို့ကလည်း ဒေဝေါ ကြီးအကြောင်း အစစအဆုံး ပြောပြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ယုန်ကလည်း လိုက်ပြခိုင်းပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူခိုးက ပြန်ဖို့အတွက် လမ်းသွား
လမ်းလာကို သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ကြည့်မျှော်နေတယ်။
ယုန်ရယ်၊ ကျားရယ်၊ ခွေးအရယ် တမော့မော့နဲ့ ရောက်
လာတဲ့အချိန်မှာ သူခိုးက သစ်ကိုင်းခြောက်ကို နင်းမိ
ပြီး ယုန်အပေါ် ပြုတ်ကျတယ်။ ယုန်လည်း လန့်ဖြတ်-
ပြီး-

“ဒေဝေါစီး၊ အမြီးဆွဲ၊ တုတ်ထိုး၊ သစ်ပင်ပေါ်က
ခုန်ချ၊ ငါတို့ ထိပ်ပေါ်ကျ”

လို့ အော်ပြီး ပြေးရောတဲ့။

ယုန်ပြေးတော့ ခွေးအနဲ့ ကျားလဲ ပြေးပါလေရော။

သူခိုးလည်း ထပြီး ရွာကို ပြန်ပြေးလေရဲ့။

ဒါကို အနားမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ပေါ်က မျောက်က မြင်
သတဲ့။ ဒီတော့ ယုန်၊ ခွေးအနဲ့ ကျားတို့ ဒေဝေါ
အကြောင်းကို သေချာမစုံစမ်းဘဲ ကြောက်နေတာမြင်

ပြီးတစ်ခွဲခွဲနဲ့ရယ်တာပေါ့။ ပြီးတော့ သူလည်း ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် စူးစမ်းပြီးမှ ကြောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်တဲ့။

အဲဒီနေ့ကစလို့ မျောက်တွေဟာ အဲဒီအကြောင်း
ကို ပြန်ပြောရင်း တစ်ခွဲခွဲ ရယ်နေတတ်ကြသလို၊ ဘာ
မဆို စပ်စုတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်လည်း ဖြစ်ကုန်ကြ
သတဲ့။

ဒေဝေါ ခုန်ချတာကို ကြောက်သွားတဲ့ ယုန်တွေ
ကတော့ နှလုံးရောဂါရပြီး နည်းနည်းအလှန့်ခံရတာနဲ့
နှလုံးကွဲ သေတတ်ကြပါလေရော။

သူတို့ရဲ့အဖြစ်ကို ပြန်ကြားရပြီး ရှက်သွားတဲ့ခွေးအ
တွေကတော့ တဟီးဟီးနဲ့ ရှက်ရယ်ရယ် နေကြတော့
တာပေါ့။ ကျားကြီးကတော့ စဉ်းစားတိုင်း အခဲမကြေ
လွန်းလို့ အမြီးကြီး တဘုတ်ဘုတ် ခတ်နေတတ်ကြ
သတဲ့ကွယ်။

ဆော်သစ် ဟာသ... ပုံပြင်များ

သရုပ်ဖော်/ဇာတ်လမ်း

ဒါများပျော်လင့်နေတဲ့...
ကျားနဲ့ဆင်အဖော်ပြိုင်ပွဲ...
စတင်ပါတော့မယ်ဆင်များ...

60:... 60:... 60:...
မောင်ကျားကွ... 60:...
60:.....

အာဆရီ... ခိုင်ရင်ဝမ်းတောသန်နေ
မမေ့နဲ့... ဟဲ... ဟဲ...

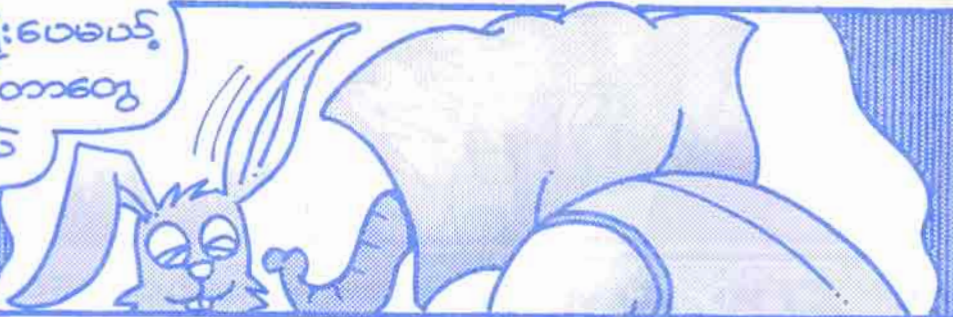

ဒေး... ဟဲ...

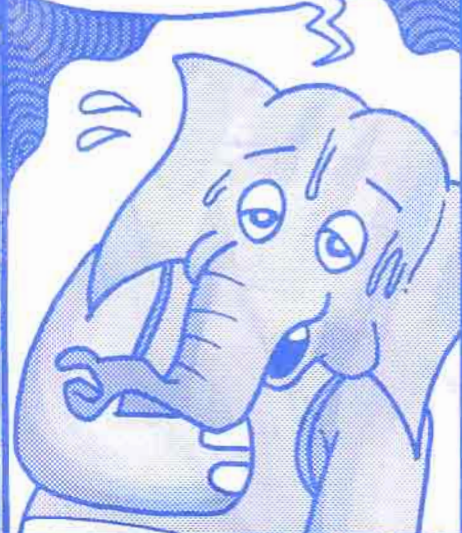

ဘာမှမပူနဲ့...
ပုံပြင်တွေကို
ခဏမေ့ထား
လို့က်...

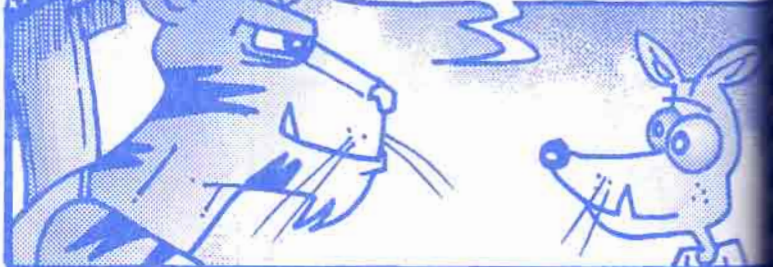
ပုံပြင်ထဲမှာရှုံးပေမယ့်
အပြင်မှာနိုင်တာတွေ
လည်းရှိတာပဲ
ဟဲ့...ဟဲ့...

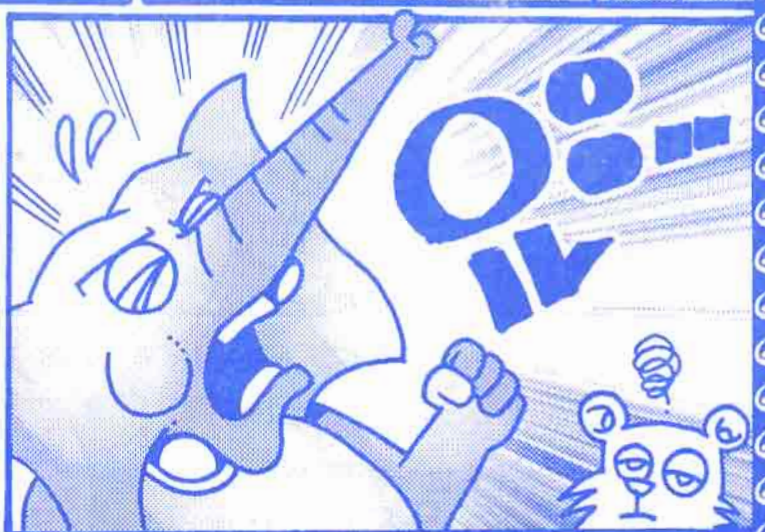
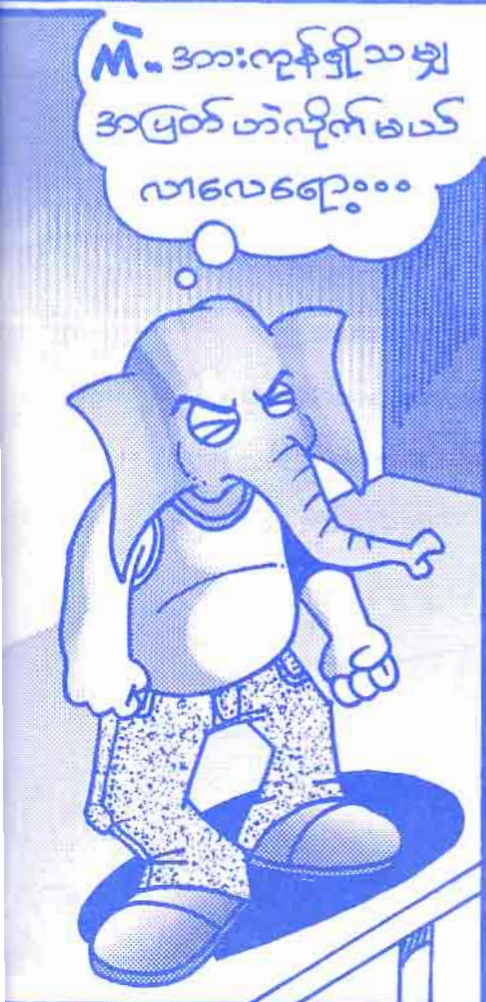
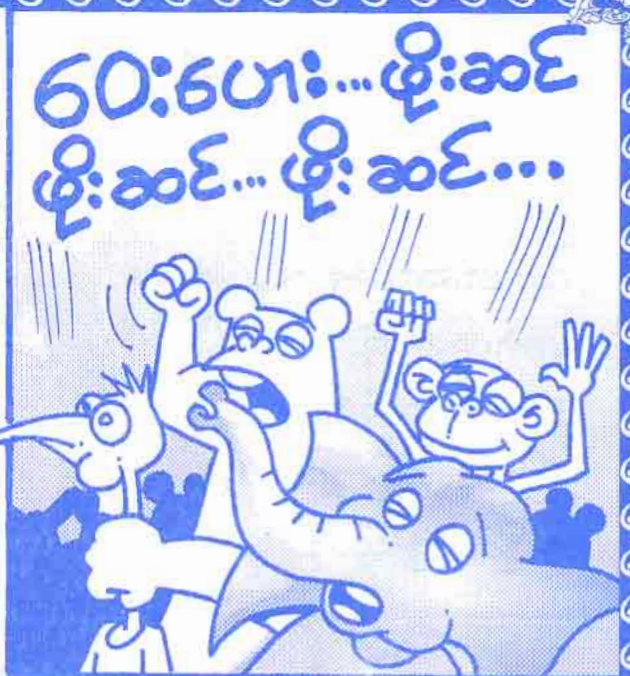
ဒေါးကွာ... ပုံပြင်ထဲမှာ
ရှုံးထားတော့ငါ့ရှုံးမှာ
ကြောက်နေတယ်ကွ...

မင့်ဆရာမောင်ကျား... မိုးဆင်
ကြီးကို ဘယ်လို အနိုင်ယူမလဲ
ဆိုတာ ကြည့်နေလို့က်...

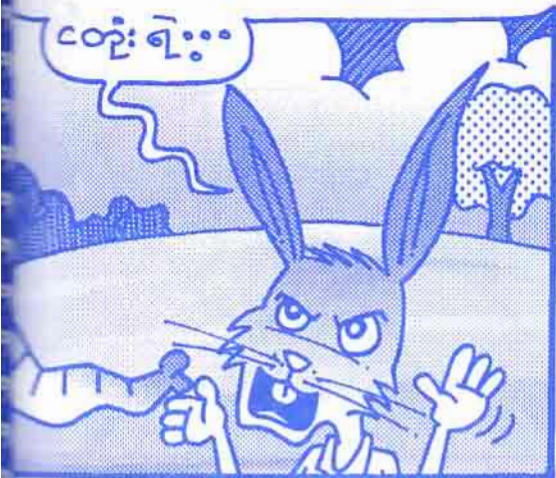
စီး

ကျက်သရေမရှိ ငိုနေပြန်ပြီကွာ...
ခုံပြင်ထဲကလိုပဲ ငါ့ကူညီခွာပေါ့..

ငဝဉ်း ရဲ...

ဖြစ်ပါ့မလားကွာ အဲဒီကွားက
ငလည်ကွ... ခုံပြင်ထဲကအတိုင်း
ဆိုရင်.. ဒီခုံပြင်သူသိလောက်
တယ်ကွ.. အို: အစ်

ခုံပြင်ထဲက လိုတော့လုပ်မ
လားကွ...

ဒီလိုလေ...
xxx xxx xx

ဟဲဟဲ.. နက်ဖြန်ဆို
ဆင်သားစားရပြီပဲ...

ဆရာမီး....
ဆရာမီး....

ဟဟဟဟဟ ဖြီး
ဘာဖြစ်လာတာလဲ...

ဟောဟဲ...
ဟောဟဲ...
ဟောဟဲ...

မနက်ဖြန် အစား ခံရမယ့် ဆင်ကို
ပုံပြင်ထဲက ကိုမောင်မောင်က ခုခံမယ်
ကြားတယ် အာစရိမာစတာ

ဟင်း ဟင်း....

ဟား ဟား ဟား... အတော်လာတဲ့ မုန့်ပဲ ကွ
ငါလာစားရင် မုန့်လုံး ရေပေါ်တွေစား ပြပြီး...
ဆင်ဦး နှောက်စား ဖြီးရင် ကျား ဦး နှောက်
စာမယ်ပြောပြီး... ပုံပြင်ထဲက ကိုမျိုး.....

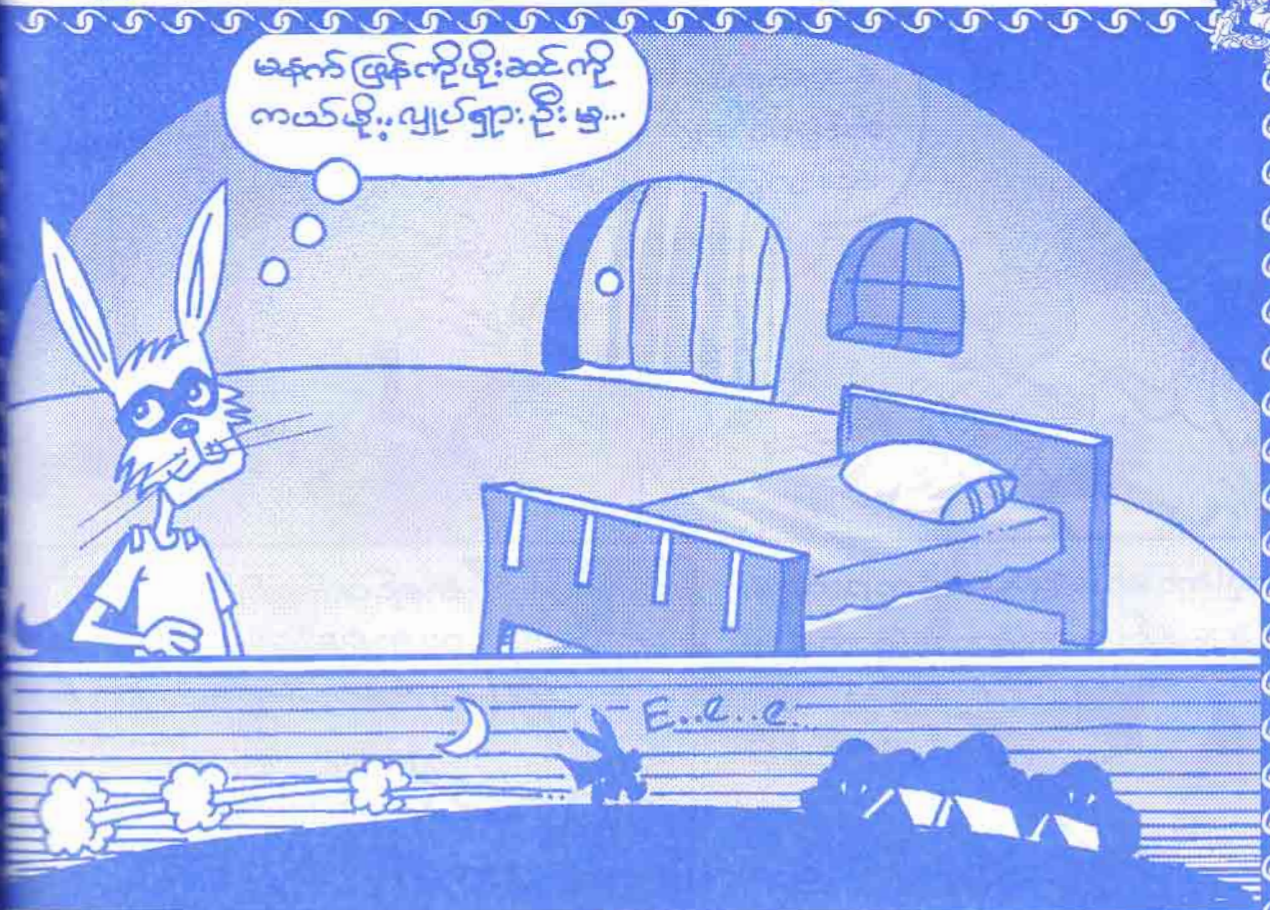
ငါ့ကို မော့ရှော့ချက်စား ကုန်ဦး
မယ်... ဟား ဟား သိပြီးသား
ငါ့ကို ဖြတ်ကျား ဖြတ်လိုက်တာ...

အာစရိက
ဒီပုံပြင်ကို
သိတယ်လေ...

ဟဟ... သိပ်သိတာပေါ့ကွ...
ဆုပြည့်စုံထွန်းက ထုတ်တဲ့...
ပုံပြင်ပေါင်းချုပ် အမှတ် ၅၅၅၉
အုပ် နှောက်လေကွာ.....

ဟဟ...
ဟဟ...
ဟဟ...

ညအချိန်ဝယ်

မိုးဆင်မင်းမြေတာဒီကုန်းလား...
အရောင်ကမ္ဘာ့ခြောက်ခြောက်နဲ့...

အပြောပိုင်တဲ့မောင်မုန့်ရဲ့...
ပုံပြင်ထဲကဖောက်ထွက်လျှင်
တဲ့လျှင်ကွက်ကြောင့်...မောင်
ကုန်းတို့တစ် မျိုးလုံးတော
ပြောင်းပြေးရပါရောလား...

မြေမင်းသား

နုထည်

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၌ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးနှင့် မိဖုရား
 သားတော်၊ သမီးတော် မထွန်းကားသဖြင့် စိတ်
 ကောင်းဖြစ်နေကြရလေ၏။ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့
 သည် မကြာခဏ တိုင်းစွန်ပြည်နားတို့ကို လှည့်လည်
 လေ့ရှိရာ တစ်နေ့သ၌ တောပိုင်းဘက်သို့ ရောက်
 ကြလေ၏။ တောပိုင်း၌ တောတိရစ္ဆာန်တို့ကို မြင်
 ရသောအခါ မိဖုရားက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဘုရင်အား-
 “ကြည့်ပါဦး၊ ဟောဟိုမှာနေကြတဲ့ ကျေးငှက်များ၊
 သားကောင်များတို့မှာတော့ သားသမီးတွေ အစုံအလင်
 နှင့် သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ငါတို့လူသားများမှာ
 တော့ ကလေးတစ်ယောက်မျှမရှိလို့ သိပ်ကံဆိုးတာပဲ၊
 လူကလေးမမွေးရင်တောင်မှ အနည်းဆုံးတော့ကောင်

ကလေးတစ်ကောင်ကောင်လောက်မွေးလာရင်တော်ပါသေးတယ်။ တကယ်လို့ မြွေကလေးတစ်ကောင်လောက် မွေးလာရင်တောင် သူ့ကို သားသမီးဆိုပြီး ကောင်းမွန်စွာ မွေးမြူထားရတော့မှာပဲ”

ဟု ညည်းဆိုလိုက်လေ၏။

နောက်ကိုးလခန့်ကြာသောအခါ ထိုမိဖုရားတွင် ကလေးမျက်နှာ မြင်လာလေ၏။ ထိုကလေးမှာ လူမဟုတ်ဘဲ အလွန်လှပသည့် မြွေကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော်လည်းမိဖုရားသည်သူရင်သွေး မြွေကလေးကိုပင် ဝမ်းသာစွာ မွေးမြူပြုစုထားလေ၏။ မြွေကလေးအတွက် လူတို့ကဲ့သို့ ကောင်းစွာနေထိုင် နိုင်စေရန် သံပခြပ်ကလေးလုပ်ကာ အထဲတွင် မွေ့ယာ၊ ခေါင်းအုံးစုံလင်အောင်ထည့်ပေးထားလေ၏။ သံပခြပ် ကလေးကို တစ်ခါတစ်ရံ ပုခက်ကဲ့သို့ပင် ကြိုးဆင်၍ လွှဲပေးလေ့လည်း ရှိလေ၏။ မိဖုရားသည် သူ၏သား တော် မြွေမင်းသားကလေးအတွက် အထိန်းတော် တစ်ယောက်လည်း ထားရှိလေ၏။ ထိုအထိန်းတော် သည် မြွေမင်းသားကလေးအား အစာကျွေး၍ အဝတ် များ လဲပေးရကာ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်ကြည့်ရှု ပေးရလေ၏။ နှစ်အနည်းငယ်ခန့် ကြာရှိသောအခါ မြွေကလေးမှာလည်း အရွယ်ကြီးလာသဖြင့် သံပခြပ် အသစ်တစ်ခုကို ပြင်ဆင်၍လုပ်ကာ ပြောင်း၍ထည့် ပေးရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မြွေမင်းသားကလေး၏ ပခြပ်ဆီသို့ အစာကျွေးရန် အထိန်းတော် ရောက်လေ၏။ အထိန်း တော်သည် သံပခြပ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အတွင်း

မှာနေသည့် မြွေကလေးက . . .

“သတို့သမီး လိုချင်တယ်၊

ဥစ္စာလည်းပေါ၊ ရုပ်လည်းချော

သဘောကောင်းမှ ဖြစ်ပါမယ်”

ဟု ဆိုနေသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ အထိန်းတော်လည်း မြွေစင်စစ်က လူကဲ့သို့ စကား ပြောသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်၍ သံပခြပ်ကို မဖွင့်ဝံ့ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုသို့ လူကဲ့သို့ စကားပြောလာသည်ကို အထိန်းတော်က မိဖုရားထံ အကြောင်းကြားသောအခါ မိဖုရားက . . .

“ဘာမှမကြောက်ပါနှင့်၊ သားတော်က လူလိုစကား ပြောလာတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာဖို့တောင် ကောင်း သေးတယ်၊ ဖွင့်ပြီး အစားအသောက်များ ကျွေးပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် အထိန်းတော်သည် သံပခြပ်ကို ဖွင့်ကာ အစာကျွေးလေ၏။ အစာစားပြီး၍ သံပခြပ်ကို တံခါးပိတ်သောအခါ၌လည်း အတွင်းမှ မြွေမင်းသား က . . .

“သတို့သမီး လိုချင်တယ်၊

ဥစ္စာလည်းပေါ၊ ရုပ်လည်းချော

သဘောကောင်းမှ ဖြစ်ပါမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ အထိန်း တော်လည်းတစ်ခါထပ်၍ကြားလိုက်ရသည်ကိုမိဖုရား အား ပြန်ပြောပြလေ၏။ မိဖုရားကလည်း သဘောကျ ကာ နောက်တစ်နေ့၌ သူ့ကိုယ်တိုင် လာ၍ နားထောင် လေ၏။ မြွေမင်းသားကလည်း နေ့စဉ် ထိုကဲ့သို့ သံပခြပ် အခါများစွာပြောနေသဖြင့် သားတော် မြွေမင်းသား

အို-ဝံ့မြင်

အား မိန်းမပေးစားရန် စဉ်းစားရလေ၏။ သူသည် မိန်းမတော်၌ ပန်းတော်ဆက်အရာ လုပ်နေသည့် အမယ် အိုအား...

“အမယ်အို၊ မယ်မင်းမှာရှိနေတဲ့ သမီးအကြီးကို သားတော်မြွေမင်းသားနှင့်လက်ဆက်ပေးဖို့ပါ။ အမယ် အို လိုချင်တာကို မိဖုရားက ပြန်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အမယ်အိုကလည်း အရှင်သခင်မ သားဖြစ်နေ၍ မြွေပင်ဖြစ်သော်လည်း မငြင်းဝံ့တော့ ဆဲ “ကောင်းပါပြီ”ဟု သဘောတူကာ သူ၏ သမီး အကြီးနှင့် လက်ထပ်ပေးစားလိုက်လေ၏။ မြွေမင်း သားသည် လက်ထပ်ပွဲပြီးသောအခါ လူတို့ကဲ့သို့ပင် သတို့သမီးနှင့်အတူ ထမင်းစားလေ၏။ ရေလည်း သောက်လေ၏။ စကားလည်း ပြောလေ၏။ ညတွင် အတူအိပ်လေ၏။ ထိုည၌ အိပ်ကြ၍ မနက်လင်းအား မြွေအချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ အိပ်ရာထဲမှ မြွေ မင်းသားသည် လူအသွင်သို့ပြောင်းကာ သူ့မယား အိုအား...

“ဟေ့ . . . ရှင်မ၊ အခု မိုးလင်းလုပြီလား၊ ဘယ် အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ပန်းတော်ဆက်၏သမီးက လည်း လင်းအားကြီးအချိန်မှန်းသိသဖြင့် . . .

“အင်း . . . မနက်မိုးလင်းခါနီးပြီ၊ အချိန်ကတော့ တော်အတွက် မိခင်ကြီး ပန်းထူးတဲ့အချိန်ပဲပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ။ ထိုသို့ ပြောလိုက်သော အခါ မြွေမင်းသားက . . .

“အို . . . မင်းဟာ ပစ္စည်းချမ်းသာတဲ့လူရဲ့ သမီးမှ ဆက်တဲ၊ စိတ်သဘောလည်း ကောင်းမှာမဟုတ်ပါ လား၊ မဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ဆိုကာ ရုတ်တရက် ဓားကိုဆွဲကာ သူ့မယား နှင့် ခုတ်သတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ပန်းတော်ဆက်၏ သေဆုံး၍ မကြာခင်မှာပင် မိုးလင်းကာ အထိန်း

တော်သည် အစာပို့ရန် ဝင်လာလေ၏။ အထိန်းတော် သည် မြွေမင်းသားခုတ်သတ်ထားသည့် မိန်းမကို မြင် လိုက်ရသောအခါ လန်နေစဉ် မြွေမင်းသားက မြွေ အသွင်ဖြင့်ပင် . . .

“သတို့သမီး လိုချင်တယ်၊ ဥစ္စာလည်းပေါ၊ ရုပ်လည်းချော သဘောကောင်းမှ ဖြစ်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ အထိန်းတော်တို့သည် မြွေမင်းသား ညအချိန်၌ လူအသွင်ဖြစ်လာသည်ကို မသိလိုက်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် အထိန်းတော်က မိဖုရားကြီးထံ မြွေမင်းသား ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်၍ ပန်း တော်ဆက်သမီး သေဆုံးသွားကြောင်းကို ပြန်ပြောပြ လေ၏။ မိဖုရားလည်း မြွေမင်းသားအတွက် ပန်းတော် ဆက်၏သမီးအငယ်ကို လက်ထပ်ရန် တောင်းပြန်၏။ အမယ်အိုကလည်းအရှင်သခင်ဖြစ်နေသဖြင့်ကြောက် ကြောက်နှင့်ပင် သဘောတူလိုက်ရလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ လက်ထပ်ပွဲကျင်းပပေးလိုက်သောအခါ ညအချိန်၌ မြွေမင်းသားသည် လူအသွင်သို့ပြောင်းကာ တစ်ည အိပ်စက်ကြလေ၏။ မနက်မိုးလင်းသောအခါ မြွေမင်း သားက . . .

“အခု မိုးလင်းခါနီးပြီထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ဟု သူ့မယားအား မေးလိုက်ရာ သူ့မယားက . . .

“အင်း၊ မိုးလင်းခါနီးပါပြီ၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် အမေ ပန်း တော်ဆက်ဖို့ ပန်းထူးတဲ့အချိန်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ မြွေမင်းသားက . . .

“အို . . . မင်းလည်း ပစ္စည်းချမ်းသာသူ မဟုတ်ပါ ပဲလား၊ စိတ်သဘောလည်း ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူး ကွယ်”

ဟု ညည်းကာ ရုတ်တရက် ဓားနှင့် ခုတ်သတ်ပစ် လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ မယားနှစ်ယောက် သေဆုံးပြီး

www.burmeseclassic.com

သောအခါ မြွေမင်းသားသည် လူအသွင် ပြန်ဖြစ်လာ
တော့ဘဲ ပခြပ်တွင်းမှပင် သတို့သမီးလိုချင်ကြောင်း
မကြာခဏ ပြောနေလေ၏။ မိဖုရားကြီးကလည်း မြွေ
မင်းသားနှင့် ပေးစားရန်မှာ အကြောင်းမသိသေးသော
ပြည့်ရှင်မင်းတစ်ပါး၏သမီးနှင့်မှဖြစ်တော့မည်ဟုတွေး
ကာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်မှ ဘုရင်တစ်ပါး၏သမီးနှင့်
စေ့စပ်လေ၏။ မြွေမင်းသားနှင့် လက်ဆက်ပေးစားပါ
က ရွှေငွေများစွာ ဆက်သပါမည်ဟုလည်း ကတိပြု
လေ၏။ ထိုသို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ဆက်သမည်ဟု
သိရသဖြင့် ဘုရင်တစ်ပါးက သူ၏သမီးတော်နှင့် လက်
ဆက်ပေးစားပါမည်ဟုပြောကာ မကြာခင် လက်ထပ်
ပွဲ ကျင်းပပေးလိုက်လေ၏။ ပြည့်ရှင်မင်း၏သမီးနှင့်
လက်ထပ်သည့်ပွဲဖြစ်သဖြင့် မိဖုရားကြီးကလက်ထပ်ပွဲ
ကို နေ့ရက်များစွာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများဆက်၍ ကျင်းပ
လေ၏။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတို့၌ မင်းညီမင်းသားနှင့် လူပျိုရံ
များစွာတို့ တက်ရောက်ကြရလေ၏။ ပထမညှိ ပျော်
ပွဲရွှင်ပွဲသို့ ရောက်လာကြသည့် လူပျိုတော်သားများ
အား မင်းသမီးက အဖျော်ယမကာများကို ကိုယ်တိုင်
တည်ခင်း ဧည့်ခံရမည်ဖြစ်သော်လည်း ညအချိန်၌
လူအသွင်ဖြစ်လာသည့် မြွေမင်းသားက မင်းသမီး
အား...

“ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမှာ လာကြတဲ့သူထဲက မည်သူ့ကိုမျှ
ကိုယ်တိုင် အဖျော်ယမကာ မကမ်းလိုက်ပါနှင့်၊ ငါ့ကိုယ်
တိုင် တက်မည်ဖြစ်သဖြင့် ပုဆိုးအဝါကိုဝတ်ကာ ပျော်ပွဲ
ကို တက်ပါမည်။ ငါ့ကိုသာ အဖျော်ယမကာ ဆက်သ
ပါ”

ဟု မှာထားလေ၏။ မင်းသမီးကလည်း မြွေမင်း
သားမှာထားသည့်အတိုင်း စောင့်နေစဉ် မိဖုရားကြီးက
လက်ထပ်ပွဲသို့ လာကြသည့် လူပျိုတော်သားတို့အား
အဖျော်ယမကာမဆက်သဖြင့်စိတ်ဆိုးလေ၏။ ထိုခဏ
၌ ပုဆိုးအဝါကိုဝတ်ကာ လက်ထပ်ပွဲသို့ မြွေမင်းသား

ရောက်လာသဖြင့် မင်းသမီးက အဖျော်ယမကာသွား
၍ ဆက်သလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ဆက်သသည်ကို မြွေ
သော မိဖုရားကြီးက စိတ်ဆိုးကာ...

“ဘယ်က မျက်နှာစိမ်းကို သွားပြီးဆက်သရလဲ”
ဟုပြောကာ မင်းသမီးကို ကြိမ်းမောင်းရာ မင်းသမီး
ကလည်း မြွေမင်းသား လူပြန်ဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ပွဲတက်
တာပါဟု မပြောလိုက်ပေ။ မင်းသမီးလည်း မိဖုရားကြီး
က ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်ကို မြွေမင်းသားအား ပြော
ပြောလိုက်သောအခါ မြွေမင်းသားက...

“သည်းခံလိုက်ပါကွယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် သုံးညတိတ်
ဆက်သရင် ငါ တစ်သက်လုံး လူဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်”
ဟု ပြောလေ၏။

နောက်ည၌လည်း ဧည့်ခံပွဲကို ဆက်လက်ကျင်း
ရာ မြွေမင်းသားက မနေ့ကကဲ့သို့ပင်...

“ဒီညမှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ အဖျော်ယမကာ
မဆက်ပါနှင့်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပုဆိုးအနက်ကို ဝတ်ကာ
လာခဲ့မယ်၊ ငါ့ကိုသာ ဆက်ပါ”

ဟု မှာထားလေ၏။ ဧည့်ခံပွဲ၌ မင်းညီမင်းသား
လူပျိုတော်သားတို့ စုံသောအခါ မိဖုရားက မင်းသမီးအား
အဖျော်ယမကာဆက်ရန် ပြောပြန်လေ၏။ မင်းသမီး
ကလည်း နားမထောင်နိုင်ဘဲ ငြင်းသဖြင့် မိဖုရားက
စိတ်ဆိုးလေ၏။ ထိုခဏ၌ ပုဆိုးအနက်ကိုဝတ်ကာ
ဧည့်ခံပွဲသို့ ရောက်လာသည့် မြွေမင်းသားအား
မင်းသမီးက သူ့ကိုယ်တိုင်အဖျော်ယမကာ ဆက်သ
လေ၏။ မိဖုရားကြီးလည်း မင်းသမီးကို စိတ်ဆိုးကာ
တုတ်ဖြင့် အကြိမ်များစွာ ရိုက်နှက်မိလေ၏။ မင်းသမီး
လည်း ကိုယ်လက်များ နာကျင်ကာ အဆောင်ထဲ
သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူက မြွေမင်းသားအား မိဖုရား
ကြီးက ရိုက်နှက်လိုက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောရာ မြွေ
မင်းသားက...

“သည်းခံလိုက်ပါကွယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ကို

www.burmeseclassic.com

အဖျော်ယမကာ ဆက်သပါမှ ငါတစ်သက်လုံး လူဖြစ်
နောပါ။ နောက်တစ်ညပဲ လိုပါတော့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

နောက်ညဉ့်လည်းထိုကဲ့သို့ပင်မင်းသမီးကမိဖုရား
ဦးခိုင်းသည်ကို မလုပ်ပေးဘဲ ပုဆိုးအဖြူနှင့် ဖိုးသူ
တော်သဏ္ဌာန်ဝတ်ဆင်ကာ ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်လာ
သည့် မြွေမင်းသားအား သူကိုယ်တိုင် သွား၍ ဆက်သ
လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်တစ်ယောက်အား
အဖျော်ယမကာ ဆက်သရပါမည်လားဟု မိဖုရားကြီး
က စိတ်ဆိုးကာ မင်းသမီးကို မနေ့ကထက်ပင် နာကျင်
အောင် ရိုက်နှက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ နာကျင်လွန်း
သဖြင့် မင်းသမီးက ...

“ဖိုးသူတော်လို ဝတ်ဆင်လာသူဟာ တခြားသူ
မဟုတ်ပါ။ မယ်တော်ရဲ့သားပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုခဏ၌ မြွေမင်းသား
က ဖိုးသူတော်သဏ္ဌာန်မှ ချက်ချင်းပင် ငှက်ဆိုးကြီး
ဖြစ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံထွက်သွားလေတော့

သည်။ ထိုအခါမှ မိဖုရားကြီးတို့က မြွေမင်းသား၏
အဖြစ်ကို သိရကာ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။
ငှက်ဆိုးကြီး ဘယ်အရပ်သို့ ပျံသွားသည်ကို မည်သူမျှ
မမြင်လိုက်တော့ပေ။

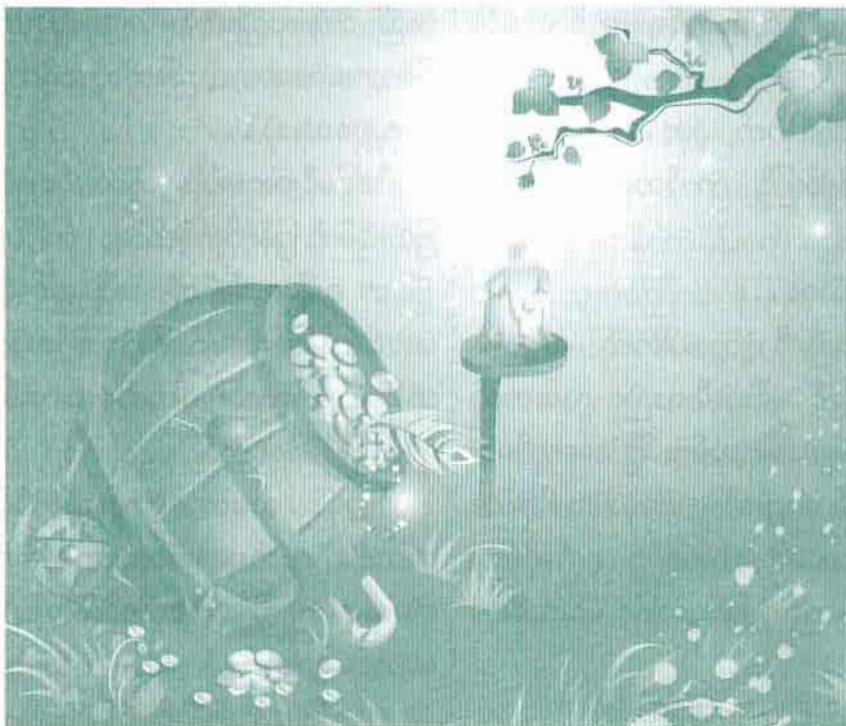
နောက်မနက်၌ မင်းသမီးလည်း ရွှေငွေများကို
အိတ်ဖြင့် ထည့်ကာ လွယ်လျက် ခရီးထွက်လာခဲ့လေ
၏။ မင်းသမီးသည် လမ်းဘေးကြွေထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
၌ ထိုင်ကာငိုနေသည့် လူတစ်ယောက်အား တွေ့
သဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရပါသလဲရှင်”

ဟု မေးလေ၏။ ကြွေထည်သည်လည်း ...

“ငိုတာက နှမြောလွန်းလို့ပါ။ ကျုပ်ဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့
ပစ္စည်းတွေကို မနေ့က ငှက်ဆိုးကြီးတစ်ကောင်လာပြီး
နှုတ်သီးနှင့် ပေါက်ပြီး ခွဲပစ်ခဲ့လို့ ဆုံးကုန်ပြီ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ မင်းသမီးလည်း သူမမှာပါလာ
သည့် ငွေစကို ရေတွက်၍ ကြွေထည်ပစ္စည်းများ
အတွက် အလျော်ပေးခဲ့ကာ ...

“ဒါနှင့် အဲဒီငှက်ဆိုးကြီး ဘယ်ဘက်ကို ပျံသွားပါသလဲ”

ဟု မေးရာ ကြွေထည်သည်က ...

“ဟောဒီလမ်းတည့်တည့်ကို ပျံသွားပါတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် မင်းသမီးလည်း လမ်းတည့်တည့်ကို လျှောက်လိုက်လာခဲ့လေ၏။

မင်းသမီးလည်းလမ်းဘေးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ငိုယိုနေသည့် သူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်ရသဖြင့် ဝင်၍ ...

“ဘာကြောင့် ငိုနေပါသလဲကွယ်”

ဟု မေးလေ၏။ သူငယ်ကလည်း ရှိုက်ငိုရာမှ ...

“ဒီဆိုင်မှာရှိတဲ့ ဖန်ထည်ပစ္စည်းတွေကို ငှက်ဆိုးကြီးတစ်ကောင် လာပြီး ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်လို့ ငိုနေတာပါ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်ရှင်လည်း မရှိပါ။ သူရောက်လာရင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ မင်းသမီးကလည်း ...

“အို ... မငိုပါနှင့်တော့ကွယ်၊ ရော့ ... ဟောဒီပစ္စည်းအတွက် အစားပြန်ထူထောင်ရအောင် ငွေဒင်္ဂါးများ ယူထားလိုက်ပါ”

ဟု ပေးလေ၏။ ထို့နောက် သူက ...

“ဒါနှင့် အဲဒီငှက်ဆိုးကြီး ဘယ်ဘက်ကို ပျံသွားသလဲကွယ်”

ဟု မေးရာ သူငယ်က ...

“ဟောဒီတည့်တည့်ကို ပျံသွားပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် မင်းသမီးလည်း လမ်းတည့်တည့်ကို လိုက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းပေါ်၌ အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်အောင် လျှောက်လာခဲ့သောအခါ တောစပ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ တောစပ်၌ ငှက်ဆိုးကြီးတစ်ကောင် နားနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မင်းသမီးက အနားသို့တပ်ကာ ...

“မြွေမင်းသားရယ်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ အနားမှ နားနေကြသည့် အခြားငှက်တို့က ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းသမီးနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်သွားပါ”

ဝိုင်း၍ ပြောကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ငှက်ဆိုးကြီးက မလိုက်ဘဲ မင်းသမီး၏မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းသမီးက ...

“ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ မြွေမင်းသားရယ်” ဟု ခေါ်ပြန်လေ၏။ ငှက်ဆိုးကြီးကလည်း ပြန်မလိုက်သည့်အပြင် မင်းသမီး၏ ကျန်မျက်လုံးကိုပါ ထပ်၍ထိုးဖောက်လိုက်ပြန်လေ၏။ မင်းသမီးကလည်း မလျှော့သေးဘဲ ...

“မြွေမင်းသားရယ်၊ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ မင်းသမီးကို သနားရင် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ခေါ်ပြန်လေ၏။ ငှက်ဆိုးကြီးကလည်း ပြန်မလိုက်သည့်အပြင် မင်းသမီး၏လက်နှစ်ဖက်ကို နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်ဆိတ်ကာ ချိုးပစ်လိုက်လေ၏။ မင်းသမီးသည် ကန်းလည်းကန်း၊ ကျိုးလည်းကျိုးကာ ဒုက္ခတဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ထိုသို့ဒုက္ခတဖြစ်သော်လည်း မလျှော့သေးဘဲ ...

“မြွေမင်းသားရယ်၊ ဒုက္ခတမင်းသမီးကို သနားတာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ခေါ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ငှက်ဆိုးကြီးသည် လူပကတိပြန်ဖြစ်လာလေ၏။ သူတို့အနား၌ အမယ်အိုတစ်ယောက်လည်း ရောက်နေလေ၏။ ထိုအမယ်အိုက ...

“ဟဲ့ ... သဘောကောင်းလှတဲ့မိန်းကလေး၊ ဒုက္ခတဘဝက လွတ်ရအောင် ဟောဟိုစမ်းအိုင်ကိုသွား၊ စမ်းရေနှင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ပါ။ ကိုယ်လက်ကိုလည်း လောင်းလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မင်းသမီးလည်း လမ်းပေါ်၌ စမ်း

www.burmeseclassic.com

လျှောက်သွားကာ စမ်းအိုင်သို့ ရောက်သောအခါ နတ်နာသစ်က ကိုယ်လက်တို့ကိုလည်း ရေစင်ဖြင့် လောင်းလေ၏။ ထိုခဏ၌ မင်းသမီးလည်း မူလကဲ့သို့ အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်သွားလေ၏။ မင်းသမီး ပြန် တောင်းသွားသောအခါ အမယ်အိုကြီးက ...

“ရော ... ဟောဒီဆေးတောင်ဝှေးကို ဆောင်ထား တော့၊ ဘယ်ရန်သူမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်တော့ပါဘူး ကွယ်၊ မိန်းကလေးက တယ်သဘောကောင်းတယ်၊ သူ တစ်ပါးကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်များတယ်”

ဟု ပြောကာ ပေးလေ၏။ မင်းသမီးလည်း အမယ် ချီးပေးသည့်ဆေးတောင်ဝှေးကိုလှမ်းယူလိုက်ကာနန်း ဆက်ကြီးတစ်ဆောင်ကို တောင့်တလိုက်ရာ ချက်ချင်း မင်း နန်းတော်ကြီး ပေါ်လာလေ၏။ လူပကတိပြန်ဖြစ် သွားသည့် မြွေမင်းသားလည်း ဘယ်ဆီသို့ ပြန်သွား သည်ကို မသိလိုက်သဖြင့် မင်းသမီးသည် သူတစ် ကိုယ်တည်း နန်းတော်၌ နေထိုင်လေ၏။

နောက်မနက်၌ မြွေမင်းသားသည် သူမိခင်ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်သွားသဖြင့် မိုးလင်းလင်းချင်း ပြတင်းပေါက် ကိုခွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခပ်ဝေးဝေးရှိ တောကို တွေ့၍ ပေါ်နေသည့် နန်းတော်တစ်ခုကို လှမ်းမြင် တတ်ရလေ၏။ မြွေမင်းသားက မည်သူ၏နန်းတော်ဖြစ် လိမ့်မလဲဟု တွေးကာ အစောင့်တို့ကို သွားကြည့်ခိုင်း ကြိုက်သောအခါ ရွှေနန်းတော်ဝင်း အပြင်မှ နေ၍ မင်းတော်ဝင်းထဲ၌ ရွှေကြက်၊ ရွှေငှက်တို့၏ လှောင်အိမ် ကိုလည်း မြင်ကြ၍ အလွန်သာယာသည့် ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ကိုလည်း မြင်ကြရသည်။ ထိုရေကန်ကြီးထဲ၌ ရွှေဝမ်းဘဲများ ပျော်မြူးစွာ ကူးခတ်နေကြသည်ကို လည်း မြင်ကြရလေ၏။ အစောင့်တို့လည်း မြွေမင်းသား ကို ပြန်လာကာ နန်းတော်ဝင်းထဲ၌ ရွှေကြက်၊ ရွှေငှက် တို့နှင့် အလွန်လှပသည့် မင်းသမီးကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ မြွေ

မင်းသားက ရွှေနန်းရှင်မင်းသမီးကို လိုချင်ကြောင်း သူ မယ်တော်အား ပြောပြရာ မယ်တော်မိဖုရားက အောင် သွယ်တော်များကို စေလွှတ်၍ စေ့စပ်လေ၏။ သို့ရာ တွင် မင်းသမီးက သဘောမကျနိုင်ကြောင်းကို ပြန် ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် စေ့စပ် သော်လည်း မင်းသမီးက မြွေမင်းသားမှန်းသိ၍ ငြင်း ပယ်နေသောအခါ မိခင်မိဖုရားက မြွေမင်းသားကိုယ် တိုင်သွား၍ ပြောဆိုပေတော့ဟုဆိုကာ ခိုင်းလိုက်လေ ၏။

မြွေမင်းသားသည် မင်းသမီးရှိရာ ရွှေနန်းတော်သို့ ရောက်လာခဲ့ရာ သူ နှိပ်စက်လိုက်သည့် မင်းသမီးဖြစ် နေသည်ကို သိရလေ၏။ မင်းသမီးကလည်း မြွေမင်း သားအားငှက်ဆိုးအဖြစ်နှင့်သူ့မျက်စိနှစ်လုံးကိုဖောက် ကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ချိုးပစ်လိုက်သည့်အတွက် စိတ်နာကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မြွေမင်း သားက ...

“အို ... ဒါကြောင့်ဖြင့် စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့ကွယ်။ ဒီအတွက်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ မြွေမင်းသားအဖြစ် နှင့် တစ်သက်လုံးမနေရဘဲ လူအသွင်ပြန်ရောက်ဖို့ အင်မတန်သည်းခံနိုင်ပြီး စိတ်သဘောမြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းမနဲ့ တွေ့ဆုံမှသာ ဖြစ်နိုင်မှာမို့ အခုလို ကျိုးကန်းတဲ့ အထိ သည်းခံနိုင်တဲ့မိန်းမကို ရွေးချယ်ယူခဲ့ရခြင်းပါ”

ဟု သူ့အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မင်းသမီးလည်း စိတ်ပြေကာ မင်းသားနှင့် ပြန်ပေါင်းဖို့ သဘောတူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်၌ မင်းသမီးနှင့် မြွေမင်းသားတို့၏ပထမ အကြိမ်ထက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် လက်ထပ်ပွဲကို မိဖုရားကြီးက ကျင်းပပေးလိုက်လေသတည်း။

www.burmeseclassic.com

သင်္ဂဏဆရာတော်ကြီး

ဘုရားရှင်၏တရားတော်...

မင်းတုန်းမင်းကနက်တင်
တစ်ခေါက်လာရန်ဆိုခဲ့ကြားပြီး
ရောက် ၁၁၁

သင်္ဂဏဆရာတော်ကို
လျှောက်ထားပင့်ချေ

မန္တလေးမြို့တည်

မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်

မှာပင်၊ အင်္ဂလိပ်မင်းကြီး အာသာ
မယ်ကလေးသည်၊ သံအာမတ်အဖြစ်ရောက်
ရှိနေသည်။ တစ်နေ့တိုင်ဘုရားရှင်
၏တရားတော်တော်နှင့်ပတ်သက်၍
ဝမ်းမြန်းရည်ရှိကြောင်း ရွှေ့က
တင်ရသောသည်။ ၁၁၁

ရောက်တစ်နေ့ - ရောက်သောအာသာမယ်
ကလေးသည်လက်ထောက်တော်မှန်ပြောင်းလဲ
ယူဆောင်၍ရောက်လာရာ မင်းတုန်းမင်း
မှ ယမန်နေ့ကလျှောက်
တင်လိုသည့်ကိုလျှောက်
ထားရန် ပြောသည်။ ၁၁၁

ဘုရားရှင်၏
အာရုံစိုက်
သည် (ခရ)တော်

ရှိသည်ဟု - ကိုယ်သော်တိုင်ဟော
ခဲ့ပါသည်။ အလိုတော်ရှိသောအခါမှန်
ညင်းစေ့အတွင်း စင်္ကြန်လျှောက်သည်ဟု
ဖော်ပြပါသည်။ အစွဲအမြင်မဟုတ်၍
ယုံကြည်ရန်ခက်ခဲလှပါသည်။

ထိုစဉ်အသင့်ရောက်နေပြီဖြစ်သော -
အိတ်တသည်ကတော်က အာသာယာယာ
ဖြစ်၍မြန်ပြောင်းကိုကောက်ယူကာ။။။

သည်အရက်ကို
ဘာဟုခေါ်ပါသနည်း
။။။

အသေးကအရက်ထွက်ကိုအနီးမှကဲ့သို့
မြန်ပြောင်းပါဘုရား။။

ဒါဆိုယင် - မန္တလေး တောင်က ဘုရား
ဖူး ဧည့်သည် - စေတီပုထိုး၊ ကျောင်း၊ ဇ
ရပ်စသည်တို့ကိုကြည့်ပါ

မန္တလေး တောင်ပေါ်က ဘုရားဖူး ဧည့်
သည်၊ စေတီပုထိုး၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်၊
မြင်ရပါ၏လော။။

မုလအရယ်အစား
အတိုင်းမြင်ရပါသည်
ဘုရား

ကျွန်မြန်ပြောင်း၏အဝ
သည် မည်မျှရှိမည်
နည်း။။

လက်သုံးသစ်
ပါဘုရား

ရကောင်းပြီ၊ ကျသို့ဆိုလျှင် လျတို့ဖန်တီး
အပ်သော အဝိညာဏာကသေးငယ်သော
မှန်ပြောင်းဝကပင်ကျယ်၍လောသဖြင့်
ရလှတန်ဆောင်းဘုရားကျောင်းကန်များ
မူလအရယ်အတိုင်း မှန်ပြောင်းထဲဝင်လာ
နိုင်သလား ၄၄

မှန်ပြောင်း
သာသနာကျယ်
၍လောနိုင်
ပါဘုရား

ဒါဆို- အဘယ်ကြောင့်ကြီးမားသော
တောင်ကြီး၊ ကျောင်းကြီး၊ ရေဖျကြီး
တို့သည်လက်သုံးသစ်မျှတောက်သော
မှန်ပြောင်းထဲသို့ပကတိအရယ်အတိုင်း
မြင်လာရပါသနည်း ၄၄၁

မှန်ပြောင်း၏
သာသနာသတ္တိ
ကြောင့်မြင်
လာရပါသည်

လျတို့ပြုလုပ်သောမှန်ပြောင်း၏သာသနာသတ္တိ
ကြောင့်ကြီးမားသောတောက်အား၊ ပျား
လက်သုံးသစ်ခန့်မှန်ပြောင်းထဲဝင်လာနိုင်
လှတန်ဆိုးတော်အနန္တဉာဏ်တော်အနန္တ
ဖြစ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည်အလို
တော်ရှိလျှင်မှန်ညင်းစေ့အတိုင်းသို့ဝင်ခြင်းစွာ
စွမ်းဆောင်နိုင်သည်
ကိုအဘယ်ဆိုမျှယ်
ဣဒါတော
အံ့နည်း

ယုံကြည်
တင်မြင်
တော့မည်

ရဲရင့်သော အပ်ချုပ်သမားလေး

သက်ဦးလွင်

ပူပြင်းတဲ့နွေတစ်နေ့မှာ အပ်ချုပ်သမားလေးတစ်ယောက်က သူ့စားပွဲမှာထိုင်ပြီး အပ်ချုပ်နေတယ်။ သူ့ အလုပ်လုပ်နေတုန်းမှာ “ယိုချိုချိုလေး၊ ယိုချိုချိုလေး” ဆိုတဲ့အော်သံကို ကြားလိုက်တယ်။

အပ်ချုပ်သမားလေးက သိပ်ကို ဆာနေတယ်။ ဒါနဲ့ သူက ယိုနည်းနည်း ဝယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြောင်အိမ်ထဲက ပေါင်မုန့်နည်းနည်းထုတ်ပြီး ပေါင်မုန့်ကို ယိုသုတ်လိုက်တယ်။ အလုပ်ပြီးမှစားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ယိုအနံ့ရတော့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ယင်ကောင်တွေ ပျံဝင်လာတယ်။ ယင်တွေက ယိုပေါ် လာနားကြတယ်။

“ဟ၊ မင်းတို့ကို ဘယ်သူက ဖိတ်ထားသလဲ” လို့ အပ်ချုပ်သမားလေးက ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောရင်း အဝတ်စတစ်ခုကိုယူပြီး “ဖစ်-ဖက်-ဆလက်” ဆိုပြီး ဆွဲယမ်းလိုက်တယ်။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ယင်ခုနစ်ကောင် သူ သတ်လိုက်တယ်။

“ငါ အံ့ဩလိုက်တာ။ ဒါကို တစ်မြို့လုံး သိစေရမယ်” အပ်ချုပ်သမားလေးက ပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ “တစ်ချန်မှာ ခုနစ်ကောင်” ဆိုတဲ့ စာတမ်းတိုသူခါးပတ်မှာချုပ်လိုက်တယ်။ ချိတ်တစ်တုံးကိုယူပြီး သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ပြီး လောကကြီးကို ပြောပြဖို့ သူ ထွက်လာတယ်။

ငြိနေတဲ့ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို သူတွေ့တာနဲ့ငှက်ကလေးကို ဖြုတ်ပေးပြီး သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ယူလာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လမ်းကိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဆက်လာတယ်။

သိပ်တောင် မသွားရသေးဘူး။ ချုံပုတ်တစ်ခုမှာ

တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ် သူရောက်လာတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်လို မြင့်မားတဲ့လူထွားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။

“မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ပါ မိတ်ဆွေ” အဝတ်ချုပ်သမားလေးက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ရဲရင့်သန်မာတယ်ဆိုတာ လောကကြီးကို ပြောပြဖို့ ထွက်လာတာပါ။ ခင်ဗျား လိုက်ဦးမလား” လူထွားကြီးက ရယ်ပြီး

“ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ” လို့ ပြောပြတယ်။

“ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာကြည့်” လို့ ပြောပြီး အဝတ်ချုပ်သမားလေးက သူ့ခါးပတ်ကို ပြလိုက်တယ်။

ခါးပတ်ပေါ်က စာကို ဖတ်ပြီး လူထွားကြီးက “တစ်ချက်မှာ ခုနစ်” ဆိုတာ အဝတ်ချုပ်သမားလေးက တစ်ချက်တည်းနဲ့ လူခုနစ်ယောက် သတ်တယ်လို့ တွေးလိုက်တယ်။

အခု လူထွားကြီးက ဒီလူသေးသေးလေးက သူ့ထက် သန်စွမ်းတယ်ဆိုတာ မခံနိုင်ဖြစ်နေတယ်။

ပြီး စိမ့်ညက်ညက်

“မင်း ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူးလို့

ငါလောင်းရဲတယ်” လူထွား

ကြီးကပြော

လိုက်တယ်။

“လွယ်လွယ်

လေးပါ” အဝတ်ချုပ်

သမားလေးက

အားကျမခံပြောလိုက်တယ်။ သူကသူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက ချိစ်တုံးကိုယူပြီး ကြိတ်ချေပြလိုက်တယ်။ လူထွားကြီးက သူ့မျက်လုံးနဲ့မြင်တာတောင်မယုံနိုင်ဘူး။

“ဒါပေမဲ့မင်းဒါကိုရောလုပ်နိုင်မလား” ဆိုပြီးနောက် ထပ်ကျောက်တုံးတစ်တုံး ကောက်ပြီး တိမ်တွေဆီလွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

အဝတ်ချုပ်သမားလေးကလည်း သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက ငှက်ကလေးကိုထုတ်ပြီး အမြင့်ကြီး လှမ်းလိုက်တယ်။ ငှက်ကလေးက သူတို့မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်တဲ့အထိ ပျံသွားတာပေါ့။

လူထွားကြီးက တကယ့်ကို အံ့သြသွားတယ်။

“မင်းက တကယ်သန်မာပြီး မင်းပြောသလိုပဲ ရဲရင့်ပါတယ်။ ဒီည ငါ့ရဲ့ဧည့်သည်အဖြစ် မင်းကို ဧည့်ခံပေးချင်ပါတယ်” လို့ လူထွားကြီးက ပြောတယ်။

တကယ်တမ်းကျတော့ လူထွားကြီးက စိတ်ရင်းနှီးစိတ်ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူသေးသေးလေးက လူဆယ်ယောက်စာလောက် သန်စွမ်းတယ်ဆိုတာကို သူနန်းတယ်။ အဲဒီညအမှောင်မှာ သူက တိတ်တိတ်ကလေးထဲပြီး အဝတ်ချုပ်သမားလေးရဲ့ အိပ်ယာကို ထက်ပိုင်း ပိုင်းပစ်လိုက်တယ်။

ကံကောင်းထောက်မတဲ့ အဝတ်ချုပ်သမားလေးက အိပ်ယာထောင့်မှာ ဘောလုံးတစ်လုံးနဲ့ ကွေးနေတော့ ဇက်ရာမရတော့ဘူးပေါ့။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ အဝတ်ချုပ်သမားလေးကို အသက်ရှင်လျက်တွေ့တဲ့အခါ လူထွားကြီးက ဟစ်အော်ပြီး ပြေးထွက်သွားတယ်။ “သူကတကယ်လူစွမ်းကောင်းဟေ့”

ဘုရင့်စစ်သားတွေက အသံကို ကြားပြီးလူထွားကြီးရဲ့အိမ်ကို ရောက်လာကြတယ်။ လူထွားကြီး ထွက်ပြေးသွားပြီး အဝတ်ချုပ်သမားလေး တံခါးပေါက်ကနေ ထွက်လာတော့ သူတို့ အံ့သြသွားကြတယ်။

“လူထွားကြီးတစ်ယောက် ကြောက်ရွံ့သွားစေတဲ့ သင်က ဘယ်သူလဲ” စစ်သားတွေက မေးကြတယ်။ အဝတ်ချုပ်သမားလေးက စစ်သားတွေကို သူ့ခါးပတ်တို့ ပြလိုက်တယ်။ “တစ်ချက်မှာ ခုနစ်” ဆိုတဲ့စာ

ကိုတွေ့တော့ ဒီလူဟာ ဒီတိုင်း ပြည်ထဲမှာအတော်ဆုံးစစ်သည်တော်ပဲလို့ သူတို့ တွေ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ဘုရင့်ဆီ ခေါ်သွားတယ်။

“အမှုတော်ထမ်းရွက်ဖို့အင်ပါ။ အရှင်မင်းမြတ်” ရဲရင့်တဲ့အပ်

ချုပ်သမားလေးက ဘုရင်ကြီးကို အရိုအသေပြုတယ်။

သူတိုင်းပြည်ထဲမှာ ဒီသူရဲကောင်းကို ချီးမြှောက်တာဟာပညာရှိရာကျမယ်လို့ဘုရင်ကြီးကတွေးတယ်။ ဒါနဲ့ သူနန်းတော်နားမှာသင့်တော်တဲ့အိမ်တစ်လုံးပေးပြီး အပ်ချုပ်သမားလေးကို နေစေတယ်။

သမီးတော်ဆီ နေ့တိုင်းသွားလည်နိုင်ဖို့ ရဲတိုက်အနားမှာနေရလို့ အပ်ချုပ်သမားလေးက သဘောကျနေတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ကြီးက သူ့ကို လွှတ်တယ်။ “မောင်မင်းလိုရဲရင့်တဲ့သူရဲကောင်းမျိုးကိုပဲလွှတ်ရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်။ ငါ့ပြည်သူတွေကို နှိပ်စက်နေတဲ့ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်တဲ့ လူဆိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို မောင်မင်းသတ်နိုင်ရင်ငါတိုင်းပြည်တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်။ သမီးတော်နဲ့လည်း လက်ထပ်ရမယ်” ဘုရင်ကြီးကပြောတယ်။

“သမီးတော်အတွက်ဆို ကျွန်တော်မျိုး ဘာဆိုလုပ်မှာပါ” ဒီလိုပြောပြီးအပ်ချုပ်သမားလေးကတောထဲကိုထွက်လာတယ်။

သိပ်မကြာဘူး။ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်နေကြတဲ့ လူဆိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို သူတွေ့ရော။ သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲကိုကျောက်တုံးချွန်လေးတွေ ဖြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့အပင်ပေါ်တက်ပြီး ကိုင်းခွကြားတစ်ခုမှာ နေရာယူလိုက်တယ်။

“ဖောက်၊ ဖောက်”

ပထမလူဆိုးကြီးရဲ့ထိပ်ကို ခဲချွန်တွေနဲ့ သူပစ်လိုက်တယ်။

“ရပ်စမ်း” ပထမလူဆိုးကြီးက ဒုတိယလူဆိုးကြီးရဲ့ နှာခေါင်းကို တွန်းရင်း အော်လိုက်တယ်။

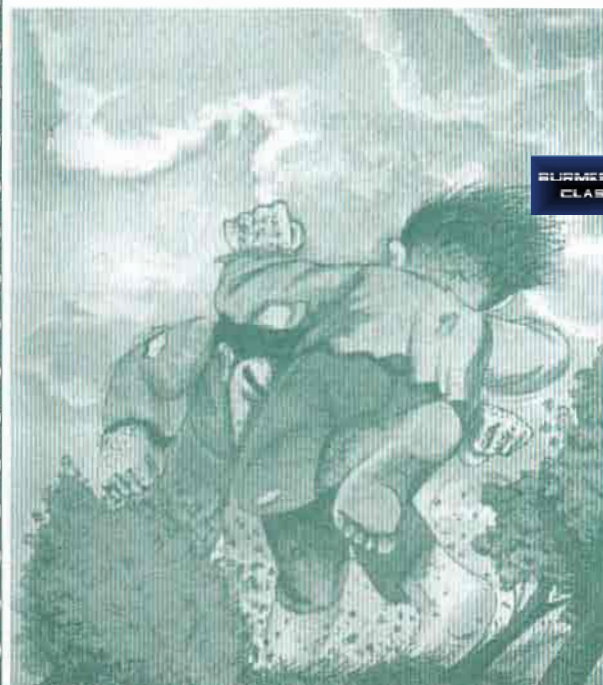
“ငါ မင်းကို ဘာမှမလုပ်ဘူး။ မင်းအိပ်မက် မက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်။ ပြန်အိပ်ပါကွာ” ဒုတိယလူဆိုးကြီးက ပြောတယ်။

ခဏကြာတော့ အပ်ချုပ်သမားလေးက ဒုတိယလူဆိုးကြီးအပေါ်ကို ကျောက်ခဲချွန်လေးတွေ အများကြီး ပစ်ချလိုက်ပြန်တယ်။

“ဖောက်၊ ဖောက်၊ ဖောက်”

ဒုတိယလူဆိုးကြီးက ခုန်ထလိုက်တယ်။

“ရပ်စမ်း” ဆိုပြီး ပထမလူဆိုးမျက်နှာကို လက်သီးနဲ့

BURMESE CLASSIC

ထိုးလိုက်တယ်။

တကယ့်တိုက်ပွဲပဲ။ သူ

တို့အပေါ် ရောက်လိုက်

အောက်ရောက်လိုက်နဲ့ သတ်ပုတ်ကြတယ်။ အနာက အပင်တွေနှုတ်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ရိုက်လိုက်ကြတာ နှစ်ယောက်လုံး သေရော။

အပ်ချုပ်သမားလေးက အပင်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။

“တော်သေးတယ် ငါတက်နေတဲ့ အပင်ကို မနှုတ်လို့”

ဘုရင်ကို ပြောပြဖို့ သူထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့အတွက် ဆုချဖို့ ပြောတော့ ဘုရင်က တိုင်းပြည်တစ်ဝက်ခွဲမယေချင်သလို သမီးတော်ကိုလည်း မပေးဘူး။

မင်းသမီးလေးက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ အခုအချိန်မှာ အပ်ချုပ်သမားလေးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရဲရင့်ဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူက ထင်သွားပြီ။

“မောင်မင်းကို ငါ ဆုမချခင်နောက်ထပ်ရဲရင့်မှုတစ်ခု မင်းလုပ်ရဦးမယ်” ဘုရင်က ပြောပြန်တယ်။

“တောထဲမှာနေတဲ့ ယူနီကွန်းအရိုင်းတစ်ကောင် ငါ့ဆီ ဖမ်းခေါ်လာရမယ်။ သူ့ရဲ့မှော်ဦးချိုကို ငါယူရမယ်”

“ကျွန်တော်မျိုး လုပ်မယ်”

အပ်ချုပ်သမားလေးက ပြောတယ်။

“တစ်ချက်တည်းနဲ့ ခုနစ်ကောင် ကျုပ်သတ်နိုင်တယ်။ လူဆိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို နှိမ်နင်းခဲ့တယ်။ ယူနီကွန်းအရိုင်းကို ကျုပ်ဖမ်းနိုင်တာ သေချာတယ်”

သူတောထဲကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်လာပြန်တယ်။ သိပ်ကြာကြာ မသွားရပါဘူး။ သူသွားတဲ့လမ်းအတိုင်း အပြေးလာနေတဲ့ ယူနီကွန်းအရိုင်းကြီးနဲ့ တွေ့ရော။ မြင်းရိုင်းကြီးက အဝတ်ချုပ်သမားလေးဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာတယ်။ လျင်မြန်တဲ့ အဟုန်နဲ့ အဝတ်ချုပ်သမားလေးက ခုန်ရှောင်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ယူနီကွန်းက သူ့ရှိသမျှအားနဲ့ အပင်ကို ဝင်စောင့်လိုက်တယ်။ သူ မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။

“ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်းအပ်ချုပ်သမားလေးက ဆိုတယ်။ “အလျင်မလိုနဲ့ သူငယ်ချင်း” သူက ယူနီကွန်းလည်ပင်းမှာ ကြိုးတစ်ချောင်းချည်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပုဆိန်ခတ်ချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ ယူနီကွန်းရဲ့ချိုကိုခတ်ဖြတ်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ၊ အခု မင်း အကြာကြီးတွယ်ကပ်မနေရတော့ဘူး။ ငါလည်း ဘုရင့်ဆီ ယူသွားဖို့ မှော်ဦးချိုကိုရပြီ။ အခု ဘုရင်က ငါ့ကို ဆုချဖို့ သေချာပြီ” လို့ သူ ပြောလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘုရင်က တော်တော်စိတ်ပုပ်တယ်။ အခုထိ သူနိုင်ငံကို တစ်ဝက်ခွဲမပေးချင်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ သူက အကြံတစ်ခုထုတ်တယ်။ ဘုရင်က အပ်ချုပ်သမားလေးတို့ ပြောတယ်။

“မင်း ငါတို့နဲ့အတူ ရဲတိုက်ထဲမှာ လာနေပါ။ သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ပွဲအတွက် တို့ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပေါ့ဤက”

ပြီးတော့ ဘုရင်က သူ့စစ်သားတွေကိုစုပြီး ပြောတယ်။

“ဒီည မှောင်လာချိန်မှာ အပ်ချုပ်သမားအိပ်တဲ့ အခန်းထဲ တိတ်တိတ်ဝင်ပြီး သူ့ကို ဖမ်းကြ။ တို့ သူ့ကို အဆုံးသတ်ပေးရမယ်”

သမီးတော် နားထောင်နေတာကို ဘုရင်ကြီးက မသိဘူး။ မင်းသမီးက အပ်ချုပ်သမားလေးကို ချစ်နေပြီ။ သူ့ကို ထိခိုက်အောင် ဘယ်သူမှ မလုပ်စေချင်ဘူး။

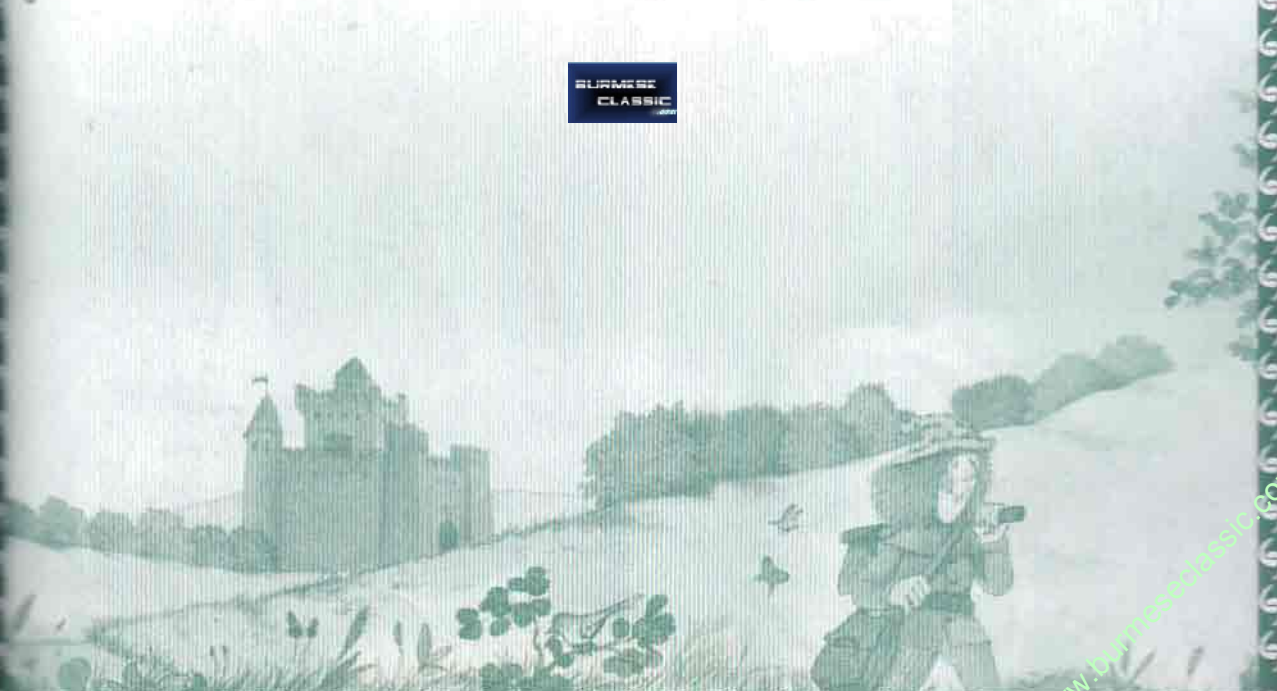
ဒါနဲ့သူက ရဲရင့်တဲ့ အပ်ချုပ်သမားလေးဆီ အန္တရာယ်ကို သတိပေးဖို့ အမြန်ပြေးသွားတယ်။ သူက မျက်ရည်တွေကျရင်း ပြောတယ်။

“ရှင် အခုချက်ချင်း ရဲတိုက်ကနေထွက်သွားရမယ်” “မဖြစ်နိုင်ဘူး” အပ်ချုပ်သမားလေးက ပြောတယ်။

“ငါ မင်းကို စွန့်ခွာမသွားနိုင်ဘူး။ တစ်နေ့မှာ မင်းကို ငါ့ဖုန်းဖြစ်စေချင်တယ်။ မင်းလုပ်နိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့” မင်းသမီးက ဖြေတယ်။

“ဒါက ကျွန်မအိပ်မက်ပါ။ ဒါပေမဲ့- အခုဘေးကင်းဖို့ ရှင် ဒီကနေ ထွက်ပြေးရမယ်”

“မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ အကြံရှိပါတယ်” အပ်ချုပ်သမားလေးက ပြောတယ်။

အပ်ချုပ်သမားလေးဟာ သူ့အခန်းတံခါးအပြင်ဘက်က ခြေသံတွေ ကြားတဲ့ အထိ စောင့်နေတယ်။ ပြီးတော့တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီးအော်လိုက်တယ်။

“ငါက တစ်ချက်တည်းနဲ့ ခုနစ်ကောင်ရိုက်သတ်တယ်။

လူဆိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို ရှင်းခဲ့တယ်။ ယူနီကွန်းမြင်းရိုင်းတစ်ကောင် ဖမ်းခဲ့တယ်။ ငါတံခါးအပြင်ဘက်က စစ်သားလေးခုနစ်ယောက်ကို ငါ ဘာလို့ ကြောက်ရလဲ”

ဒီစကားတွေကို စစ်သားတွေ ကြားတဲ့ အခါ ကြောက်လန့်ပြီး သူတို့အသက်ရှင်ဖို့ ထွက်ပြေးကြသတဲ့။

အခု အပ်ချုပ်သမားလေးနဲ့ သမီးတော်ကို လက်ထပ်ပေးပြီး တိုင်းပြည်တစ်ဝက်ခွဲပေးဖို့အပြင် ဘုရင်ကြီးမှာရွေးဖို့ မရှိတော့ဘူး။ နှစ်များစွာကြာတဲ့အခါ မင်းသမီးလေးက တိုင်းပြည်ရဲ့ဘုရင်မကြီးဖြစ်လာတယ်။ ရဲရင့်တဲ့အပ်ချုပ်သမားလေးက သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအနားမှာနေပြီးကူညီအုပ်ချုပ်ပေးသွားသတဲ့ကွယ်

BURMESE CLASSIC

